

Giới thiệu Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)

Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+) thuộc truyện teen hay, kinh dị xoay quanh về chàng trai tên Jonathan Phillip Mars- Kẻ giết người hàng loạt và đẫm máu nhất của thế kỷ XX, nổi kinh hoàng của thế giới, được nghi là đã chết. Hắn ta hiện giờ là chủ một khách sạn lừng lẫy, là một ông chủ bí ẩn. Dù cho thời gian có trôi qua, đã tâm giết người của hắn càng lớn nhưng lạ lùng thay hắn vẫn không thay đổi theo thời gian.

Hắn bị cô đơn, hắn cần tìm một khát vọng, 1 sự thử thách, người đem cho hắn đỉnh cao của sự khoái cảm. Hắn từng có một quá khứ đau buồn nên luôn khép mình. Cô - Carolyn Nguyễn, một du khách bất ngờ bước vào khách sạn của hắn. Cô không như những người mà hắn từng gặp. Thuần khiết, trong sáng, ngây thơ như một tờ giấy trắng. Hắn nghĩ hắn đã động lòng với cô. Nhưng liệu cô có chấp nhận hắn?

Cô kính sợ hắn, xem hắn là thứ kinh tởm nhất trên đời. Hắn luôn làm tổn thương cô. Tình yêu của một con quỷ và một thiên thần đã vấy máu, liệu có đến được với nhau?

Đây là chuyện kinh dị, đề nghị cân nhắc trước khi xem vì có khá nhiều cảnh 18+. P/s: Ai không sợ hãy tưởng tượng ra, ai sợ thì hãy cố tưởng tượng ra luôn nhé! Lần đầu viết truyện ngôn tình hiện đại, mình nguyện hứng gạch đá đem về xây nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt Đầu Câu Chuyện

Năm 1920,

Thành phố XX,

- Đứng! Đứng mà! Tôi van xin ông!

Một giọng nữ thảm thương hét lên, trên làn da trắng nõn nà đầy những vết thương chằng chịt chồng chất. Miệng không ngừng gào thét, van xin, ánh mắt kinh hãi van xin người đàn ông trước mặt. Bàn tay đầy vết thương bị còng bởi còng bằng sắt.

Căn phòng tối đến đáng sợ chất đầy những dụng cụ tra tấn, cô ta sợ hãi nhìn vào người đàn ông, bạn trai của cô ta đã chết ngay trước mặt, chân tay đều bị hắn cắt ra tàn bạo, đóng cọc trên tường như những đồ vật trang trí đến kinh tởm. Máu không ngừng lan xuống sàn nhà, chỉ có ánh sáng duy độc nhất ra từ chiếc đèn nằm giữa đang nhấp nháy để giúp cô ta nhận thấy.

"Xẹt...xẹt"

Người đàn ông cầm cây dao sát nhọn vượt nó nhẹ nhàng, tiếng mài dao vang rõ mồn một khắp căn phòng, ánh mắt đen sắc bén vẫn tập trung vào chiếc dao, khuôn mặt đẹp trai vẫn tĩnh lặng đến đáng sợ mãi lắng nghe tiếng cô ta gào thét

Rồi, hắn ta đứng dậy, tiến đến chỗ cô gái, mỉm cười ẩn ý, đầy sự thèm khát. Một nụ cười của ác quỷ

- Cô không cho ta lựa chọn, cô đúng là không đem đến cho người ta sự sung sướng._ Khuôn mặt điển trai làm người ta phải im lặng

Hắn nhẹ nhàng mà liếm khuôn mặt của cô gái

Cô ta kêu một cách đáng thương

- Nhưng mà... cô biết thú vui nhất của đàn ông là gì không?

Cô gái này sợ hãi, tay chân run rẩy khi nghe đến đây. Đôi mắt tập trung vào chiếc dao trong tay hắn. Hắn cầm khuôn mặt cô lên, đầy những tin đáng sợ của ác quỷ.

Hắn dẽ chiếc dao kè vào đôi má của cô gái, cắt cho một vết dài đến đáng sợ, máu trắng tóa ra đến đáng sợ, hắn cười như điên.

- Đưa một cô gái lên giường và giết đi những gì của cô gái

Nói đến đây, hắn ném cô ta lên bàn, hưởng thụ và...

"Xẹt"

Một đường dài trên cổ túa ra máu, tràn lan hết bàn.

Hắn mệt nhọc chỉnh lại cổ áo ngay thẳng, chộp lấy tẩu thuốc đưa lên miệng hút một hơi rồ dài. Ánh mắt chán nản lướt sang thi thể của cô gái nằm trên bàn.

- Bà May?

Có một người phụ nữ trung niên bước vào, bà ta mặc đồ của hầu nữ, mái tóc màu đỏ rồi mù kèm theo ánh mắt thích thú nhìn chòng chọc lên bàn, nhìn vào tường mọi người liên tưởng đến người phụ nữ này là phù thủy xuất hiện trong những câu chuyện cổ tích của trẻ em.

- Bà dọn đồng đó đi! Con đi ấy là ô nhiễm nơi này rồi

Bà ta mỉm cười đến một cách đáng sợ ,cười đến tận mang tai

- Tôi hứa là sẽ dọn dẹp sạch chỗ này thừa ông chủ đáng kính của tôi...

.

Thứ 6 ngày 13 tháng 11 năm 1963,

Tin vui mừng cho toàn thế giới:

Kẻ sát nhân hàng loạt, Jonathan Mars đã bị tử hình tại chỗ theo lời của ngài bộ trưởng. Jonathan Mars đã ra tay hạ sát 1005 người trong cuộc đời đầy rẫy máu của hắn. Hắn được chuẩn đoán là mắc bệnh tâm thần phân liệt, cường chế. Thú vui của hắn là giết người để thỏa mãn cho bản thân. Cuối cùng mỗi đe dọa đã bị diệt trừ, cảnh sát đã xác nhận tên tàn độc máu mặt đã bị tử hình.

.

.

.

Ở trong một nhà xác,

Hắn ta từ từ bước ra, trong tay cầm khẩu súng, máu người dính đầy khuôn mặt điển trai không phai nhòa của hắn. Hắn kiêu ngạo liếm máu trên tay mình, lững thững bước đi như một ông hoàng.

Còn lại xác của mười tên cảnh sát đã nằm yên nghỉ trong nhà chứa xác, còn hắn mỉm cười với ánh mặt trời, chào đón thế giới mới.

Lời tác giả: Lần đầu viết truyện kinh dị, viết chưa hay lắm nhưng các phần sau sẽ hứa rút kinh nghiệm để cho các bạn trải nghiệm hay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nice To Meet You, Nguyen!

Thành phố XX, 7h30 sáng,

Khách sạn February

- Đến rồi thưa cô..._ Một tài xế taxi mở cửa ra, định chào tôi nhưng lại không thể phát âm nổi

- Nguyen_ Tôi nhắc- nhưng hãy gọi là Carol

Tài xế taxi mỉm cười với tôi

- Phải rồi cô Carol!

Tôi khoác balo lên vai, nhìn vào khách sạn mà tôi đã đặt, trông thật cũ kỹ với có khoảng 30 tầng và cả có tầng biệt thự trên thật phù hợp với tính cách tò mò của tôi.

Tôi bước vào một cách hăng hái nhưng không kém phần lễ phép. Tôi khá bất ngờ khi bước vào đây vì không có ai ở trong đây. Quái lạ, đây là khách sạn, sao lại không có khách thế này. Cách bày bố phòng chờ như là của thế kỷ XX vậy, cổ quái vô cùng. Tôi bước tới quầy tiếp tân, nhưng lại không có ai, tôi nhìn quanh một cách vui thú.

" Reng reng"

Hai tiếng chuông vang lên giòn giã, rồi từ quầy phía sau quầy tiếp tân mở cửa ra, có một người phụ nữ đã lớn tuổi bước ra

- Đừng nhẩn nha, tôi nghe rồi!_ Bà ta nói

Tôi quan sát bà ấy, bà ấy có mái tóc trắng bạc, mập và lùn nhưng lại tỏa ra sức ấm áp và trải qua nhiều đau khổ.

- Cháu chào bà, cháu đến đây để nhận phòng ạ!_ Tôi lễ phép chào ra dáng của người Châu Á

Bà ta nhìn như muốn đâm xuyên tôi, cả người tôi lạnh gáy

- Tên?

- Carolyn Nguyen

- Carolyn Nguyen, à cô đã đặt phòng cách đây 2 tuần. Theo tôi, tôi sẽ dẫn cô lên phòng.

Tôi khá bất ngờ, bà ấy biết đọc họ tôi một cách rành mạch, woa! Ngưỡng mộ quá! Tôi cùng bà ấy bước lên chiếc thang máy. Tôi kêu kêu bà ấy

- Dạ thưa, sao bà lại đọc được rõ tên cháu thế?

Bà ta quay sang nhìn tôi và rướn mày lên, cười bồn chồn

- Sao cô nghĩ là tôi không biết, cô nghĩ là bà già này lẩn rồi hả?

Tôi lắc đầu chối

- Không có ạ, tại vì họ cháu rất khó đọc nên bà đọc được rõ.

- Được rồi cô Nguyễn, tôi là một người tiếp tân và việc của tôi là phải biết tên của khách

Bà ta nói xong, chiếc thang máy kêu "ting"

Tôi cùng bà bước ra, hành lang thật u tối, chỉ có ánh sáng duy nhất từ những chiếc đèn ở đây thậm chí không có cái cửa sổ. Đi qua một vài phòng tôi nghe tiếng của hai người đang... Tôi thì đang đồ mịt, bà ấy thì không quan tâm vì biết việc này xảy ra nhiều.

- Dạ! Xin lỗi, cháu chưa biết mật khẩu wifi!_ Tôi nói

Bà ta không nhìn tôi, nói:

- Ở đây không có wifi hay sóng điện thoại, cô có thể dùng điện thoại ở trong phòng, gọi nội thành thì miễn phí, ngoài ra tất cả đều tính tiền.

Bà ta nói xong thì liền mở một cánh cửa phòng số 402, tôi liền bước vào. Căn phòng tối thui và không có cửa sổ, trông thật thiếu không khí. Bà ta ném chiếc khóa lên giường và nói

- Cô làm mất chìa khóa thì cô phải đền 500\$, à nhân tiện, cô cần gì, gọi tôi, tôi là Melissa và chỗ để đá ở hành lang quẹo trái.

Đoạn, bà ta đóng sầm cửa lại, okay, khởi đầu tốt đẹp . Tôi cõng chiếc balo xuống, nằm lên giường. Sao tôi có cảm giác bị cầm tù thế này?

Tôi tò mò cầm lấy khay đá ra khỏi phòng, đi theo lời bà Melissa đã chỉ, tôi nuốt nước bọt. Sao tôi có cảm giác lạnh gáy nhỉ?

Tôi đã thấy khay

tôi mức đá bỏ vào khay

" Rột...rột" Tiếng đá rơi vào khay

Đột nhiên, có một thứ gì đó chạm vào mái tóc tôi một cách nhẹ nhàng, tôi lạnh ngắt quay người lại. Thật là lạ! Tôi thấy có cảm giác ớn lạnh nào đó.

Tôi đóng nắp thùng đá, cố kéo mình ra khỏi sự sợ hãi, đi về tìm phòng của mình.

Tìm tôi tự nhiên đập một cách bất an, tôi hít thở vào một hơi, rồi tôi bắt gặp một người phụ nữ trung niên mặc đồ hầu phòng, mái tóc đỏ rồi mù lên làm tôi liên tưởng đến những mụ phù thủy trong những câu truyện cổ tích. Bà ta đang cố làm khô chiếc chăn dính đầy máu.

Tôi hít một hơi, đi qua người một cách dững dưng. Bà ta nhìn tôi nở một nụ cười đến đáng sợ. Tôi như banh mắt ra. Nuốt nước bọt bình tĩnh lại, lúc tôi đi qua, bà ta nói chỉ cho mình tôi nghe

- Cần thận nhé cô bé!

Tôi quay người 360 độ nhìn về phía bà ta đang cười với tôi một cách man rợ, chân tôi nhũn hẫ ra, tôi chạy một mạch về phòng mình. Đóng "rầm" cửa lại. Tự nhủ: Khách sạn này thật kỳ quái!

Tôi bây giờ đã hoàn hồn và không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi dùng hết dũng khí vì bây giờ tôi rất muốn đi tham quan nên đó là động lực cho tôi. Tôi đưa cho bà Melissa giữ chìa khóa. Bà ấy như đang theo dõi nhất cử động của tôi vậy, bà Melissa ấy.

Tôi phát hiện chiếc sofa ở phòng chờ có một người phụ nữ gác chân lên bàn rất thông thả, tay cầm điều thuốc hút lên. Đầu tóc xù như kiểu thập niên 80 ấy.

- Khách mới ấy à? Nice body! Nhớ cẩn thận nhé cục cưng!

Bà ta mĩa mai tôi, tay cầm điều thuốc đưa lên miệng, hút một hơi. Này, tại sao ai cũng kêu tôi cẩn thận hết vậy? Hay là do tôi là người Châu Á nên họ nhắc nhở?

Tôi đột nhiên thấy một người đàn ông, à không là một người đàn bà à không là một người đàn ông. A!! Người nào cũng được, nhưng tôi chắc chắn đó là khuôn mặt đàn bà, còn thân dưới là bộ đầm mà bà ngoại tôi hay mặc khi còn trẻ, trên tay cầm ly rượu lắc qua lắc lại.

- Sao thế Ingrid, đừng làm cho cô bé sợ, cô bé là khách của chúng ta mà!

- Ôi! _ Người đàn bà tên Ingrid tức giận, miệng lại hút thuốc

Mặt tôi ngơ ra chưa hiểu chuyện gì hay là hiểu mà cổ già vờ

Tôi bước ra ngoài cửa, mặc kệ họ, cuối cùng tôi cũng có chút không khí. Tôi mỉm cười với ánh mặt trời. Lúc đó, tôi không biết rằng có một người ở trên cao đang ngắm tôi. Miệng người ấy cong lên đầy thích thú.

Tôi,

Tôi cởi hết áo quần ra, còn độc lại bộ nội y, tôi nhìn vào gương một cách chán nản, tôi mở nước ra rửa mặt, khi ngẩng lên thì thấy có một bóng ma màu nâu hét vào mặt tôi. Tôi ré lên một tiếng và lùi bước, người ngã vào tường, co ro lại một chỗ, tay chạm vào thành nên bị xước một đường dài. Tôi đứng dậy và nhìn vào lại trong gương, không có gì. Lúc đó tôi nghĩ hiện tượng lo lắng nên mới xảy ra chứng ảo giác?

Tôi mở nước ra, rửa vết thương trên tay. Cảm giác rát rát ấy ngứa khắp người tôi. Tôi nhanh chóng tắm rửa và chạy ra khỏi phòng.

Cái gì thế này? Có chuyện gì thế này?

Tôi tắt điện và nhanh chóng trùm chăn lại, đầu nghĩ ngợi lung tung một hồi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

"Két..."

"Cộc... cộc...cộc"

Tiếng bước chân vang lên đầu đây, sau đó, tôi có cảm giác có một bàn tay thô to lớn áp vào má tôi. Cảm giác đó thật ám áp. Sau đó, bàn tay đó tiếp tục lui xuống bàn tay bị vết thương của tôi, sờ nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy nó giống như cho tôi một chút năng lượng tràn đầy sức sống. Tôi bèn ôm lấy bàn tay đó, con mắt từ từ mở ra, khẽ nhìn thấy một bóng người cao lớn màu đen, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại mà không nghĩ ngợi gì.

"Tôi đang đợi em..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: You Are Invited

Tôi có cảm giác nóng rát khắp khuôn mặt, ánh sáng lấp ló chiếu qua từng khe cửa, gió nhẹ nhàng thổi vào làm cho chiếc màn bay lên. Tôi từ từ mở mắt ra, khó chịu nhìn tới cửa sổ. Đã sáng rồi à?

Tôi lê la bước vào phòng tắm, nhìn thân mình tàn tạ trong gương. Ha ha, một con ma! Tôi lấy tay sờ lên khuôn mặt mình, bỗng nhiên nhớ lại một giấc mơ. Tôi lúc ấy cảm thấy có một luồng khí lạnh giá khắp không trung rồi có một luồng hơi ấm áp áp vào gò má tôi. Cảm giác đó rất chân thật!

Tôi lấy hết nước tạt vào khuôn mặt mình và tự bảo mình phải thật tỉnh táo, thở hồng hộc vào vết xước.

Tôi trở lại phòng thì nghe tiếng

“Cộc... cộc... cộc”

Tiếng gõ áp phát ra từ dãy tường bên kia phòng. Tôi sợ hãi lùi lại một bước, đờ như cây cơ. Đột nhiên, tôi nghe một mùi hôi thối như thịt ôi lan khắp căn phòng, thật buồn nôn.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo đang hoang, cố thoát ra khỏi căn phòng.

“Không được làm phiền”

Dòng chữ ấy xuất hiện trên những căn phòng mà tôi đi qua, cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống. Buồn thịt ôi cứ bốc lên nồng nặc, hy vọng đó không phải là bữa sáng của tôi.

-Chào buổi sáng cục cưng!_ Người phụ nữ tên Ingrid hôm qua tôi gặp dựa vào thành cửa, mặc bộ đồ hở trên dưới và bày ra dáng người khêu gợi như muốn kêu gọi đàn ông

Tôi ngượng ngịu cười và băng qua

“Bộp...bộp...bộp”

Tiếng vỗ đầu phát ra quanh đây. Tôi lại thấy người phụ nữ tóc đỏ miết mài dùng cây gậy đập vào chiếc chăn đẫm máu đến phát khiếp. Bà ta khịt mũi và cười cộng thêm vài tiếng khịt

-Chút dơ ở phòng 69 ấy mà!

Tôi băng qua bà ta, thật kinh dị mà!

Rốt cuộc, tôi cũng tìm thấy cái thang máy, tôi nhanh chóng bước vào đó, bấm xuống tầng trệt. Càng ngày càng thấy khách sạn này nó quái quái sao sao ấy!

“Ting...”

Tôi bước ra khỏi thang máy, nhanh chóng bước đến quầy tiếp tân để báo cáo về mùi hôi nhưng chưa kịp nói thì

- Ôi, chào cô Carol, cô ngủ ngon chứ!_ Bà Mel (Melissa) nói

-Tôi ngủ ngon, cảm ơn nhưng mà phòng tôi bốc lên mùi gì hôi lắm, như thịt ôi ấy_ Tôi vừa nói vừa nhăn mặt

Bà Mel dường như không quan tâm đến lời tôi lảm, tiếp tục hỏi

- Cô Carol, hôm qua hình như thân già này quên mất, cô định ở lại khách sạn này bao lâu?

Tôi thấy hơi bối rối nhưng cũng mỉm cười nói cho lễ phép

- Một tháng!_ Tôi nói-Có sao không?

Bà ta ngẩng đầu lên mỉm cười

- Không sao, khách đến khách sạn này thường ở đến tận cuối đời của họ, nếu cô nói vậy thì chúng tôi sẽ giảm giá cho cô. Việc này chứng tỏ cô rất thích khách sạn này và...hình như cô bị thương?

Tôi nhìn theo ánh mắt bà ta thêm khát xuống bàn tay có vết trầy của tôi, tôi lấy tay xoa xoa nó như đang muốn che giấu nó đi

Đến cuối đời? Hahaha! Việc này không làm cho mọi thứ tốt lên chút nào

- Phải, tôi rất thích cách trang trí ở nơi này, kiểu như thế kỷ XIV ấy, nhưng mà, phòng tôi có mùi hôi kinh khủng lắm

Bà ta chấp hai tay lại, ánh mắt đen sẫm nhìn vào mắt tôi

- Cô cứ yên tâm, khi ở khách sạn này, cô sẽ có những ưu đãi tốt...

Xin lỗi, ưu đãi tốt? Việc hiện giờ của tôi là muốn cho phòng tôi hết mùi hôi kia.

- Ôi dào! Ở đây suốt đời thì cũng không sao, sao mà bà kị tính thể bà Mel

Người đàn ông lai đàn bà cầm ly rượu, lắc qua lắc lại trước mặt tôi. Người đó mặc bộ đầm kim tuyến dài đến tận chân và màu đen lấp lánh, đuôi mắt được kẻ giống như một nữ hoàng Ai Cập.

- Làm ơn, hãy gọi tôi là Layla_ Ông ta chống tay lên khuôn mặt mình và nhìn tôi chăm chú- Cô thật là có khuôn mặt trong sáng và ngây thơ, cô nên cảm ơn chúa vì ko để xã hội dơ bẩn này làm ô nhiễm điều đó. Nào, cùng đến quán bar của tôi, trò chuyện với tôi.

Tôi giờ tay từ chối, đập vào ánh mắt tôi là một chồng danh sách to phía bên tay phải của bà Mel.

- Đó là cái gì vậy?

Bà ta nhướn mày lên, chán nản nói

- Danh sách khách mời vào “tiệc bóng đêm” ấy mà

- Tiệc bóng đêm?_ Tôi thắc mắc

- Đúng vậy cực kỳ, tiệc quái vật!_ Layla gào thét lên như một con thú

Khi nhìn thấy tôi vẫn còn nhiều thắc mắc, Layla giải thích

- Cô có biết Halloween không?

Tôi gật đầu

- Nó chẳng phải tiệc dành cho quái vật mà các người tổ chức sao?_ Tôi nói

- Phải bé cực, nhưng “tiệc bóng đêm” cũng như Halloween, nhưng Halloween chỉ dành cho những người thích hù dọa và những đứa trẻ thích hóa trang. “Tiệc bóng đêm” thì khác, nó dành cho những quái vật thật thụ, cái đêm mà tất cả con quái vật đáng sợ nhất, những tên khát máu được tự do. Chúng ta lấy ngày này Thứ 6 ngày 13 tháng 11 này để kỷ niệm cho những kẻ ác máu. 10 năm mới có một dịp đây cực kỳ

Bụng tôi uốn éo quặn quại, nghe khó hiểu nhỉ?

- Đó là ngày mà tôi làm việc nặng nhọc nhất! Nhớ vậy đấy!_ Bà Mel than vãn

Layla hút một ngụm rượu, đặt nó lại trên quầy, cầm lấy danh sách lướt sơ qua.

- Để tôi xem có tên cô không?

Tôi chán nản lắc đầu, làm ơn đi, cho tôi chai xịt phòng hương bách hợp đi

- Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ, cô được mời_ Layla thốt lên, đưa danh sách cho bà Mel

“Carolyn Nguyen- khách đặc biệt”

- Hề?_ Tôi nói

Cả hai đôi mắt sáng rực cùng nhìn về phía tôi. Nụ cười chợt tắt đi. Bà Mel đi sau quầy và lấy trong đó một tấm thiệp với vẻ cung kính.

- Của cô đây thưa cô Carol!

Tôi nhận lấy tấm thiệp từ tay bà Mel, mở nó ra

- “Bà có nghĩ cô ấy là người giải thoát cho chúng ta?”

- “Tôi không biết, đó là sự lựa chọn của ông chủ, nhưng sao lại chọn cô gái Châu Á?”

- “Ông chủ có kiểu khách người mà!”

Kính mời: Carolyn Nguyen

Chúng tôi rất hân hạnh được mời cô vào buổi “Tiệc Bóng Đêm” của chúng tôi tại khách sạn February.

Vào lúc 24h

Thứ 6 ngày 13 tháng 11

Tôi rất hân hạnh được mời cô

Jonathan Mars

- Jonathan Mars?

Tôi chưa kịp nói xong thì bị đẩy sang một bên sang chỗ khác, ngã cái bịch xuống sàn. Tôi nhìn lên lại thì thấy có một cô gái bằng cỡ tuổi như tôi với mái tóc dài vàng óng, đôi mắt màu xanh ánh lên tia khinh bỉ, nhếch môi khiêu khích

- Tránh xa ra lũ dơ bẩn!

Nói xong, cô ta lấy chân đạp lên tấm thiệp của tôi, tay nhấn chuông.

- Xin lỗi tôi muốn đặt phòng!

- Cô làm ơn nhắc chân cô ra khỏi tấm thiệp của tôi được không? Cô ta liếc qua mặt tôi, chân không chịu nhấc ra, còn dậm sâu hơn nữa, nói lớn tiếng với bà Mel

- Bà già kia? Không nghe tôi nói gì hả? Tôi muốn đặt phòng

- Cô muốn ở bao nhiêu ngày? _ Bà Mel từ tốn nói

- Một đêm thôi, khách sạn này quá dơ bẩn so với tôi, tôi nhớ trên Face nó đẹp mà

Cô ta rút ra trong túi một miếng thuốc, thở khói vào mặt tôi

- Tên ?

- Sally Hunts! Tôi có được giảm giá không? Vì tôi là người nổi tiếng đó, hình trên Ing của tôi được nhiều người follow lắm!

Không ai quan tâm cô ta nói đến chữ giảm giá

- Theo tôi, tôi sẽ dẫn cô lên phòng! _ Bà Mel nói

Bà Mel đi trước, cô ta bước qua và dậm chân tôi

- Còn hành lý của tôi? _ Cô ta kiêu ngạo

- Tôi sẽ xách

Bà Mel khờ sở kéo vali của cô gái, trong tình cảnh như vậy, tôi không chịu được, tôi cầm vali của cô gái, cố gắng mỉm cười

- Để tôi xách cho!

Cô ta đẩy tôi ra

- Hành lý của tôi không để bọn da vàng đụng vào, 5000\$ đó, cô đền được không

Tôi nắm chặt tay khờ sở nhìn bà Mel xách hành lý của kẻ phân biệt da màu.

- Này... _ Chưa nói hết câu, Layla giữ vai tôi lại, ra hiệu cho tôi im lặng

- Thật là một cô gái vô phép! _ Layla lắc đầu

- Ông bị làm sao vậy? Tôi phải cho nó một phép, con nhỏ đó quá kiêu ngạo, nhiều lượt follow trên Ing thôi mà cứ nhận mình là nổi tiếng là sao?

Ông ta húp một ngụm rượu, nhẹ nhàng lau miệng

- Cô ta sẽ gặp quả báo thôi cục cưng!

Tôi chùn mắt nhìn xuống tấm thiệp, nhặt nó lên và phúi phúi, thở dài

- Tôi mong vậy

“Tôi rất hân hạnh được mời cô”

Chương 4: Before The Story Begin, You Have To Know The Author

Tôi có một quá khứ đậm máu hơn những người khác, rất kinh hãi. Tôi chứng kiến gia đình mình bị một tên hề máu mặt giết hết. Bố, mẹ, kể cả em trai tôi đều là vật trang trí của hắn.

Tôi lúc đó mười hai tuổi, một cái tuổi ngây thơ. Tôi là một con người Châu Á, bố tôi là người Châu Á, mẹ tôi là một người Mỹ, tôi đã chuyển vì thị trấn Falltown này. Tôi vẫn còn nhớ ngày đó. Đó là ngày Halloween thứ 5 của tôi ở đây. Tôi cũng đi xin kẹo như bao người khác, mỗi lần đi xin kẹo, tôi luôn luôn nghe mọi người bật nhạc Jazz. Tôi nghe nói bậc nhạc này giúp xua đuổi tà ma trú ngụ ở thị trấn này, một tên sát nhân tên là Jack Gacy, khi nhà nào không bật nhạc này, hắn sẽ đi tìm đến nhà đó và giết hết.

Lúc đầu tôi không tin nhưng lại tìm thấy trên mạng hình ảnh được mệnh danh “Tên hề sát nhân”. Vào năm 1918, có một nhà vì không tin nên đêm Halloween không chịu mở nhạc và kết cục, cả nhà bị tàn sát hết. Tôi sợ hãi đóng Laptop lại, chạy vội xuống nhà và kêu bố mẹ mở nhạc Jazz. Bố mẹ tưởng tôi bị khủng, tôi giải thích hết cho học nhưng học cho rằng tôi tiếp xúc nhiều đứa trẻ cùng mấy bà hàng xóm nhiều quá nên đã cảm đoán tôi. Mặc cho tôi giải thích

12h đêm,

Mọi nhà nào cũng vai lên nhạc Jazz từ thời 1990, tôi sợ hãi chùn chân lại. Năm co ro một chỗ.

“Két...”

“Rầm...”

Khi tiếng cửa kêu kèn kẹt thì lại xuất hiện tiếng sấm vang lên báo hiệu trời sắp mưa. Tôi giật mình chui sâu vào trong chăn, miệng không ngừng cầu nguyện chúa.

“Cộc... cộc... cộc”

Tiếng bước chân ngày càng rõ mồn một kèm theo nhiều âm thanh kim loại va vào nhau. Mồ hôi chảy đầm đìa trên khuôn mặt tôi. Tôi còn nghe rõ tim mình đập thình thịch nữa.

“Cốp...”

Tiếng động này là giống như một chiếc rìu bổ xuống. Tôi choàng tỉnh dậy nhưng âm thanh vẫn vang lên rõ ràng. Tôi nhẹ nhàng mở phòng ra, hít thở thật sâu ngó ra ngoài. Sau một hồi đấu tranh, tôi mới có thể nhấc cái chân lên tiến về phía trước, tôi chứng kiến một bóng người đen ngòm, cầm vật gì trong tay lóe lên tia sáng.

“Rầm”

Sau khi tiếng sấm gầm lên, làm sáng lên khung cảnh ở dưới lầu, tiếng mưa bắt đầu rơi tí tách xuống giống như hàng ngàn con châu chấu lao xuống cánh đồng vậy. Tôi thấy một tên hề, khuôn mặt đầy máu nhưng không làm trôi lớp trang điểm của hắn, trên tay hắn cầm là chiếc rìu dính đầy máu nhỏ giọt xuống sàn.

Tôi không quan tâm mặc hắn dính đầy máu mà cái tôi quan tâm là bên tay còn lại của hắn đang cầm... cái đầu của bố tôi.

Bây giờ nhắc đến chuyện đó, tôi không còn muốn kể nữa. Nó như một nỗi sợ kinh hoàng.

-Twinkle twinkle little star...

Hắn đang đùa giỡm với cái đầu của bố tôi vừa hát

-Á!!!!_ Tôi ré lên

Tôi ôm đầu ngã xuống nền, người cô hết sức lết đi nhưng lại không có sức khi chứng kiến cảnh tượng hồi nãy. Hắn phát hiện ra tôi, miệng nhoen cười đến tận mắt. Hắn ta treo đầu bố tôi lên giá phơi khô, lết cái rìu lên lầu, vừa hát bài “How is the weather” (Cho đối lời tí vì tên này có tính chất ATSM)

- Let's look inside

How is the girl?

She will die...

Tôi sợ hãi bỏ chạy, hấn đã lên được hành lang và nhoeo cười khi nhìn thấy tôi. Hấn thật sự rất giống những tên hề mà tôi coi trong bộ phim kinh dị. Tôi bỏ chạy tới phòng em trai tôi, mà cái tôi đang nhìn thấy là chỉ là một cái giường trống không. Em trai tôi đã biến mất! Không lẽ nó đã...

-Hello, How are you!_ Hấn đứng trước cửa phòng, tay giơ chiếc rìu lên, miệng không ngừng hát bài “Hello”

“Phập”

Lưỡi rìu ghim thẳng xuống đất, tôi thì may mắn tránh được.

Tôi chạy lướt qua tên hề này. Hấn túm được tóc tôi nhưng tôi đã kịp thời phản ứng lại nên tôi dễ dàng chạy thoát. Tôi chạy xuống lầu thì thấy thi thể không đầu của bố tôi đang nằm ở phòng khác. Còn mẹ tôi

-Ôa! Mẹ ơi!!!

Tôi gào lên mức nộ, chân khụy xuống. Mẹ tôi... bị hấn đóng cọc như chúa bị đóng cọc trên tường phòng khách.

-Mẹ ơi!!!

Tôi hét lên, tên sát nhâ thì đứng kế bên tôi từ lúc nào. Tôi gần như đi không nổi khi chứng kiến cảnh tượng này.

-The little girl is crying~~~

Tôi ngoảnh lại và may mắn tránh được đường vung của hấn. Hấn quơ chiếc rìu trúng chỗ tôi. Lưỡi rìu sắt nhọn ấy đã làm tôi bị xước hai bên má, máu chảy ra từ đó. Tôi chạy được vào nhà bếp, rút con dao ra và chĩa vào hấn

-Ông mà tôi đây thì tôi sẽ giết ông đó đồ khốn!

Hấn ngơ mặt ra và nghiêng đầu về bên trái. Tôi vừa cầm dao vừa tìm điện thoại để gọi cho cảnh sát. Hấn chạy đến chỗ tôi, lưỡi thè ra trông rất kinh tởm.

-Tránh xa tao ra!

Tôi quơ dao qua lại trước mặt hấn, sau đó ngã xuống đất làm văng con dao ra xa. Hấn ta túm được tóc tôi. Sau đó dùng rìu bổ xuống đầu tôi, bay mà tôi né được, nên tóc chỉ bị cắt đi, sau đó, hấn giơ đập vỡ hết chiếc bình kim loại làm cho những mảnh vỡ rơi xuống đất đâm vào tay tôi.

-Cứu tôi với!!!_ Tôi cố hét to

-The little girl will be my doll~~~

-Chết đi!!!_ Tôi túm được con dao đâm vào mặt hấn, vết máu rỉ xuống con dao tôi.

Nỗi oán hận muốn trả thù cho cha mẹ càng làm cho tôi đâm hấn mãnh liệt hơn

Tôi đâm vào hấn đến bao nhiêu lần, thậm chí con người cũng loì ra nhưng vẫn không thể nào dừng tay được

-Cái này cho mẹ, cái này cho bố...

Tôi đứng dậy, cầm con dao lên thở hồng hộc nhìn lên thi thể trước mặt tôi, ánh mắt trở nên sắc lạnh. Tôi vừa nhận thức được điều mình đã làm, bèn thả con dao xuống kêu leng keng.

“Ồ e ồ e...”

Tiếng còi xe của cảnh sát vang lên, người dân nghe thấy tiếng động trong nhà tôi nên đã nhanh chóng báo cảnh sát. Tôi không màng quan tâm, lột thân thể tàn này quỳ xuống trước mẹ như đang quỳ lạy chúa. Đúng vậy, trong mắt mỗi đứa trẻ, người mẹ chính là chúa.

Tôi gục đầu xuống kiệt sức, đôi mắt không ngừng đăm lẹ. Cảnh sát xông vào nhà tôi. Chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp không khỏi sợ hãi. Một thi thể bị mất đầu, một thi thể bị đóng cọc, một thi thể chú hề bị rạch mặt nằm trong nhà bếp

Tôi bị cảnh sát túm tay còng tôi lại, đưa tôi đứng dậy

-Cô bé mời theo chúng tôi về đồn!

-Mẹ tôi!!!_ Tôi hét lên, giãy giụa khỏi cảnh sát càng tiến gần mẹ hơn. Cảnh sát dừng cảm lắm mới tiến gần tôi và lôi tôi đi bởi 5 người lực lượng.

Sau đó, tôi bị nghi là mắc chứng bệnh tâm thần cường chế từ gia đình sinh ra mâu thuẫn sau đó giết gia đình. Nhưng họ không tìm được bằng chứng và họ nhận diện máu của bố mẹ tôi dính trên rìu của tên hề. Còn con dao thì dính lại có dấu vân tay tôi và máu của hắn. Họ nói tôi đã tự vệ và họ cũng nhận diện được tên hề.

Tên hắn là Matthew Comey, một tên bọm bịp và đã giết 33 người trước khi xảy ra chuyện nên họ quy tôi là tự vệ là đúng. Tôi được thả ra và đưa tôi vào trại trẻ mồ côi và tôi luôn bị xa lánh, cho rằng tôi là kẻ giết người nên không ai dám lại gần tôi, nhận nuôi tôi.

Tôi tự lập trong 3 năm và được đặc cách vào Đại học Yale trong độ tuổi 15 nhờ có thành tích xuất sắc trong việc nghiên cứu tâm lý, thần kinh. Tôi là một trong những nạn nhân đó mà, tôi mắc Coulrophobia- sợ chú hề. Khi mà gặp chú hề là tôi liền có tâm lý là giết ngay lập tức. Tức cười phải không? Và hiện giờ tôi là một bác sĩ tâm lý trẻ tuổi nhất thế giới.

-Cung à, cung nghĩ gì đó!_ Ingrid đã ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào

Tôi nốc hết ly rượu trong tay tôi, tôi đã bị quyến rũ bởi rượu. Ingrid nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt không ngừng thích thú. Cô ta vén tóc lại cho tôi, sau đó gọi thêm ly Vodka Stolichnaya.

Tôi nắc lên, nói

-Không có chuyện gì cả

Ingrid giành lại từ tay tôi ly rượu, uống một hơi, sau đó lại nói tiếp

-Sao cung uống nhiều thế? Chắc chắn có chuyện cần tâm sự, chị và Layla đây luôn tâm sự cùng cung. Bạn trai phải không? Ồ em thân yêu ơi, đàn ông luôn là những kẻ đòi bại

-Hức- Tôi nắc lên- Không phải...

Tôi lại tu một hơi nữa.

-Đề tôi xem chỉ tay cô nào, xem tương lai cô ra sao đây._ Layla cầm tay tôi lên xem

Ông ta khề nhúu mày, sau đó cười ha hả

-Thú vị lắm...

-Chuyện gì vậy?_ Đầu óc tôi quay cuồng nhìn hình ảnh Layla mờ dần.

-Em yêu, cục cung, cục cung từng giết người phải không?

Bị phát hiện rồi, tôi không làm chủ được cơ thể mình giờ tay trước mặt họ.

-Phải, tôi đã giết người vào năm 12 tuổi, cho cái vỗ tay coi, một tên hề_ Tôi lại uống thêm rượu nữa

Ingrid mỉm cười quỷ quyết đến tận mang, sau đó vỗ vai tôi

-Ồ em thân yêu ơi, em không phải là người duy nhất đâu, còn nhiều, nhiều người nữa, và em đã đến đúng chỗ để giải quyết rồi...

“Đúng chỗ để giải quyết?”

Sau đó, tôi cùng Layla và Ingrid uống mà không biết trời trăng đất điện. Bỗng từ cầu thang, có một người đàn ông ăn mặc vest rất sang trọng, chống gậy bước đến chỗ tôi, ngồi kế bên tôi. Tôi bây giờ mắt nhắm nghiền chẳng còn cảm giác nào nữa.

-Ông chủ_ 2 người nói

-Cho tôi một ly Vodka Stolichnaya._ Hắn gọi

Layla mang ra cho hắn chai rượu giống của tôi, sau đó hắn uống một cách nhả nhặn. Ingrid bên cạnh bèn lấy ra điều thuốc, hút:

-Ông chủ có hứng thú với cô ta sao?

“Cạch”

Hắn ta đặt ly rượu, nhìn về phía tôi đang nằm sải lại.

-Phải...

Phải

Lời tác giả: Ông chủ kỳ bí của khách sạn cuối cùng cũng lộ diện, vậy chuyện tiếp theo như thế nào? Cố đợi nha, do thời gian mình thi học kỳ nên không thể viết nhiều. Mong vẫn ủng hộ nhé! Không biết chap này mô tả có đặc sắc không? :3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: The Dress! Do You Remember Who You Are?

Ôi cái đầu của tôi! Tôi cảm thấy nhưcé đầu, đầu óc quay cuồng loạn xạ và giống như hàng ngàn ngôi sao bay xung quanh tôi. Tôi mở mắt, đang cố nhận thức mình đang ở đâu. Ồ, là phòng tôi!

-Hức_ Tôi nấc lên, hình như mình chưa tiêu hóa xong.

Tôi chỉ nhớ mầng mầng hôm qua sau khi đi khám bệnh sau đó tôi lại ghé vào quán bar của khách sạn, uống rượu một mình, không, hình như là với Ingrid và Layla. Tôi ngồi dậy và cố định hình mình lại, nhìn xuống thân mình, may quá, vẫn còn vải che thân. Nhưng ai là người đưa tôi về vậy!

Tôi mở cửa sổ ra. Bầu trời vẫn còn là buổi tối, vậy là hôm qua tôi uống vào buổi sáng à? Tình trạng này không quen, tôi chỉ nhớ mầng mầng lúc đó tôi chặc chặc uống vào buổi tối chứ.

Tôi súc miệng, cả người toàn mùi Vodka nồng nặc, hôi rình. Tôi leo vào bồn tắm, tắm cho thành thôi.

Tiếng nước đổ róc rách vào bồn, tôi cời hết đồ ra, bước vào bồn tắm tận hưởng, nhắm mắt lại.

Tự nhiên tôi cảm thấy eo tôi có cái gì ôm tôi, tôi mở mắt ra thì tự nhiên cả người tôi bị ôm xuống nước. Tôi giẫy giụa, sờ cái gì đó, cái tay? Tôi còn cảm nhận được cổ tôi còn có một khuôn mặt khác dựa vào. Tôi nghẹt thở muốn thở lắm nhưng không được. Tôi giơ tay lên khỏi mặt nước, và tự nhiên người lại có thể ngồi dậy. Tôi nhận thức xung quanh và ngỡ như một giấc mơ. Nước từ trong bồn được rút hết xuống cống, hình như nó có mấy sợi tóc dính ở đó.

Tôi sợ hãi rời khỏi bồn tắm, mặc đồ lại và đập ra khỏi cửa phòng nhà tắm. Tôi thấy có một cậu bé có mái tóc màu trắng tinh phấp phơ, mặc vest đen, đứng trước mặt tôi. Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng đến rợn ngời, làm ai cũng phải yêu thích cậu bé.

-Mr. Mars kêu tôi dẫn cô đến nơi này!

Mr. Mars? Mars Mars Mars

Tôi ngẫm nghĩ một hồi và nhận ra

-Jonathan Mars? Kêu em dẫn chị đến... đâu?

Cậu bé dường như có dấu hiệu là bắt buộc tôi đi theo, tôi liền nhún vai, hỏi

-Xin lỗi, chị thậm chí còn không biết Jonathan Mars là ai, sao chị có thể đi theo em!

-Tôi không biết, ông chủ bảo tôi làm gì tôi làm đó_ Cậu bé trả lời như người máy.

Tôi đứng trước mặt cậu bé, ngồi xuống nhìn cậu. Thật là khuôn mặt trẻ quá đi

-Một, chị còn trẻ, 24 tuổi thôi. Hai, chị không biết và hoàn toàn không có nhận thức nào về Jonathan Mars và ba, em tên gì tại sao em vào được đây?

Tôi làm ánh mắt long lanh nhìn vào cậu bé, mỉm cười, sau đó cậu bé vẫn lạnh nhạt

-Tôi không biết tôi là ai và tôi chỉ làm nhiệm vụ của tôi thôi.

Tội nghiệp, thậm chí còn không biết tên mình. Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, cậu bé tỏa ra mùi hương ngọt ngào của mùi quế làm nghiện người người

-Vậy thì, chị gọi em là Lucas nhé, được không?

Cậu bé không đáp, đi qua khỏi mặt tôi. Tôi đông như cục đá và cảm giác có tuyết thổi ra. Tôi cúi đầu xuống đứng dậy đi theo cậu bé.

Cậu bé đưa tôi băng qua hành lang, sau đó, tôi ngẩng cổ lên, phát hiện có một cặp song sinh nữ trước mặt tôi. Tôi thì chết điếng người, cậu bé lại nhẹ

nhàng dẫn tôi đến. Cặp song sinh trừng mắt nhìn tôi và tôi thấy cặp song sinh mặc bộ đầm cũ kỹ màu xanh lam cho người ta cảm giác ớn lạnh hơn. Tôi đến gần người cậu, nói bằng giọng run run

-Đừng nói đang chơi trò hù dọa nhé!

Sau đó, chúng tôi cùng đứng trước cửa phòng 130.

-Chị thấy có cảm giác không tốt, đừng nói là em đưa chị vào, sau đó khóa cửa bỏ mặc chị nhé!

Tôi đã xem nhiều bộ phim nhiều nhân vật bị đẩy trong phòng rồi khóa cửa lại. Ôi, phim kinh dị T.T

“Két...”

Tiếng cửa mở ra nghe kéo kẹt, tôi nhớ lại, cái tiếng này là, thằng hề!

Những ký ức đau thương bắt đầu quay lại. Làm ơn đi Carol, khống chế nó đi! Không chế nó đi, đừng manh động. Các bạn nên biết, mỗi lần tôi manh động, a hèm tôi cũng chẳng nhớ việc tôi làm đâu nhưng tôi chắc chắn nó không có gì tốt đẹp.

Tôi đổ mồ hôi tay, hai mắt nhắm nghiền, môi cắn chặt lại cố nghĩ tới nơi hạnh phúc của tôi.

-Cô không vào à?

Thằng bé nói với tôi. Tôi mở mắt ra thấy cậu đã đứng sâu tít bên trong bóng tối làm tôi không thể thấy. Tôi chậm rãi bước vào, bỗng nhiên ở đâu ra, đèn phụt lên, làm cho tôi thấy cậu dễ dàng hơn. Tôi đã đứng bên cậu từ lúc nào.

Cậu giơ ngón tay chỉ về phía bên trái. Tôi nhìn theo hướng của cậu. Trước mặt tôi là một cái tủ kính trong suốt bụi bặm, giống như nó được tồn tại hàng trăm năm nay. Đó không phải điều tôi quan tâm. Cái tôi quan tâm là bộ váy nằm bên trong nó. Đó là một bộ váy màu tím đậm mang phong cách u tối nhưng lại có những đường nét cổ kính.

Tôi lại tiến đến gần hơn, đứng đối diện với cái tủ nhìn vào bộ váy. Cái cổ áo làm tôn lên vẻ đẹp rạng rỡ của người phụ nữ phương Tây. Tôi thích nhất là cái hoa được may trên đó và dấu hiệu qua thời gian cũng không có. Đẹp quá!!!(Không biết về thời trang nên thấy sao bình luận vậy)

-Cái này là... _ Tôi ngập ngừng chìa vào đó

-Đó là chiếc váy Purple Night của công nương Katherine vào thế kỷ XVIII- Cậu bé giải thích- Nó là bộ váy nổi tiếng nhất về chất liệu và đường may của nó. Tính đến nay, nó là bộ váy đẹp nhất trong lịch sử với giá đến hơn 100 triệu \$

-100 triệu \$, đùa à _ Tôi hết hồn rời xa cái tủ, vì tôi sợ một động chạm nhỏ của tôi sẽ làm cho nó bị hư.

Tôi nhìn lại cậu bé, vẻ mặt như không có gì đáng đùa cả

-Mr. Mars rất mong cô mặc để đến dự buổi “tiệc bóng đêm” của chúng tôi và đã nhờ tôi đưa cô cái này

Sau đó, cậu bé móc từ túi quần một cái thiệp và đưa cho tôi. Tôi nhận lấy, sau đó quay lại nhìn cậu bé thì cậu bé đã biến đi đâu mất rồi. Tôi sợ bóng tối lắm T.T

Tôi mở tấm thiệp ra, nó được ghi rất tinh tế làm cho người đọc cảm nhận người viết đã dồn hết sức như thế nào. Thưa cô Nguyen,

Tôi rất mong cô mặc chiếc váy Purple Night này đến dự “tiệc bóng đêm” của chúng tôi. Và, nó có lẽ sẽ làm cho cô gọi nhớ về điều gì đó

Rất mong chờ cô

Jonathan Mars

Nhớ? Nhớ gì???

Tôi đóng tấm thiệp lại, nhìn vào tủ kính có chiếc váy Purple love, trong lòng buồn bã vì sợ sẽ làm hư nó. Có điều là làm sao mở cái tủ này và ra khỏi đây đi. Tôi bị mù đường =,=

“Cạch...”

Ôi hết hồn, tự nhiên chiếc tủ được mở ra, tôi nhẹ nhàng chạm vào chiếc váy. Đúng là chất liệu tốt thật, thậm chí sờ vào cũng rất mát tay. Đẹp quá!

Tôi trở về phòng mình với trên tay cầm chiếc váy trên tay một cách nặng nhọc, sau đó treo nó lại một cách gọn gàng lên tủ. Tôi không biết do phản xạ ánh sáng hay là gì mà bông hoa ấy kẻo lên rồi biến mất chớp mắt. Tôi dụi dụi mắt, chắc là mình buồn ngủ rồi.

Tôi chạm vào bông hoa ấy, bỗng tự nhiên nó xuất hiện cái gì đó!

Giấc mơ, ký ức?

“Katherine Mogestein”

“Hãy giúp tôi! Cứu tôi với!”

Một cô gái rất xinh đẹp cầm lấy tay tôi lên, mỉm cười mà nước mắt không ngừng rơi. “Carolyn, hãy giúp tôi, hãy giúp tôi giải thoát cho Jonny, hãy giúp tôi!”

Tôi? Cô gái đứng trước mặt như cái gương vậy, cô ấy chính là tôi sao?

“Hãy cứu Jonny! Hãy cứu February!”

“Khoan, cô là ai?”

Tôi mở bừng mắt ra, tôi đang ở đâu và đang làm gì?

Tôi đang đi trên hành lang của khách sạn, sau khi nghe giọng nói. Tôi cứ ngỡ khách sạn này là nhà tù. Đúng rồi, tôi đang trên đường đi dự tiệc bóng đêm. Tôi đang mặc Purple Night

Tôi bước vào một đại sảnh lớn, nhìn sơ qua ai cũng đeo mặt nạ và mặc nhiều bộ đồ sang trọng. Tôi giống như đứng giữa trung tâm làm ai cũng nhìn vào tôi, nhiều người trong đó có cả bà Mel, Layla, Ingrid giống như tôi là một con vật quý hiếm mà muốn tranh vào sưu xé vậy. Tôi run sợ nhưng họ lại giương mắt tập trung lại trên đầu. Tôi cũng nhìn theo họ.

Đập vào mắt tôi chính là một người đàn ông mặc bộ đồ tuxedo sang trọng nhất mà tôi nhìn thấy, hắn ta đội mũ đen cao và cùng cây gậy chống. Hắn đeo mặt nạ, nhưng tôi chắc chắn hắn rất đẹp trai, đẹp hơn những người bạn tưởng tượng. Chiếc mặt nạ không thể nào che được sức quyến rũ của hắn, mái tóc màu nâu đồng – màu tôi thích nhất. Khi hắn đi, ai cũng giữ thái độ cung kính khi thấy hắn.

Hắn nhếch mép tiến đến chỗ tôi, giơ tay ra.

-Thưa tiểu thư của tôi, tôi mời cô nhảy một điệu được không?

“I was an Angel

Living in the garden of evil

Screwed up, scared, doing anything that I needed”

Tôi biết một điều, tôi chắc chắn không có thiện cảm với người đàn ông này. Hắn ta quá hoàn hảo và có mùi của chết chóc.

"No one can't take my soul away"

Lời tác giả: *tung hoa* Sự độc ác, bóng tối đã bắt đầu. Cố lên nhé Carolyn! Sao có cảm giác Carolyn thích hắn nhỉ? Và có thể cuối tuần này mình đăng liền 3 chương hay hơn. Nhớ ủng hộ mình nhiều nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Party Of The Criminal

Mọi người nhìn chăm chăm vào tôi, ở đối diện phòng là một cái gương, hình như tôi chỉ thấy có mỗi mình tôi đang đứng. Tôi... không thấy ai cả, chỉ một mình tôi. Và thậm chí tôi ko thể nào nhận ra tôi. Tôi khác lạ khi mặc bộ đầm này, mái tóc đen lượn sóng, đôi mắt xanh thanh tú hơi hoảng sợ, tôi thấy đó không phải là tôi nữa. Tôi đang là ai? Tôi tập trung vào trước mặt vào người đang mời tôi nhảy.

Tôi ngượng ngùng, không dám đưa tay ra vì

1: Tôi không biết nhảy

2: Tôi thấy nhiều người nhìn tôi rất đáng sợ

-Tôi không biết múa..._ Tôi đáp nhỏ

Hắn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói

-Tôi có thể chỉ cô

Thế là tôi đành cầm tay hắn, chúng tôi cùng bước giữa đại sảnh.

Tôi nhìn theo bước chân của hắn mà nhảy, hắn ôm chặt lấy eo tôi tiến sát đến gần ngực hắn. Tôi bất ngờ nhìn lên, bàn tay rắn chắc của hắn càng bám chặt eo tôi. Tay của hắn thật lạnh băng và mềm mại. Hình như tôi đã nghĩ mình đã có cảm giác này rồi?

-Cô nói mình không biết nhảy, nhưng tôi nghĩ cô nhảy tốt hơn so với tôi tưởng tượng

-Cảm ơn. . . _ Tôi nói lí nhí chán nản

Chúng tôi cùng nhảy một vòng dưới ánh đèn mờ của bóng đêm. Sau một điệu đang tay ra, hắn kéo tôi lại vào lòng, khuôn mặt hắn kề vào cổ tôi, nói

-Cô thích khách sạn của chúng tôi chứ!

Tôi nhảy ra khỏi khuôn mặt hắn, đáp thành thực

-Tôi rất thích cái điều u ám ở đây, nó làm tôi có trí tưởng tượng phong phú.

Ánh mắt hắn tỏ ý hài lòng, bây giờ chúng tôi nhảy và tôi có cảm giác như ánh mắt hắn giống như là muốn. . . chiếm hữu tôi.

Cuối cùng bài nhảy cũng kết thúc, chúng tôi cùng chào nhau theo cách họ gọi là “cung kính”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn hắn, hắn nhìn tôi, nói:

-Xin chào, tôi tên là Jonathan Mars

Tôi mở to ra, Jonathan Mars? Tôi không thể tưởng tượng được. Hắn nhìn bộ dạng tức cười của tôi, nhếch mép

-Cô đói bụng chưa? Tôi mời cô đi ăn tối!

Ăn tối? Sao mới quen lại mời đi ăn tối vậy! Tôi đành chối khéo

-Xin lỗi anh, tôi. . . bận lắm!

Hắn dường như không hiểu ý định của tôi lắm, kiên nhẫn

-Coi như cô nể tôi đi!

Tôi chán chừ nhìn vào khuôn mặt của hắn. Ồ, người ta có lòng tốt mời mình, đành nhận lời thôi.

Tôi để hắn cầm tay tôi, đưa tôi vào một căn phòng ăn rộng lớn với 6 người đang ngồi cạnh tôi. Tôi nuốt nước bọt khi nhìn vào họ, họ tỏa ra khí gì đó. Sát khí, sát nhân, sự khinh bỉ

-Ô, ông chủ, ai ngon vậy? _ Một người đàn bà mặc hippie giơ tay lên, hỏi

Hắn ta hài lòng trả lời giống như tuyên bố quyền sở hữu vậy

-Đây là khách mời của chúng ta hôm nay, mọi người hãy nhường chỗ cho cô ấy nào.

Jonathan dẫn tôi đến chỗ của mình, kéo ghế ra và mời tôi vào ngồi, sau đó hắn trở về chỗ của mình. Tôi ngồi cạnh người đàn ông mặc Hippie xộc xệch, hứng thú há hê nhìn sang tôi. Tôi lơ đãng và quan sát, tổng cộng là 3 người nếu tính thêm tôi

- Karla Homolka, để cho cô bé thử cái nào! _ Người đàn ông điển trai ngồi đối diện nhắc nhở cô ta

“Keng. . .keng. . .keng”

Jonathan gõ vào chiếc ly như muốn tập hợp mọi người lại, sau đó nhìn thẳng vào tôi bằng con mắt ẩn đằng sau mặt nạ

-Đây là Carolyn Nguyen, khách mời của chúng ta, và làm ơn Jeffrey Dahmer, cô ấy là con gái, làm ơn đừng ăn thịt cô ấy

Người có khuôn mặt thư sinh hiền hậu nhất đám giờ tôi mới phát hiện ra lập tức nhẹ nhàng phản bác lại

-Tôi có đụng gì đâu, chỉ qua là do họ quá bố láo quá thôi!

Karla Homolka bắt đầu châm chọc người đàn ông tên Jeffrey Dahmer.

- Vậy là trong cuộc đời anh, anh chỉ làm tình với đàn ông thôi hả? Hay là anh vẫn còn “trình”

Hắn ta đập bàn xuống, trùng mắt với Karla, ả ta định cho hắn một phát nhưng giọng nói cương nghị của Jonathan vang lên rất đáng sợ

- Được rồi, chúng ta có khách đây, thôi làm chuyện trẻ con đi!

Hai người ngồi xuống, sau đó ả ta, Karla ấy bắt đầu chìa hướng sang tôi.

- Cùng à, không lẽ cùng cũng là gái trình à? Chị đây đã lên giường với những tên thanh tra khôn nạn chỉ đòi lấy một băng video thôi đấy, ew, tội hắn kinh tởm lắm

- Haha... _ Tôi chấy mỗ hôi ở sống lưng. Tiếc gì chứ, toàn sát nhân không à

- Ted Bundy, người điển trai nhất! _ Người đàn ông điển trai đứng dậy bắt tay tôi

- Ted... _ Jonathan húp ngụm rượu lườm hắn

Hắn đưa tay lên trời, sau đó hiểu ra mình đã làm gì, vô tội phản bác

- Tôi đã cướp của cô ta đâu

Tôi sợ hãi lạnh run người, Ted Bundy, tên sát nhân đã giết 12 người, chủ yếu là phụ nữ và trẻ em vào những năm 1970.

Tôi đứng dậy và nói bằng những cách lễ phép nhất nhất nhất

- Tôi đi... vệ sinh một tí nhé

Sau đó, tôi chạy đến quán bar của Layla, ngồi:

- Cho một ly Courvoisier _ Tôi gọi

Layla nhanh chóng đem đồ uống cho tôi, tôi nốc một hơi rõ ngon lành. Không biết dạo này tôi có thói quen đến quán Bar của Layla nhỉ?

- Giỏi lắm cưng ơi _ Giọng cô ta thật quý quyết

- Bây giờ cưng nhảy cưng biết ai không?

Tôi bất ngờ, ai là ai là sao? Tôi thất vọng nói

- Có ai nói cho tôi biết bữa tiệc này mang ý nghĩa gì không?

- Để chúng tôi được hả dạ em gái à! _ Karla đã ngồi kế bên tôi từ lúc nào, kêu 1 ly Gin.

“Phụt” Rượu mắc trong họng tôi khi tôi thấy Karla.

- Ô, Karla cục cưng, lâu quá mới ghé! _ Ingrid nựng ả ta

Ả cũng nựng lại Ingrid, sau đó quay sang tôi

- Con gái với con gái nói chuyện dễ hơn- Ả nói- Có chuyện gì buồn sao?

Tôi vẫn còn kinh ngạc, sau đó lại lắc đầu, ả đẩy đẩy vai tôi

- Đàn ông hả? Ôi bé yêu, tôi đây nghĩ mình đủ trình độ để nói cho cưng nghe, đàn ông quá vô tình và lại coi mình là nhất. Họ khôn nạn như vậy đó!

- Làm “đĩ” nhiều quá hả, Karla? _ Bà Mel chậm chậm lết thân già nua của bà tiến lại gần bàn chúng tôi

- Đĩ thì cũng phải có kinh nghiệm chứ! _ Karla tự hào húp ngụm rượu

- Chả phải, cũng chả sao _ Tôi nâng ly lên và lắc nó, húp một hơi- Tôi chỉ cảm thấy rượu hiểu tôi thôi

Cả 3 người đều nhìn tôi bằng ánh mắt đầy lo âu và hứng thú, sau đó Layla rút ra điều thuốc, giải nhiệt

-Ồ cưng yêu quý, cưng yêu ai rồi phải không?

-À! Jonathan Mars, cảm ơn, tôi nhảy với một tên khôn đứng đầu ở đây! _ Tôi say mềm và điên khùng nói. Thật sự lúc đó tôi muốn tán chính bản thôi một

phát. Tôi thật sự bị điên rồi!

À, tiện thể chưa nói, sức tôi “trâu” lắm nhé! Nốc mấy loại rượu mạnh mà vẫn tỉnh và tiện thể làm thay đổi bản chất ngay. Từ 1 cô bé ngây thơ tôi ừm... ừm biến thành kẻ ác ôn. Các bạn sắp nhìn tôi biến hình đây.

Ôi, tôi lại nữa rồi. Tôi lắc đầu cho tỉnh táo và nói lại bằng giọng chán nản. Chỉ là Vodka Courvoisier thôi mà sao mạnh dữ vậy. Họ bỏ cái gì vào thế?

-Tôi về phòng đây

Tôi rời đi và lá lướt như một tên say về phòng. Ôi, rượu này mạnh quá!

Tôi vừa đi, vừa té xuống đất. Sau đó dụi dụi mắt như một con thỏ trắng ngây thơ làm cho nhiều người phát hiện.

Tự nhiên có một đám thanh niên đứng xung quanh tôi, thích thú

-Ồ, trông con bé này ngon quá, khách sạn này phục vụ dịch vụ này cũng tốt thật

-Cô bé, cô bé có muốn làm bọn anh “sướng” không?

Chóng mặt quá, đầu óc tôi quay cuồng cuồng đứng dậy đẩy ngã mấy tên dân dăng. Sau đó, 1 trong những tên đó thích thú sờ mông tôi.

Kết quả...

-Ôi! Sao tay mình đau quá, sao mà nhiều bướm thế này!_ và cô lết về phòng

Tôi nhớ hình như mang máng là tôi đã... làm gì nhỉ? Nhưng tôi chắc chắn biết là tụi nó nằm một chỗ “chịch” nhau rồi. Tôi vốn hiền lương vậy mà.

-402, 402, 402, 204,...

Tôi va phải một người đàn ông, tôi khùng khùng giơ tay hấn lên, sau đó bắt tay hấn chạm vào ngực tôi. Khuôn mặt nửa tỉnh nửa mê, nói bằng một giọng mà tôi nghĩ tôi lúc tỉnh chưa từng nói nhưng nghe kể là rất mê người

-Này, anh có cách nào làm cho tim tôi thôi khỏi nói rằng phải cố kiềm chế chứ! Anh, quá mê người!

Nói xong, tôi ngã nhào vào lòng hắn, hắn đưa tay đỡ tôi, cảm giác này thật ấm áp. Tôi thấy ngực lạnh băng nhưng tôi có cảm giác rất, rất và cực kỳ ấm áp, tôi ôm chặt hắn như gối ôm

-402,402,402,204,..._ Tôi nói mớ

Tôi hình như có cảm giác hắn cũng ôm chặt lại tôi, sau đó tôi có cảm giác hắn bế bồng tôi lên, đi qua khỏi đám thanh niên đó, đưa tôi đi một nơi cố định.

Mọi vật dường như tối đi, phải tối đi trông thấy kể cả lúc tỉnh.

“I don't really wanna know what's good for me

God's dead, I said 'baby that's alright with me'

No one's gonna take my soul away

I'm living like Jim Morrison”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Devils Love

Shit! Tôi đang ở đâu thế này.

Cả người tôi tê nhừ không thể nào tỉnh dậy được, tê một cách đau đớn. Tôi cảm giác tôi nằm trên một cái giường rộng rãi, mềm mại nhất mà tôi từng nằm. Tôi lăn qua lăn lại, mở mắt ra và nhìn lại quần áo mình vẫn còn. Tôi đang ở đâu thế này?

Tôi ngồi dậy vươn vai lên, dần dần định hình được đây là đâu.

Một căn phòng, mọi thứ ở đây khác với những phòng khác của khách sạn. Sang trọng hơn nhưng lại cổ hơn, và lại, mang lại cảm giác rất cô đơn, lạnh lẽo. Toàn là gỗ của thế kỷ quý từ XVIII không à!

-Trời! Mình đang ở đâu vậy, đừng nói trong lúc say quá mình đột nhập phòng người khác nhé _ Tôi vỗ vỗ mặt tôi

Tôi nhanh chóng leo xuống giường, rồi, thấy một chàng trai ngồi dưới cửa sổ, ánh nắng chiếu vào làm tăng vẻ rạn rờ của hán, hán chóng cầm lên nhìn tôi. Là Jonathan, tôi biết mà, và hán đã gỡ cái mặt nạ ra, để lộ ra khuôn mặt đẹp như thiên thần của mình.

-Ồ...à _ Tôi không thể nghĩ được gì để biện minh cho sự đột nhập của tôi

Cuối cùng, Jonathan đứng dậy và tiến về phía tôi, để 2 tay phía sau, cười quỷ quyết.

-Tôi nghĩ, tôi nên đi vậy! _ Tôi lảng đi, bước tới cửa, hán giữ tay tôi lại.

-Cô mặc đầm của tôi, ngã trên người tôi và nằm trên người tôi báo hại tôi không thể ngủ được, cô nên báo đáp một chút chứ!

À, cuối cùng tôi cũng nhận ra ý tứ trong lòng hán, vội vàng trả lời lại hán

-Thành thật xin lỗi anh, bộ đầm này, tôi sẽ trả cho anh nguyên vẹn, còn việc ngủ trên giường thì thật xin lỗi, hình như tôi nhầm phòng, tôi mời anh đi ăn nhé!

Tôi vỗ vỗ vai hán, sau đó tiếp tục đi. Khi tôi chạm vào nắm tay cửa, hán liền ôm chầm tôi từ phía sau lưng, đặt đầu hán lên cổ tôi giống như muốn thưởng thức cổ tôi vậy.

-Tôi muốn cô trả tôi bây giờ!

-Anh chưa làm gì tôi đấy chứ! _ Tôi bất ngờ ôm ngực lại trừng mắt về phía hán

Tôi sợ hãi đẩy hán ra. Thật sự tôi không quen biết tên này, mãi không quen biết mà sao hán lại dai vậy chứ! Mới gặp lần đầu mà.

-Tôi... không quen anh, còn việc báo đáp là tôi thề tôi sẽ báo đáp anh và đừng có đến gần tôi.

Nói xong, tôi mở cửa bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Tình huống hồi nãy, là sao vậy? Rất dễ bị hiểu lầm

Hán đứng ở bên trong, không ngừng nhìn vào bàn tay phải mà đã chạm ngực nàng, khẽ thích thú, cố gắng nhớ lại mùi hương của nàng. Thật là ngọt quá, ngọt lịm luôn. Hán đã được nhìn nàng ngủ, nàng ngây thơ ngủ thật đáng yêu

Hán mở cửa phòng bên cạnh phòng hán, lén đầu ngao ngán nhìn vào đồng xác chết bên cạnh. Đôi mắt nhướn lên, thật hơi thối mà!

Mấy cái xác là xác những thằng chọc nàng vào buổi tối. Hán không định giết, nhưng lại dám đụng vào người phụ nữ của hán. Chết là xong! Còn cái tên sờ mông nàng bị hăm bầm thành mấy nhát treo lưng lửng ở đầu giường.

Hán khề thờ dài, sau đó đóng cửa phòng lại, treo biển “cấm làm phiền” lên, chán nản lấy từ trong túi ra một chiếc tẩu, hút nó cho khỏe khoắn. Hán đi dạo giữa những hành lang, trong đầu không ngừng nghĩ về nàng.

Carolyn Nguyen

Tên của nàng thật lạ

Nó lai giữa Á- Âu, nhưng nàng khác, nàng không phải hoàn toàn là người Châu Á, nàng là người có nét Châu Âu chính cống, nàng có đôi mắt xanh hiền từ, trong veo không một gợn sóng hoàn hảo của người phương Đông, nụ cười của nàng như một ngọn lửa, một ánh sáng nhỏ nhoi từ trái tim hán. Lúc nhìn thấy nàng, hán có cảm giác rất lạ kỳ. Không thể nào hiểu nổi. Giống như là họ đã gặp nhau ở đâu rồi.

Và nàng cũng là người đầu tiên hán cho sống sót cho cuộc đời đầy rẫy tội ác của hán. Hán dường như thấy, hán yêu nàng thật rồi.

Hán thắc mắc, nàng là một tờ giấy trắng tinh tươm, là một bông hoa tuyết mỹ, một thiên thần. Còn hán nhìn lại bản thân hán. Hán chẳng qua chỉ là một con quỷ, à không, còn tệ hơn cả quỷ nữa. Quỷ còn nể người, còn hán nể ai?

Tôi chạy đi trước những hành lang dài lê thê của khách sạn, hán ta phòng mấy vậy? Sao mà nãy giờ tôi lết mãi không tới vậy. Mặc cái đầm dài lê thê đi thật bức mình mà! Thế là lo chạy khỏi hán, tôi va phải vào người mà tôi thật sự không muốn va

Sally Hunts, cô à mất lịch sự ở hành lang khi trước. Cô ta nhìn thấy tôi như nhìn thấy đáng cứu thế vậy. Cô ta nắm chặt tay áo tôi, miệng không ngừng van xin

-Cứu tôi với, cứu tôi với

Tôi bối rối, hỏi han lại cô ta

- Chuyện gì vậy?

- Phòng tôi, phòng tôi có một thứ gì đó muốn giết tôi, nó chui từ gầm giường ra, nó muốn giết tôi, cứu tôi với! _ Sally van xin giải thích kèm theo chứng khổ sở và sợ hãi tốt độ

Quái vật? Chui từ gầm giường? Máu tò mò của tôi dâng lên

- Nghe nè, cô có mạng điện thoại không? Nếu có thì báo cảnh sát đi

- Tôi... không có

Tôi nuốt nước bọt. Nếu mà nói cảnh sát cái vụ này chắc là chửi chúng tôi khủng quá. Mặc dù tôi không ưa cô ta nhiều nhưng bản tính tôi là một bác sĩ, lương thiện nên, đành chờ dài giúp tôi

- Cô có thể đưa tôi tới phòng cô coi thử được không?

Cô ta lắc đầu dứt quyết không chịu, tôi an ủi

- Cô phải đưa tôi đến để tôi có thể giúp cô, tiện thể lấy đồ cho cô luôn.

Suy nghĩ một hồi, cô ta mới gật đầu đồng ý, đứng sau lưng tôi để tôi kéo đi về phòng. Tôi đứng trước phòng cô ả, tìm đập thành thịch một cách mạnh mẽ của hai chúng tôi vang lên. Tôi hít một hơi vào, bàn tay hơi run một cái mở cửa ra.

“Két...”

Tôi hí nhút, mở to mắt ra. Không có gì cả, phòng trống không. Tôi chỉ nghe mỗi mùi thịt ôi nồng nặc bốc lên đâu đâu.

- Không có gì? Tôi nghĩ cô nên mua chai xịt phòng đi, mùi hôi quá! _ Tôi bịt mũi, nhấn mặt nói với Sally.

Cô ta buông tôi ra một cách kiêu ngạo, đôi mắt mở to bất ngờ

- Nhưng mà khi mùi này bốc ra, hấn ta lại ra khỏi gầm giường tôi _ Cô ta tức giận hét lên vào mặt tôi.

Tôi đang định kêu cô ta bình tĩnh thì tự nhiên sau lưng cô ta có một cục thịt da người, à không, tên này chỉ có da thôi, không có ngũ quan gì cả, tôi tưởng hấn là cục thịt cầm lấy con dao đâm vào cổ cô ta.

Tôi bịt miệng lại kinh hãi ngã ra tường, cảnh này, tên hề!!!

Tên cục thịt này đâm cô ta xong, nhai ngấu nghiến của cổ cô ta, giống như hút máu vậy. Tôi kinh hãi chứng kiến cảnh này từ đầu đến đuôi.

Sau khi nhai ngấu nghiến cổ cô ta. Hấn ta quay cái đầu 360 độ sang tôi giống như đối đối tượng. Dù hấn không có ngũ quan nhưng tôi vẫn cảm nhận được hấn đang mỉm cười. Hấn nhảy chồm lên người tôi. Tôi hét lên đâm vào mặt hấn, sau đó lại lùi dần.

Hấn ta chinh lại cái khuôn mặt mới bị tôi đâm, càng xông vào tôi, tôi thấy bên tay phải tôi là bình cứu hỏa, tôi cầm lên và hấn chỉ nhảy được tới bình hỏa. Trong mắt tôi, cảnh tên hề cầm đầu bố tôi xuất hiện. Tôi ném hấn vào tường cùng bình cứu hỏa, sau đó lượn lại cái bình cứu hỏa, tôi mở chốt ra nhưng mãi không mở được, nó cứng quá hay do nó cũ quá. Tôi bắt lực nhìn tên kia cầm dao, tôi dùng bình cứu hỏa phang vào mặt hấn. Hấn lại bay vào tường tiếp. Tôi tiến lại và cầm bình cứu hỏa lên.

- Cút xuống địa ngục đi!

Tôi phang mấy phát vào đầu hấn, điên cuồng đánh bằng bình cứu hỏa. Một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện, máu của tên này dính đầy trên người tôi, dính trên bộ quần áo đầm màu tím của tôi. Khi tôi biết mình đang làm gì, tôi làm rơi bình cứu hỏa kêu leng keng khắp cả hành lang

Hơi thở của tôi trở nên nặng nề, không ngờ chứng Coulrophobia của tôi lại nặng như thế này. Tôi nhìn lại cảnh tượng đầm máu, tôi không ngờ mình lại ra tay như vậy. Tôi ngồi phịch xuống đất kiệt sức, tôi nghe tiếng giày vang lên cồm cộp

- Carolyn...

Hấn cúi người xuống để nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của tôi.

Tôi nước mắt không ngừng rơi, nhớ lại bài hát

“How’s the girl?”

The little girl will die”

-Jonathan!!!_ Tôi vươn tay lên ôm lấy Jonathan khóc sụt sùi vào ngực hắn

-Jonathan, cứu tôi với, tên này không phải do tôi giết, tôi không có làm gì cả, huhuhu

Hắn ta lạnh lẽo nhìn sang phía 2 chiếc xác, ánh mắt bắt đầu hiểu sự việc, quay lại nhìn sang tôi.

Hắn là một kẻ giết người, cuộc đời hắn nếu nói thì có lẽ hắn đã giết nửa số dân ở đất nước này rồi, và hắn đâu có biết gì gọi là đồ phụ nữ đâu, sao hắn có thể đồ nường được

-Carolyn_ Hắn nói nhỏ vào tai tôi.

Tôi ôm chặt hắn không buông, hắn ta giờ 2 tay lên trời biểu hiện hình như không được tốt lắm

-Nín đi!_ Hắn đồ tôi mà giọng vẫn cứng đơ

Tôi dần tự chủ lại được mình, sau đó rời khỏi lồng ngực của hắn, hít thở một hơi. Đúng lúc đó, bà Mel đi ngang qua.

-Chào buổi sáng John, mới sáng ra đã có 2 xác mới à?

Hắn đưa tay lên miệng như tỏ dấu hiệu im lặng với bà Mel, bà Mel cuối cùng như cơn mây và phát hiện ra tôi. Trong đầu bắt đầu hiểu mọi sự việc.

-Đừng biến cô ấy thành vật trang trí của cậu là được!_ Giọng bà nhỏ đến chỉ đủ cho hắn nghe thấy, sau đó bà đá cái xác của Sally và biến đi giữa hành lang.

Tôi ngượng ngùng đứng lên, không dám nhìn thẳng mặt hắn, khoanh tay đứng kiêu kỳ

-Dù sao thì... cũng cảm ơn anh_ Tôi đỏ mặt

-Không sao, tôi luôn ở đây để đồ cô, chừng nào còn có chuyện buồn, cô có thể tìm tôi_ Hắn ngây thơ mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của tôi

-Nhưng còn bộ đầm?_ Tôi tiếc tiền nhìn về bộ áo đầm

Hắn quan sát áo đầm, nhưng mà hắn đang quan sát “ vòng 1” của tôi thì có, sau đó lại nó câu mà tôi ngờ ra luôn~~~~~

-Tôi cho cô bộ đồ luôn, dù sao nó cũng coi như là quà gặp mặt của cô và tôi

-Nhưng mà lúc tôi ở trong phòng, không phải anh nói...

Hắn bậm môi lại, sau đó chỉ vào má hắn

-Cô đền cho tôi đi!

1 2 3

"Bóp"

Tôi tát vào mặt hắn, tiếng tát nghe thật dịu tai, sau đó giận dữ nói hắn

- Đồ biến thái!

Và chạy nhanh một mạch về phòng của mình, hắn ta bị ngã rồi sao? Tôi nhìn bộ đầm của tôi mà không khỏi khổ sở thờ dài.

Hắn vẫn ở đó, má thì lại ửng đỏ lên bởi vết tôi tát, tay không ngừng xoa lên má, vẫn dõi theo bóng của tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào hồ sơ bệnh án của bệnh nhân, tay không ngừng vò đầu bứt tay. Rốt cuộc, hôm qua có chuyện gì mà. Haizzzz

-Carol!_ Bạn trai tôi, Chris đẩy cửa vào phòng

Chắc các bạn biết tôi ghét đàn ông cỡ nào đúng không, tôi luôn than vãn về vụ đó mà nhức óc. Tôi thật sự không thích Chris, do tôi có món nợ trong lòng với anh, nên tôi mới đành chấp nhận. Năm 3 đại học, anh ta cứu tôi khỏi mấy cái vụ đánh nhau ở bar ấy mà. -Chris!_ Tôi vui vẻ nhận thức chào lại

Anh ta cho 2 tay vào túi áo blouse bác sĩ, tỏ vẻ trẻ con nũng nịu

-Carol, tí nữa làm việc xong, em cùng anh trở về phòng khám giúp anh một tý nhé!

Tôi nheo mắt nhìn Chris Lombard trước mặt tôi, anh ta là bác sĩ khoa nội, anh lại đi làm ngoài giờ? Tôi nghiêng đầu, chắp hai tay lại, nghiêm túc

-Xin lỗi anh, em bận rồi, nếu anh muốn anh có thể nhờ y tá Jones được mà, tối này cô ấy không trực.

Anh tiến lại gần bàn làm việc của tôi, sau đó ngửi ngửi gì đó và phát hiện ra

-Tối qua em uống rượu hả?

Tôi chống tay lên trán vẻ mệt mỏi, hôm qua chỉ làm có một ly và sáng nay, thôi, nhiều vụ xảy ra lắm thôi mà sáng không lết được bệnh viện.

-Hôm qua khách sạn em có tổ chức tiệc, em được mời nên làm mấy ly.

Tôi trả lời thành thật. Chris ưu buồn nhìn tôi, nói đúng hơn là lo lắng cho tôi

-Carol, em là bạn gái của anh, chuyện gì khó nói em có thể chia sẻ với anh

-Em không sao mà?_ Tôi giải thích với anh

-Vậy, tối đi ăn với anh nhé!

Tôi nghĩ tôi nên đổi khách sạn cho đỡ rắc rối

Lời tác giả biến thái: Lần đầu tiên thấy một tên sát nhân ngây thơ trong sáng @.@. Ôi Jonathan của lòng mị <3!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tôi ngược nhìn lại khuôn mặt ngây thơ của Chris, anh quá ngây thơ mà, tôi áp ứng

-Xin lỗi anh, em có vài chuyện chưa giải quyết xong, em vẫn chưa quen ở đây

Chris đưa ra vẻ mặt cau có và đi ra khỏi phòng. Anh đóng cửa lại nghe tiếng rầm rồ to.

Tôi cúi gằm mặt xuống, nhìn vào bệnh án. Jerusalem, một vị khách sau khi đến Jerusalem lại bị những cảnh ảo tưởng quá độ. Tôi đứng dậy và đi tới phòng của bệnh nhân đó. Tôi thấy là một ông lão cỡ 70t đang bị trói chặt ở chiếc giường. Ông đưa con mắt hoang dại lên người tôi

-Chúa, Satan, người làm ơn đừng làm hại con!_ Ông ta rống lên

Tôi dừng cảm đi về phía ông ta, ông ta trợn ngược trông lên nhìn tôi

-Ông... có sao không?

-Cô gái, cô gái hãy chạy đi! Quỷ satan đang ở sau lưng cô đó, chạy đi!!! Nó đang tới, nó đang tới

Ông ta giãy dụa gần như làm cho cái giường sụp xuống, hai bàn tay gần như sắp bám dính lấy tôi may mà tôi tránh kịp

-Nghe tôi nói, quỷ satan ở đâu thưa ngài?

-Sau lưng cô...

Đoạn, miệng ông ta sùi bọt mép, sau đó mắt nhắm nghiền đi. Còn tôi sau khi đứng lại chứng kiến mà không khỏi đơ người. Vài y tá đã chạy vào cố để giúp ông ta tỉnh dậy. Tôi lảng mắt đi, chạy vụt vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, nôn một cách điên cuồng.

Tôi đứng trước gương và nhìn bản mặt tàn tạ của tôi. Tôi dội nước lên mặt. Chắc là do hôm qua uống nhiều rượu quá.

“Chạy đi, quỷ satan... đang ở sau cô”

Tôi trở lại phòng bệnh của ông, tôi chỉ thấy hình ảnh người ta trùm cái mền trắng phủ lấy người đàn ông đáng thương

Ông ta đã chết?

Tôi ngồi bệt xuống đất, mình đã làm gì vậy, mình đang làm gì vậy? Mình đã giết 2 người trong cùng một ngày.

Tôi chạy vào phòng, lôi tủ thuốc ra húp một viên thuốc an thần. Làm công việc này quả thật chẳng dễ dàng gì.

Tôi trở về khách sạn, tôi đứng từ dưới nhìn lên trên, khách sạn này về đêm thật lộng lẫy. Dù nó hơi cũ kỹ so với các khách sạn khác. Tôi cứ đứng thất thần ở trước cửa khách sạn một hồi, sau đó

-Carol? _ Một âm thanh nghe quen quen nhưng lại mang theo nhiều u hồn

Tôi ngoảnh đầu lại

Jonathan! Sao lại là hần!

-Hả! Ủm! Xin chào, ngài Mars!

Hiện hần đang khoác trên mình bộ vest nhẹ nhàng, trên đầu đội mũ, chắc hần vừa mới đi đâu về. Nhưng mà, tôi có thắc mắc, hần mặc những bộ vest này khi ngủ luôn sao?

-Sao cô lại đứng buồn bã ở ngoài này, vào khách sạn đi chứ.

Tôi sức nhớ về cú tát hồi sáng chưa tỉnh táo lắm giáng cho hần. Khuôn mặt cúi gằm xuống mặc cho hần dẫn mình vào. Tôi ngồi trên ghế ở trung tâm khu này. Khuôn mặt không ngóc lên được.

Hần ta quan sát tôi một hồi lâu, miệng cong lên những tia quỷ quyết

-Cô sao vậy, hồi này tôi thấy cô cứ cúi gằm mặt xuống...- Hần lại tiến sát vào chỗ tôi đang ngồi, ghé tai tôi- Hay là, cô giết ai rồi hả?

Cả thân thể tôi gàn như roi xuống địa ngục, hần, hần là cái gì vậy!

Tôi ngẩng đầu lên, đầy những tia lạnh băng đáng sợ như muốn xuyên qua hần và cảnh báo rằng “đừng có động vào chuyện của tôi”.

Tôi cứ tưởng hần sẽ làm gì đó xấu xa hơn chứ, thay vào đó, hần cười phá lên.

-Ha...ha...ha

-Anh nghĩ chuyện này đáng buồn cười lắm hay sao! _ Tôi giận dữ cảnh cáo hần

Hần cong môi lên, hần nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy quyền rũ của hần, tôi thích mái tóc màu đồng của hần. Tôi thề là khi hần nhìn tôi, tim tôi giống như đập lệch một nhịp, tôi bất giác lại cúi gằm mặt xuống để che khuôn mặt đỏ ửng tôi.

Người đàn ông này, khác với chuyện lăng mạn tôi đọc

-Cô hãy kể cho tôi việc làm cô buồn

Tôi thờ dãi, hần thật sự rất muốn nghe sao?

-Thôi được rồi, tôi nói

Tôi kể lại cho anh những chuyện xảy ra ở bệnh viện hôm nay, đương nhiên bao gồm tên “không phải là bạn trai tôi” Chris. Hần nghe rất chăm chú, nghe tôi kể, hần không có cử động gì mà vẫn lắng nghe câu chuyện tôi. Sau khi nghe tôi kể xong, hần đưa tay lấy cái bình trà rót vào ly, húp một ngụm. Anh ta lại liếc tôi -Vậy, ông ta nói, Satan đang ở sau lưng cô? Cô cũng tin một người mắc Jarusalem?

Tôi bất ngờ, định nói gì nhưng đành ngậm miệng lại. Hần ta tạch lưỡi

-Chắc... chắc... Cô nàng Carolyn thân mến của tôi ơi! Cô thật ngây thơ

-Hả? Ủm! _ Tôi gật đầu chấp nhận lời hần nói

Hần rót ly trà cho tôi, tôi đưa tay nhận và uống. Lúc tôi uống, hần cứ nhìn mãi tôi chăm chú. Đáng sợ quá~~~

-Cô biết không, cái bây giờ cô cần là thư giãn đầu óc.

Nói xong, hần chia tay về phía tôi kéo tôi đứng dậy, dẫn tới căn phòng. Tôi cuối cùng mới nhớ

-Jonathan... anh còn... còn giận tôi về cái tát hồi sáng?

Hần ngạo mạn ngẩng mặt lên, nhưng hần lại cười

-Hồi sáng hả? Tôi cũng không nhớ lắm, nhưng cái cảm giác ấy, thật là sướng.

Bại nào phân liệt! Bị tát mà cũng sướng!

----- Đường ngăn cách -----

-Cái này là cái gì? _ Tôi bị lòi mặc toàn áo giáp kèm theo mặt nạ che hết khuôn mặt tôi.

Hắn cũng mặc như tôi. Hắn chỉnh lại ống tay áo. Cái tướng chinh cũng quý tộc nữa, rât cục, hắn ở thời đại nào?

-Cô và tôi, sẽ cùng chơi đấu kiếm! _ Hắn nói ra một chữ mà giống như có tiếng trống phang vào màng nhĩ tôi

-Đấu...kiếm? _ Tôi thắc mắc

Hắn gạt đầu, còn tôi giận dữ

-Tôi...không biết... cầm kiếm nữa mà

Hắn ta cầm 2 thanh kiếm, chìa 1 thanh kiếm về phía tôi

-Yên tâm đi, thanh kiếm này nhẹ lắm! Nếu cô cầm được bình cứu hỏa, thì cái này dễ như chơi mà

Tôi liền nhận cây kiếm từ tay hắn, a, cây kiếm không nặng như mình nghĩ nhĩ! Tôi vung vung một hồi như mấy bộ phim tôi coi trên TV. Tiếng kiếm chém gió nghe thật êm tai ~

-Hay, cô chỉ mới bắt đầu thôi mà đã có những đường kiếm tuyệt hảo. Một thiên tài tương lai

-Khoan khoan đã, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ chém như trong TV thôi, chứ tôi không có biết gì cả. Nhưng mà đấu kiếm này lỡ chết người thì sao và lưỡi kiếm sao cong thế?

Hắn ta thích thú nhìn gương mặt ngây thơ của tôi

-Yên tâm đi, đây là kiếm liễu, không hại gì cô đâu, cô mặc áo giáp rồi mà.

Tôi nghiêng đầu sang bên trái

-Ý anh nói đấu kiếm giúp tôi thư giãn được gì?

Hắn ta giải thích

-Môn đấu kiếm bắt đầu từ nước Pháp, giới quý tộc chọn đây là môn thể thao bắt buộc của họ. Đấu kiếm giống như đánh cờ, phải tập trung trí não nhiều. Nó đòi hỏi người thi đấu phải khéo léo, phản xạ nhanh, tính toán để có đường kiếm đạt điểm tối đa.

-Thư giãn đầu óc... _ Tôi lẩm bẩm sau khi nghe lời giải thích của hắn

-Nói chung là nó rèn cô tính chịu đựng và sự nhạy bén. Cô thử tấn công tôi đi

Hắn cầm thanh kiếm một cách mạnh bạo, chuẩn bị thanh kiếm và khiêu khích tôi

-Tôi chỉ vừa chơi thôi, mong anh lượng thứ.

Nói xong, tôi cầm chắc thanh kiếm, tấn công về phía hắn. Tôi cố gắng xông về phía hắn, nhưng hắn giống như đoán được mọi hành động của tôi. Hắn ta gạt cây kiếm lên và chém vào lưỡi kiếm của tôi và làm tay tôi lung lay.

-Tiếp đi _ Hắn nghiêm túc, khuôn mặt hắn lạnh lùng mà tôi không thể thấy được qua lớp mặt nạ

Hai tiếng kiếm cứ cheng nhau khắp căn phòng. Tôi cứ mạnh bạo để có thể ghim cây kiếm vào hắn nhưng hắn lại hất ra và dội ngược về phía tôi. Hắn dùng cây kiếm đập vào tay tôi, cây kiếm tôi rơi xuống, tôi lại ngã xuống dưới đất, hắn dùng cây kiếm đánh vào mông tôi làm tôi kêu "á"

Con người biến thái, biến thái

Hắn cười mặt nạ ra ngạo nghễ

-Carol thân mến, cô không biết thư giãn đầu óc à?

Tôi trừng mắt hắn, cái gì mà thư giãn đầu óc?

-Bộ môn này rèn luyện đầu óc cho cô thư giãn để có những đường kiếm chính xác, nghĩa là cô phải đưa hết mọi thứ trong đầu mình tuôn ra. Lại lần nữa

Hắn đưa thanh kiếm lại cho tôi. Tôi và hắn lại cứ tiếp tục trận chiến như vậy cho đến khi lưỡi kiếm của tôi ghim trước cổ hắn. Tôi thở hồng hộc

-Tôi... thắng rồi

Hắn giơ 2 tay hắn lên và thả cây kiếm xuống. Tôi nở một nụ cười tự hào.

Hắn vỗ tay tán dương tôi

-Hay lắm Carol, cô rất xuất sắc

-Cảm ơn anh!

Tôi trả cây kiếm về chỗ hắn, sau đó ngồi bệt xuống cho vã mồ hôi. Người đàn ông sau lưng tôi hình như không biết mệt. Hắn đứng che hết mặt tôi

-Gì vậy?

-Cho tôi được phép đưa cô về

-Hả? Phiền anh vậy sao?

-Khách sạn về đêm rất nguy hiểm, tôi dẫn cô về

Cái này thì tôi đồng ý, nhớ đến cảnh tượng buổi tiệc gấp... Tôi rùng mình

Tôi đứng lên, bước đi theo Jonathan

-Chuyện này, nghe nói cô nợ ngài Lombard một ân huệ rất lớn hả?

Hắn từ đằng trước ngoảnh lại khuôn mặt tôi

-Tôi... phải, đúng vậy!

-Tôi không ngờ cô lại thuộc kiểu mẫu quán bar

Tôi giận người, ai nói chứ, tại vì tôi muốn khây khóa thôi mà. Hắn cứ tiếp tục bước đi

-Theo tôi nghĩ, những lời hắn nói ý muốn ám chỉ cô lên giường với mình.

-Tôi biết, hắn đúng là quá đê tiện mà! Tôi ghét nhất là những người thuộc tip quý dữ mà cứ giả mình là nho nhã của thiên thần

Bỗng nhiên, đôi mắt của hắn tối sầm lại, hắn lên những tia đáng sợ. Tôi đứng sau lưng mà có cảm giác hình như khách sạn này lạnh lên.

Rồi, hắn quay lại sau lưng, ép tôi vào tường

-Anh làm cái gì vậy hả? _ Tôi bất ngờ hốt hoảng

-Để tôi cho cô biết ác quỷ là do thiên thần sinh ra

Sau đó, đôi môi đầy quý tộc của hắn chạm đến đôi môi của tôi vô cùng mãnh liệt. Một cách mãnh liệt và đê tiện.

-Đừng... bỏ tôi ra

Hắn cứ hôn cuồng nhiệt hoang dã như vậy. Có trời mà cũng chưa chắc biết những người phụ nữ mà hắn gặp toàn là phụ nữ đê tiện. Hắn là một thằng đàn ông, nên hắn chỉ có thể bắt buộc mình yêu một người mà thôi để cứu lấy sự trường thọ của hắn.

Và cô gái này, cô gái này là hắn điên cuồng không thể quên trong lần đầu nhìn bộ dáng say khướt của cô. Hắn biết, cô có một quá khứ không đẹp đẽ lắm, bản thân hắn cũng vậy. Hai người quá giống nhau, nhưng cô sinh ra là thiên thần đã bị ác quỷ vấy máu, còn hắn chính là ác quỷ vấy máu cô. Bên hắn bao lâu, cô sẽ càng điên cuồng bấy nhiêu nhưng... cô lại cứ ngây thơ không hiểu sự đời đó từ từ khiêu khích hắn.

Hắn phải công nhận, hắn thích vẻ mặt ngây ngô ẩn sau con người mưu mô của cô

Hắn sợ cô... người làm tim hắn rung động

"Ooh what I need is a good defense

'Cause I'm feelin' like a criminal

And I need to be redeemed

To the one I've sinned against
Because he's all I ever knew of love"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Another Story

Ở đâu đó ngoài địa ngục kia, có một cậu bé đang nhìn về phía một tên đang đâm chết cha mẹ cậu bằng ánh mắt sắc lạnh. Ánh mắt làm sồn ghê người

-Người là ai? _ Cậu hỏi

Tên giết người đứng đây, lau vết máu trên dao thật tỉ mỉ

-Cậu có thể gọi ta là Quý ông lịch thiệp_ Tên đó đáp

-Ông chết chưa?_ Cậu lại tiếp tục hỏi

Tên quý ngài lau, nhìn lại cậu bé chỉ vừa tròn 8 tuổi

-Ta đã chết một lần rồi!

-Tại sao?

-Đó là một câu chuyện dài, cậu sẽ không hiểu đâu, cậu không giận ta về giết cha mẹ cậu ư?

Cậu nhóc im lặng một hồi, nó đưa ánh mắt nghiêm nghị mà hấn phải chột rùng mình

-Còn chị hai tôi?

-Chị hai cậu?

Nó gật đầu

-Ta sẽ xử lý theo cách nhẹ nhàng nhất

Nhưng hấn không ngờ ngày hôm nay là ngày cuối cùng mà hấn giết người, cậu nhóc nhẹ nhàng bước lên bậc thềm, đóng cửa lại, chui vào giường đắp chăn như dường như không có chuyện gì xảy ra, cậu nhìn về phía cửa sổ có ánh trăng mờ mờ, có một bàn tay đưa về phía cậu, cất lên giọng nhẹ nhàng

-Tyson Nguyen, cậu muốn đi cùng tôi ra khỏi thế giới này không?

Cậu giờ chán ra, cứ thế bước đi, bước đi, bước đi

-Tyson !_ Cậu nghe tiếng chị tìm kiếm cậu

-Chị hai ~_ Cậu kêu – Chị không nhìn thấy em sao? Em đang trước mặt chị nè, chị hai!!!

Tên “ Quý ông lịch thiệp” nắm chân chị hai cậu, cậu chạm vào nhưng không thể chạm. Cậu kinh hãi chạm vào mình

-Tôi là ai? Tôi là ai?

Có một người đứng bên cạnh cậu nhìn về phía hành lang đầm máu, người đàn ông có chiếc mũ rách rưới như của người thợ mỏ trong “ Alice lạc vào xứ sở thần tiên”, ông ta có đôi mắt màu đỏ của máu và bộ đồ màu đen bụi bặm. Ông cầm cây gậy chống xuống đất nhìn cảnh tượng thú vị

-Ông là ai?

Ông nhận ra cậu, bối rối giới thiệu

-Xin lỗi cậu, ta là Lulana, vị phù thủy của bóng tối, cậu kêu gọi ta đó

-Tôi đâu có! _ Cậu ngạc nhiên

Ông ta cười phá lên

-Chính sự vô tâm bất hiếu của cậu đã kêu bóng tối của cậu đến, ta là một phần của nó. Sao? Gia đình ghét cậu hả?

-Gia đình ghét tôi, nhất là mẹ tôi, cố gắng tìm cách giết chúng tôi và bỏ bùa chúng tôi vậy

-Bà là một kẻ dị giáo hả?

-Tôi không biết, hai chị em tôi suốt ngày bị tra tấn bởi thứ gì đó như hình bùa chú đầu lâu mà tôi tìm được trong phòng mẹ tôi. Có lẽ mẹ tôi tìm cách quyến rũ cha tôi bằng cách đó

-Đó là lý do cậu có đôi mắt vậy sao? _ Vị phù thủy chạm vào má cậu

Ông rút tay lại, mày cau lại

-Thú vị! _ Ông kêu

-Ông nói cái gì?

-Cậu có muốn như ta, hiện ta đã quá già yếu rồi, ta cần có người kết thừa ta.

-Kế thừa ông, ngu ngốc, tôi đã chán ghét phù thủy rồi, tôi vẫn chưa biết ông mà

Ông chạm vào chán cậu, xoa xoa nó

-Cậu là một phù thủy cậu nhóc à, cậu là một phù thủy, cậu có quyền năng rất kinh khủng đó, người như cậu phải về đúng chỗ

-Quyền năng gì chứ, ngoài là một phế vật? _ Cậu tức giận dậm chân

-Hahahahaha, ta rất cần sự dũng mãnh của cậu đó, cậu có muốn cứu chị hai không?

-Có! Ông cứu chị hai tôi đi! _ Cậu không chân chừ trả lời ngay

Lulana nắm tay một cái nhưng dường như không có gì xảy ra

-Ông là phù thủy dòm hả?

-Nói láo, ta rất quyền năng, nhưng hình như có gì đó không đúng!

Ông gãi gãi đầu, đập cây gậy xuống đất làm cậu và vị phù thủy rơi xuống và nhìn vào phòng bếp nơi chị cậu đang cầm dao và đâm vào tên hề đó

-A, đó là nguyên nhân, ta hành động trễ rồi, gia đình này thú vị thiệt

-Ông bị điên hả? Chị...chị tôi giết người rồi! _ Cậu hét lên

-Bình tĩnh lại nào cậu nhóc, chị cậu không bị bắt đầu lo, nhưng chị cậu dường như không phải là phù thủy, cậu có chắc chị cậu cùng dòng máu với cậu không?

-Ông hỏi gì lạ vậy, đó là chị tôi, máu mủ ruột thịt

Lulana vuốt cằm suy nghĩ

-Bây giờ ông làm phép gì đó đi cho chị tôi thấy tôi đi, tôi không muốn như vậy mãi đâu

-Xin lỗi nhóc, cậu thuộc về chúng ta rồi! _ Ông liếc nhìn cậu với nụ cười ghê rợn

- Là sao?

-Cậu vì bóng tối mà làm chuyện xấu, cậu đã thuộc về chúng tôi

-Nói vậy nghĩa là tôi...

Cậu ngồi bệt xuống nhìn chị gái cậu bị cảnh sát lôi đi, cậu rất yêu mến chị gái mình, nhưng tình cảm không phải là tình cảm gia đình mà là...

-Woa, chị gái trong lòng cậu có vị trí đặc biệt đấy

-Ông im đi, ông thì biết gì

Lulana nhướn mày lên, chán nản nói

-Dù gì thì cậu sẽ mãi là một linh hồn xấu xa thôi, cậu phải chọn một trong hai, muốn trở thành linh hồn hay là theo tôi trở thành phù thủy

-Vậy thì tôi được lợi gì? _ Nước mắt bắt đầu chảy xuống trên má cậu

-Tuổi trẻ, sức mạnh và chị gái cậu_ Ông ta nói

-Chị gái tôi...

-Nhưng, chàng trai ạ, cậu phải nhớ một điều, dù cậu có mạnh đến bao nhiêu nhưng còn một người chúng ta phải kính sợ

-Ai vậy?

-Chúng ta sẽ gặp sau...

-Tôi đồng ý, chỉ vì chị gái tôi

Cậu không thể tin là cậu trả lời ngay lúc đó, Lulana bắt đầu làm phép, đưa cậu vào bóng tối nơi có phù thủy giống cậu

-Thả tôi ra! _ Tôi đâm vào bụng hắn

Hắn buông tôi ra, thở lấy nhịp thở hồng hộc, hắn hôn quả là có kỹ thuật. Tôi quá bất ngờ mới bạo lực vậy

-Woa, bà Mel, chúng ta đến nhầm chỗ rồi_ Layla đẩy chiếc xe rệu lên ngạc nhiên nhìn chúng tôi

-Hai người định làm chuyện đó ngoài công cộng hả? _ Bà Mel tự nhiên cảm thấy kinh tởm

Tôi đỏ mặt lên, chạy vào phòng đóng cửa lại. Sao mà mỗi lần gặp tên này là tôi không làm chủ được mình vậy?

-Ngài không định bắt cô ấy như những cô gái khác sao?

Layla bước đến chỉnh cổ áo cho hắn, phát hiện ra vết rách dài trên cổ

-Chết thì ngài chết rồi!

Hắn nhìn vào cổ áo rách một mảng, woa, có kỹ thuật

-Không, ta không bao giờ chơi trò bạo lực với phụ nữ

Hai người phỉ nhổ khinh bỉ lời hắn

-Nói đó với cái cưa của ngài ấy!

-Sharon sao rồi? _ Hắn hỏi

-Cô ta chết rồi, sao mà ngài dùng toàn cái không có chút nghệ thuật hả?

Tôi đặt túi xách lên giường, đi vào phòng tắm xả nước, lúc tôi đang trút bỏ bộ đồ cuối cùng thì thấy có bóng dáng ai đó xuất hiện trong gương mờ bị che khuất bởi hơi nước nóng tỏa ra. Tôi nhún vai, tắm trong bồn nhưng tôi thật quá không thể nhớ chuyện gì xảy ra bồn tắm mà tôi đã bị cách đây mấy ngày rồi?

Tôi lau lau cái gương bởi hơi nước, nhìn vào đó đánh răng thì thấy có bóng ai tóc vàng đứng đằng sau tôi. Tôi sợ hãi quay đầu lại nhưng không thấy ai, tôi lại nhìn lại vào trong gương, tóc vàng càng đến gần tôi hơn, tôi quay sang lại thì cô ta đã chạm vào mặt tôi. Tôi hét lên kinh hãi

-Cô ơi, làm ơn hãy cứu tôi, hãy cứu tôi_ Con ma tóc vàng hét vào mặt tôi- Cứu tôi khỏi tên đó

Cô ta có đôi mắt không tròng và mascara chảy ra rất đáng sợ. Da thì trắng lạnh toát hết lên vào tai tôi

-Tránh ra! Tôi sẽ giúp, tôi sẽ giúp! _ Tôi sợ hãi hét lên

Con ma biến mất, tôi đứng dậy bước ra khỏi phòng tắm thì vẫn thấy nó đứng trước giường tôi

-Cô muốn gì ở tôi? _ Tôi sợ hãi hóa điên kêu

Cô ta ra lệnh bắt tôi đi theo, tôi túm lấy áo khoác mặt vào bước đi theo cô ta. Khách sạn này dài như mê cung vậy tôi bước mà tôi cũng biết đi đâu

-Này, cô gì đó ời... _ Lúc tôi bước đi thì tôi nhìn không thấy ai, tôi chỉ thấy tôi đang đứng trước cửa phòng 666

666 là số của ác quỷ phải không?

Tôi gõ gõ cửa, cửa không khóa lúc tôi mở ra thì tất cả trong đó tối om, tôi run bần bật bước vào thì thấy có bóng dáng người đàn ông với chiếc mặt nạ như phòng độc nhưng hình thù kỳ dị với áo sơ mi dính đầy máu. Khoan đã, áo sơ mi đó chẳng phải là của Jonathan? Vậy là... tôi đang chứng kiến cảnh giết người rồi

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chap 10 (18+):

Cái xác đó là, là cái xác của hồn ma mà tôi thấy. Shit! Tôi bật lời chửi rủa. Tôi không ngờ tôi lại tin tưởng hấn nhiều đến thế.

Hấn quay lại nhìn tôi, hấn từ tốn đứng dậy, tôi quay sang cố mở cửa nhưng hình như cửa này đã bị khóa rồi

Tôi đập mạnh vào cửa khóc lóc kêu cứu

-Cứu! Cứu tôi với!!! Tránh ra!

Hấn tiến đến gần tôi, ép tôi đến sát vào cửa. Mặt nạ của hấn kề vào cổ tôi, hấn giựt người ra, cời bỏ mặt nạ là khuôn mặt quý ông đẹp trai không thể tả lại nhìn tôi bằng vẻ căm thù của một con quỷ

-Mars, ngài Mars _ Tôi sợ hãi kêu

Mùi máu tanh từ áo hấn xộc vào mũi tôi, nước mắt kính hải của tôi chảy ra. Hấn ngườ cái cổ trắng ngần của tôi. Tôi run rẩy mất sức vì hôm nay tôi đã quá mệt mỏi rồi. Tôi trượt xuống ngã xuống cánh cửa, thiếp đi vì sợ hãi.

Tôi từ từ mở mắt, cảm thấy mình không thể cử động, xung quanh tôi là một căn phòng của hấn, tôi giơ tay lên nhưng hình như cả hai cánh tôi đã bị xích lại bởi chiếc công thép nặng nề. Tôi biết là vô dụng nhưng là sợ hãi cố gắng giựt tay ra khỏi chiếc công này. Mẹ kiếp mà!

-Carolyn! _ Hấn đứng trong bóng tối chỉ lộ ra đôi mắt nói

Tôi chảy mồ hôi lạnh nhìn về phía giọng nói của hấn

-Thả tôi ra đồ khốn! _ Tôi chửi hấn

Hấn đứng dậy tiến về phía tôi với chiếc áo sơ mi mới tinh, đặt tay lên má tôi

-Carolyn, cô đã bị tôi bắt được rồi

-Tránh xa tôi ra tên giết người _ Tôi né tránh hấn

Hấn ngồi lên giường, vuốt ve bàn chân trắng nõn của tôi. Hấn vuốt nó như một báu vật vậy?

-Tên giết người, xin lỗi nhé Carol, ai mà đặt chân vào đây đều là kẻ giết người cả. Chẳng phải cô đã từng... _ Hấn dùng lời lẽ ngọt ngào quyến rũ tôi

-Tránh ra _ Tôi rút chân ra khỏi bàn tay lạnh giá của hấn

Hấn dường như tức giận lên, dùng hai bàn tay bạo lực đầy máu của hấn đè lên hai cánh tay tôi, dùng một tay cởi chiếc áo khoác của tôi ra, cho tay vào chiếc áo ngủ mà nắn bộ ngực của tôi

-Tránh ra..._ Tôi không còn sức lực nào mà vùng vẫy nữa

Nhưng dưới ánh đèn mờ, hắn thật điển trai làm tôi suýt quên mất hắn là tên giết người.

-Bỏ tôi ra

Tôi cố dùng hai tay mình cử động để gỡ bỏ bàn tay thô bạo của hắn, mái tóc màu nâu đồng dường như quynh rũ tôi. Khuôn mặt tôi trở nên đỏ bừng

-Thế nào Carol? Cảm giác này như thế nào?_ Hắn hỏi tôi

Hắn như nhận ra điều gì đó, bỏ tay ra khỏi ngực tôi. Tôi thở hồng hộc như một con mèo con vậy. Tôi thật là xấu xa mà. Hắn tốt bụng đỡ tôi dậy, nhưng lại dùng đôi môi quynh rũ của hắn ngấu nghiến lấy môi tôi làm tôi chán ghét, hắn hết hôn đến môi tôi đến hôn cổ tôi. Hắn lướt đi đâu dường như đang gặm nhấm lấy phần đó

Hắn kéo áo ngủ đến tận eo làm lộ rõ chiếc áo ngực của con gái. Tôi nhận thấy nguy hiểm đến gần, vùng vẫy mạnh bạo hơn

-Làm ơn đi, tha cho tôi đi!_ Tôi hét lên, nhìn hắn căm ghét đến tận xương tủy-Đồ khốn nạn, tránh ra!

Tự nhiên lồng ngực của tôi run lên dường như thấy gì đó, hắn ngồi im quan sát không nói một lời nào nhưng cả tâm trí dường như rối loạn lên. Đúng là mùi hương này, mùi máu này thật ngọt ngào, đây đúng là...

Hắn cầm bàn tay nhỏ nhắn của tôi lên, gặm vào đó, tôi có cảm giác như là hắn đang dùng răng đâm xuyên qua cánh tay tôi hút vậy. Hắn vuốt ve tôi

-Cô thuộc về tôi rồi Carolyn

Hắn lột chiếc áo ngực của tôi ra, gặm thứ đang nhô lên một cách lão luyện. Cả người cảm thấy như vừa ở địa ngục, vừa ở thiên đàng, chúa ơi, cảm giác này.

Tôi rên lên nhưng tôi lại không biết mình đã rên như mấy con đung đường cỡ nào mà hắn càng làm mạnh mẽ hơn, bàn tay hắn mò xuống bên dưới vuốt ve nó. Cái này.

Khi thứ mạnh mẽ của hắn xâm nhập vào tôi không thể cử động chống trả, tôi vừa kiệt sức, vừa bị xích như vậy. Hắn dùng con dao bén của hắn, xe một đường nhỏ phía trên ngực tôi làm máu chảy ra, hắn cứ liếm liếm máu cứ ứa ra. Tôi thì đau đớn rên lên không chịu được.

Tôi lại muốn ngắt đi hay muốn chết đi. Tôi đúng thật là mấy con đi đung đường thật rồi. Liệu, có ai nghe thấy tôi đang khóc

Lời nguyện của khách sạn mở ra: Để đi về phía cánh cửa phía bên kia thế giới của các người, phải làm cho người mở cánh cửa đó có tình yêu đích thực và ...

Quên đi những gì hắn từng làm

Kể cả ...

Lời tác giả: Cuối cùng cũng trở lại sau những tháng ngày rong chơi , nhưng chap này thấy miêu tả không ấn tượng, chắc phải cố gắng mấy chap sau. Làm ơn ủng hộ tác giả đi!!!! T.T >< Ngày mai tặng quà xin lỗi về giới thiệu nhân vật vậy, warning: spoil hơi bị nhiều rồi

GTNV:

Jonathan Phillip Mars:

Tuổi: Nếu tính tuổi thật cũng phải 100 tuổi nhưng thật sự chỉ mới 30 tuổi

Tính cách: Tâm thần phân liệt, khá bí ẩn, hắn không chỉ là tên giết người đâu :))) và ngaoji trừ việc giết người thì hắn rất hoàn hảo, thích sạch sẽ và ghét chốn đông người

Nhận dạng: Tóc màu đồng, mắt màu đen, mặc bộ đồ quý ông style dễ làm chết mấy con tim đấy

Và nhiều nhân vật khác:

Ingrid

Bà Melissa

Layla

Tyson Nguyen

Và còn nhiều nhân vật khác

Lời tác giả: Tặng nha, tại vì nhiều người thắc mắc nhân vật quá, cứ việc đọc tiếp, các nhân vật sẽ tiếp tục được cập nhật sau. Xin ủng hộ và tha thứ cho tác giả qua mấy tháng trốn việc ><

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Devil Vampire, Whats The Different?

Chap 11:

Tôi không biết người tôi hiện giờ tàn tạ cỡ nào, nó có rất nhiều vết cắn, việc hiện giờ của tôi nhận thức được là, mình sắp chết rồi!

Hắn đứng phía bên kia giường với bộ đồ chỉnh tươm tất, nhẹ nhàng kéo rèm ra để ánh nắng lọt vào. Cả thân thể tôi chỉ được che có một cái chăn dày.

-Đồ quý_ Tôi tỉnh dậy quát vô mặt hắn

Hắn quay sang nở nụ cười tự mãn

-Tôi không ngờ là um vẫn còn trinh đấy!

Tôi tức giận nắm chặt ga giường, tôi mà sờ được cái này ra tôi thề tôi giết anh ngay lập tức đấy.

“Cốc...cốc...cốc”

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, cánh cửa đột nhiên tự mở ra thì thấy Ingrid đẩy xe đồ ăn và có một bộ áo đồ đầm, nhìn tôi và hắn chả tí ngượng ngùng nào.

-Đồ ăn sáng ngài đặt đây, ngài Mars!_ Ingrid thích thú cười

Tôi nhanh chóng gom chăn lại che chắn người mình, cô ta đến gần tôi quan sát cổ tôi rồi đến ngực tôi, sau đó cầm tay tôi giờ chăn lên, cô càng cười to hơn nữa

-Hahahaha, cô vẫn còn trinh à! Tàn bạo quá

-Ingrid, ra ngoài đi!_ Hắn từ tốn nói

Ingrid đi ra cửa, nháy mắt với hắn

-Đây là cô thứ mấy vậy?

-Ingrid_ Hắn nói lần nữa

Cánh cửa đóng sầm lại, tôi mới tức giận nhìn hắn định đầu độc tôi như thế nào?

Jonathan gỡ nắp lên xuất hiện trứng ốp la và thịt xông khói ngon lành.

-Em muốn ăn không?

Tôi nhìn trừng trừng đầy sát khí, quan sát động tĩnh tiếp theo của hắn

Hắn cầm đĩa đồ ăn đến gần tôi, ngồi xuống giường

-Há miệng ra!_ Hắn ra lệnh

Tôi vẫn tức giận không chịu há mồm ra, giết thì giết đi chứ hành hạ kiểu này khổ sở quá!

-Há miệng ra_ Hắn ra lệnh lần nữa dùng nĩa chọc vào thịt xông khói đưa đến trước mặt tôi

-Ai biết nó có độc không?_ Tôi bực mình vì hành động của hắn

-Yên tâm đi, Ingrid là đầu bếp giỏi nhất của chúng tôi đấy

Tôi thật sợ rồi, Ingrid người giống nghiện kia thì, làm ơn đi, cho tôi chết đi!

-Em phải ăn đi chứ, hôm qua chắc em rất mệt rồi_ Hấn tốt bụng khuyên nhủ

Bụng tôi tự nhiên réo lên, ôi, cái tính tham ăn không chừa của tôi.

-Ăn không?

Hấn đưa thịt xông khói trước mặt tôi, tôi đành há miệng ra cho hấn ôn nhu đưa đồ ăn vào miệng tôi

-Ngon quá ~

Ngon thật đấy, tôi không biết Ingrid nấu sao nhưng vị mặn ngọt hòa quyện vào nhau, ngon quá ~

Hấn tự nhiên bật cười khúc khích vì hành động của tôi

-Tôi chưa thấy cô gái nào đang bị xích mà vẫn ăn ngon lành như thế đấy!

Jonathan đặt đĩa xuống bàn cạnh đó dùng chìa khóa mở cái còng tay ra cho tôi, tôi đau đớn xoa xoa hai cánh tay đỏ có vết hằn. Bây giờ tôi có sức, có tay và có chân rồi, tôi có thể chạy trốn rồi.

Nhưng hấn không đơn giản vậy! Hấn tự nhiên bế bổng tôi lên, tôi khá là... bất ngờ đấy.

-What? Anh định giết tôi trong hầm ngục tối hả, nổ súng tại đây luôn đi, không ai trách anh đâu.

Jonathan điên đảo hôn lên ngực tôi, tôi lại giãy dụa như con đĩa vậy

-Thả tôi ra đồ man rợ, nhưng mà cô gái thứ mấy là sao?

-Nói với em biết cho chắc chắn tôi đã từ bỏ việc giết người rồi

Hấn tốt bụng giải thích, với tên mặc chứng “Giao cấu với xác chết” thì hấn mà thay đổi tôi thế cảnh hôm qua tôi thấy là mơ chắc

-Ồ, phải, hôm qua tôi mơ hả?

-Không! _ Hấn trả lời nhanh gọn lẹ - Cô gái đó đứng trước mặt tôi tự quyến rũ ấy chứ .

-Vậy là anh giết những người quyến rũ anh?

-Với một cách chán, nhưng tôi không nở ra tay với người bị tôi quyến rũ đâu_ Hấn nhếch mép đáp rất thành thực

-Anh có thể thả tôi ra được không? Dù gì tôi là bác sĩ tâm lý, tôi có thể giúp anh chút ít đấy.

Chữa bệnh “tâm thần” cho hấn là vấn đề tôi có thể ra khỏi đây, nhưng thật sự tôi biết ra tôi không thể ra khỏi đây, không thể.

-Bộ đồ!_ Tôi ra lệnh cho hấn vì giờ tay tôi bận che hết thân thể tôi

Hấn nhanh chóng lấy ra bộ đồ, tôi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh nhưng mới phát hiện ra

-Anh không đi vệ sinh hay sao mà phòng này lạ không có nhà vệ sinh vậy?

-Đây đâu phải phòng tôi!_ Hấn ngây thơ vô số tội trả lời chắc nịch

Motherfucker, tôi chửi bậy

-Cô có thể thay trước mặt tôi

Hấn từ tốn ngồi xuống ghế, tay nâng tay tách trà lên trước mặt bảo tôi thưởng thức

-Đồ điên!

-Cô có thể chửi bậy, yên tâm đi, ngoài tôi ra, không có ai thấy đâu.

Tôi thở dài bực mình dậm chân, sao mà tức, tức quá, trời sanh con giỏi võ mà không thể làm gì khi con trần truồng như vậy!

Tôi làm rơi chiếc chén xuống, làm cho hấn có thể thấy rõ thân thể trắng nõn dưới ánh nắng như vậy. Tôi mặc áo đầm vào, tức giận với hấn. Hấn lại tự miễn thích thú thưởng thức tách trà

Tôi lấy tay sờ cái cổ đầy vết cắn của tôi

-Anh là ma cà rồng hả?

Đôi mắt của hắn tự nhiên đổ lên tia quỷ quyết

-Không thiên thần của tôi à, khái niệm ma cà rồng và quỷ hút máu khác nhau lắm

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Chap 12:

-Là... khác... nhau sao?

Jonathan đứng dậy, đi về phía cửa sổ có ánh nắng chiếu vào, anh ta không bị tổn hại hay bị gì như ma cà rồng

-Ma cà rồng không có thật, chỉ có quỷ hút máu có thật

-Anh là một trong số đó?

Hắn đặt tay lên cửa sổ, nhìn về phía ánh dương ấy

-Phải, tôi đã trở thành nó_ Hắn tiếp tục giải thích – Quỷ hút máu như con người vậy, cũng ăn, cũng uống, như đến thời khắc trăng tròn, tôi phải tìm máu của một người phụ nữ để tôi khỏi bị biến đổi thành một thứ kinh dị hơn nhưng không ai thỏa mãn nổi tôi cả

Hắn nhìn về phía tôi bằng ánh mắt thể hiện sự khát khao mong chờ

-Chỉ có em, dường như máu của em đã đánh thức tôi khỏi đó, và em, có thể là người mà tôi chờ đợi bao nhiêu lâu.

-Đừng nói những lời kinh tởm như vậy, tôi nghe đủ tiểu thuyết rồi_ Tôi đẩy hắn ra khỏi nơi hắn đang đắm chìm – Tôi nghe đủ rồi, quỷ hút máu, bla,bla, bla

Cổ tôi, có thứ gì đó nắm cổ tôi, tôi lấy tay cố giựt ra khỏi đó nhưng không thể, tôi không thể chạm vào được.

Jonathan nhìn tôi lạnh băng giả ngàn năm ánh mắt của nỗi buồn, cả người tôi bị kéo lại gần hắn. Hắn dùng tay nhẹ nhàng cầm lấy mái tóc tôi mà ngửi lấy, đẩy tóc tôi ra khỏi để lộ ra cái cổ.

-Tôi sẽ cho em thấy...

Hắn dùng đôi ranh nanh trắng ngần của hắn nhẹ nhàng đâm xuyên qua cổ tôi, rút lấy máu chảy trong đó, cả người tôi cứng đờ không thể cử động mà rên lên đau đớn

-Im lặng nào...

Hắn hét gặm hết phần cổ này đến đến xuống bờ vai tôi mà hút lấy máu của tôi

-Thả...tôi ra, làm ơn..._ Tôi van xin

Hắn đè tôi xuống bàn cứ thế hút, hút một cách điên cuồng. Hắn giựt áo đầm tôi xuống eo, vội vàng xoa nắn bộ ngực của tôi, hắn lại gặm lấy hút máu bộ ngực của tôi

-A...a...a_ Tôi rên lên

-Carolyn, cô mãi mãi thuộc về tôi

Nhưng hắn lại không làm, hắn hút xong, mỉm cười dường như in dấu răng của hắn lên đó như là một thứ chứng tỏ tôi thuộc về hắn. Hắn chỉnh lại bộ đồ giúp tôi, tôi còn nghe mãi lời văng bèn tai

-Carolyn Nguyen, em không thể trốn khỏi tôi đâu, em càng trốn, em sẽ càng đến gần với tôi hơn

-Carol! Carol!_ Y tá Jones lay lay tôi

Tôi tỉnh lại sau khi suy nghĩ băng quơ vài chuyện, Jones đưa hồ sơ bệnh án cho tôi

-Hôm qua mệt lắm hả, bác sĩ Carol?

-Ừ, mệt quá!

-Sáng nay cô có về đi làm trễ, tôi qua qua đêm với ai hả? Chris?

Y tá Jones dựa vào thành bàn, ánh mắt sắc xảo nhìn tôi hứng thú và tí khinh bỉ, tôi lắc đầu

-Không, hôm qua tôi mệt vì tôi thấy buồn cho ông lão hôm qua!

-Nói láo_ Cô ta không chịu tin lời tôi – Vì tại sao cô lại mặc áo cổ cao thế này?

Tôi sờ cổ áo, tại cái tên chết tiệt mà cổ tôi đầy vết cắn làm tôi không dám gặp ai

-Hôm qua buồn quá đâm ra bị cảm lạnh, khụ khụ, sao cô không đi làm việc đi y tá Jones?

Tôi cố ý đuổi xéo Jones đi, cô ta thấy vậy không thắc mắc thêm gì nữa mà bước đi ra khỏi cửa với chiếc guốc cao của cô.

Sau khi thăm hỏi một lượt về tình hình sức khỏe bệnh nhân, tôi đến máy bán hàng để mua ly cà phê, ngắm nhìn mọi thứ qua cửa sổ của bệnh viện. Lòng ngực của tôi đập mạnh khó chịu dường như nhận biết gì đó, nhưng tôi chỉ thấy mỗi con mèo đen. Ai lại mang mèo vào bệnh viện? Tôi đuổi theo nó để mang nó nhưng dường như nó dẫn tôi đến một căn phòng, có một cô gái đang nằm thở hổn hển đau khổ trên giường, tôi nhìn về phía có một lồng kín nhỏ. Có một em bé sơ sinh đang nằm co quắp lạnh ngắt trong đó.

-Chết vì bị dây rốn quấn quanh hả?_ Tôi nghiêm túc hỏi cô gái

-Cô là ai?_ Cô hỏi lại tôi

-Tôi là bác sĩ Carolyn Nguyen_ Tôi giới thiệu về mình

Cô gái khóc lóc đau đớn, dường như nỗi buồn của cô lấn át sự im lặng trong căn phòng.

-Tôi đã bỏ cha mẹ để sinh ra cục cưng nhưng nó đã chết, tôi, tôi không còn ai nữa, tôi đáng lẽ nên chết đi, cục cưng của tôi đã chết rồi.

Tôi mở lồng kín ra, bé em bé ra mà nhìn, thật xinh đẹp

-Cô đã nhìn thấy mặt nó chưa?_ Tôi hỏi

-Là con gái_ Tôi ngạc nhiên cười nói

-Đừng! Đừng! Đừng đưa nó lại gần tôi_ Cô gái xua đuổi quyết không chịu nhìn đứa con do cô ấy sinh ra

Tôi đưa em bé đến gần cô, bắt buộc cô phải ôm nó

-Là do sự vô tâm của cô nên cục cưng mới chết vậy!

-Không!_ Cô sợ hãi nhưng vẫn còn ôm bé

-Suýt!_ Tôi vuốt trán cô bắt cô phải im lặng – Hãy nói với nó bằng cả trái tim và linh hồn cô là cô yêu nó đi

Cô gái ôm chặt nó vào trong lòng

-Mẹ yêu con, làm ơn đi con yêu, tỉnh dậy với mẹ đi, mẹ yêu con.

Cô ấy cứ nói, nói đến khi hết nước mắt, nói

-Con, con ơi...

Làn da bé nóng ẩm lên, em bé cất lên tiếng khóc đầu tiên chào đời, cô gái lại khóc vì hạnh phúc

-Cảm ơn cô, cảm ơn cô_ Cô cảm ơn tôi, tôi không dám nhận ơn đó

-Hãy xin lỗi cha mẹ cô đi nhé!_ Tôi dặn dò cô

Tôi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại để cho hai mẹ con bên nhau. Tôi cứ thế cô đơn mà lê bước trên hành lang. Tôi thấy có một chàng trai khoác bộ vest đen lẫm lẫm với mái tóc đen, đôi mắt ấy như hạnh phúc đi lướt qua tôi, và tôi nghe thấy giọng nói

-Chị hai!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chap 13:

-Chạm vào đi!

Tôi chỉ vào miếng rác trên bàn, vừa bắt mình tinh hạng C chạm vào

-Không, không bao giờ tôi đụng vào thứ dơ bẩn này được!_ Minh tinh hạng C không chịu

-Cô Jackson, mong cô hợp tác với tôi tôi mới có thể giúp cô được chứ!

Karla Jackson bực mình không chịu, tay cố gắng với tới rác nhưng lại không dám đụng. Tôi bật mình xoay cổ cho đỡ mỏi, mạnh bạo bắt lấy tay Karla bắt chạm vào, cô ta tự nhiên hét lên

-Tránh ra, quá dơ bẩn, quá dơ bẩn

Cô ta cào tay tôi, bắt tôi phải bỏ ra

-Vậy hèn gì cô không thể làm mình tinh hạng A rồi_ Tôi chuẩn đoán xong nói

-Không, không chữa ở cái bệnh viện này nữa, ra chỗ khác khám!

Quản lí của cô ta chảy mồ hôi khuyen nhủ rằng tôi đây đã là bác sĩ giỏi nhất nước rồi, không thể tìm ai nữa. Cô ta vẫn không chịu, quyết tâm nhất đít đóng sầm cửa lại. Tôi mệt mỏi ném hồ sơ bệnh án vào thùng rác mà nằm dài trên ghế suy nghĩ.

Tôi bắt chuyến xe buýt 4 giờ chiều,mới chiều thôi mà trời âm u vậy, đã vậy xe buýt khoog thương tình thả tôi xuống khỏi nơi tôi tắm bạc nhất, tôi lấy điện thoại coi mấy giờ rồi thì tôi cảm nhận rằng sau lưng mình có ai đang bám theo

-Mẹ kiếp!_ Tôi rủa

Tôi cứ thế bình thường mà đi, tôi nghe tiếng vọng từ đằng sau

-Yo, cô em xinh đẹp, đi đâu một mình vậy?_ Bọn bám theo tôi có khoảng 5 người

Tôi đứng yên, tụi nó được nước làm tôi nhìn tôi, tôi bực mình nhưng chỉ đẩy hẳn ra. Tụi nó lại càng trêu đùa tôi hơn nhưng hôm nay là ngày tàn của tụi bay rồi. Tôi dùng chân đá vào bụng một thằng bay vào thằng khác, có thằng khác chửi tôi, tôi lại dùng tay đấm vô mặt và dùng chân đánh vào bụng.

Một lúc sau, tôi phui phui bàn tay mình, mệt quá đi mà lại tiếp tục đi mà không màng lại đằng sau tụi nó gần như trở thành phế vật.

Tôi bước vào khách sạn, hôm nay có vẻ đông nghịt nhỉ. Tôi thấy Layla chào tôi.

-Yo, Carol, hôm nay sung sức nhĩ? Về sớm thế?

-Tôi trực nhiều nên được về sớm, mai được nghỉ

Tôi đi đến quầy tiếp tân mỉm cười chào hỏi

-Hôm nay đông nhĩ?

-Chắc vậy!_ Bà Mel đưa cho khách chìa khóa, đáp

Đang mãi nói chuyện thì từ đằng sau tôi có tiếng rất quen thuộc

-Xin lỗi, cho tôi thuê phòng

Tôi quay lại đằng sau, là người mà tôi thấy hồi sáng, mái tóc đen, mắt đen, vẻ đẹp trai rạng ngời đó

-Xin lỗi_ Tôi biết đường tránh ra cho cậu đặt phòng, cậu ấy làm tôi liên tưởng đến ai mà tôi không nhớ nhỉ?

-Phòng của cậu đây, phòng 403, 403, a, kế bên phòng của cô kia Carolyn, phiền cô giúp chúng tôi đưa cậu lên lầu được không?

Layla đưa cho cậu chìa khóa lên đưa cho cậu bằng chiếc móng dài lấp lánh, cả người tựa vào quầy ngắm cậu là bà Mel phải vỗ một cái vào mông.

-Được!_ Tôi chấp nhận

Cậu kéo vali mỉm cười tươi rói bước theo tôi lên thang máy, tôi dẫn cậu về phía nơi phòng cậu

-402, 403 đây! _ Tôi chỉ cho cậu

-Cảm ơn!_ Cậu cười với tôi

-Không có gì, tôi rất hân hạnh, cậu, tôi có quen cậu không?

Tôi tựa vào cửa phòng tôi, nhìn cậu. Cậu rất quen mắt, nhưng giống ai mới được. Cậu dứt chìa khóa vào ổ, quay sang với tôi

-Cô thấy tôi giống ai?

-Không, tôi không biết, nhưng, cậu rất giống em trai đã mất của tôi._ Tôi miễn cưỡng nói ra tâm tư của mình. Tôi thật sự nhớ em trai tôi lắm

-Em trai cô? _ Cậu hạnh phúc nhìn tôi đầm ấm – Tôi chắc chắn là giống cậu ấy

Cậu bước vào phòng, đóng cửa lại, còn mình tôi bơ vơ giữa hành lang, tôi cũng cho chìa vào ổ để bước vào phòng.

-Ôi mẹ ơi!

Tôi hết hồn khi thấy hán đang ở đây, tự nhiên xâm phạm phòng phụ nữ, hán lại còn đang nhìn đồ trang trí của tôi

-Trang trí không tệ, tôi thích đấy!_ Hán cầm con heo đất của tôi lên ngắm nghía

-Anh làm gì ở đây vậy? _ Tôi suýt nữa quên mất là hán là boss ở đây

-Tìm em_ Hán đặt con heo đất của tôi xuống bàn, chỉnh lại chiếc áo vest rất đàn ông

-Tìm tôi? Tại sao?

-Em bảo là em sẽ giúp tôi thoát khỏi căn bệnh này mà_ Hán nhắc nhở lại cho tôi

Tôi hết lời

-Thôi được rồi, anh muốn tôi giúp anh ở đâu? Muốn giúp anh phải có chỗ nào thoáng như khu vườn, có ánh mặt trời mới may ra, nhưng ở đây...

-À há, tôi biết mà!

Mất Jonathan tự nhiên vui vẻ lên, ra lệnh bắt tôi đi theo hán. hán dẫn tôi đến thang máy, bấm vào tầng 12

-Mà này..._ Tôi kêu hán

-Cứ gọi tôi là Jonny, Jonathan nếu em muốn chứ đừng gọi tôi là ngài Mars, nghe xa cách quá

-O, ừm, Jonny _ Tôi kêu – Anh dẫn tôi đi đâu thế?

Tiếng thang máy “ting” dừng lại, tôi nhìn vào số tầng nhưng hình như chưa tới, cửa mở ra là bà May đang cầm con dao đâm máu đứng trước cửa. Tôi sợ hãi núp sau lưng hán

-May, bà làm khách của chúng ta sợ rồi kìa

-Xin lỗi ngài Mars, tôi đang có xú chuyện ở phòng 1002

-Dọn sạch sẽ đi bà May, tôi không muốn có chút bụi hay côn trùng nào trong phòng, nhất là nhà tắm

-Tôi biết rồi, nhưng tôi đang đi xuống lấy đồ, ngài đi xuống hay lên?

-Chúng tôi đang đi lên! _ Jonny đáp

Tôi ló đầu ra, vẫn thấy bà ấy cầm con dao đầy máu rơi xuống sàn. Tôi tóm chặt lấy áo của hắn.

Hắn chào tạm biệt bà May, thang máy tiếp tục lên. Tôi vẫn chưa hết bàng hoàng

-Còn định nắm áo tôi đến chừng nào?

-Xin lỗi, xin lỗi _ Tôi bỏ tay ra nhưng thang máy lại kêu ầm ầm tôi phải bám hắn nữa

Hắn thích thú, mắt không ngớt nhìn đằng sau

-Em mạnh bạo vậy mà cũng sợ máu hả?

-Tôi... tôi không có, chỉ là khi tôi bị hù tôi mới vậy thôi và máu thì tôi... cũng như bao cô gái khác mà

Hắn cố nín cười nhưng không nín cười được, cửa thang máy mở ra. Hắn bước ra làm tôi bước ngại ngùng sau đó hắn đưa tay mời tôi. Tôi nắm lấy tay hắn để hắn dẫn đến nơi có cánh cửa gỗ cứng ngăn năm với lá, khi nó mở ra, tôi mới biết đó là một khu vườn trên sân thượng mà tôi thấy đẹp nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Chap 14:

Khu vườn này đẹp quá, có hoa, có cây, nhưng lại không có ánh nắng. Tôi nhìn lên bầu trời âm u

-Đẹp quá, anh mà cũng biết xây chỗ này hả?

-Nó xây vào năm 2000 đấy, vẫn còn vững chắc, tôi thường xuyên cho người dọn dẹp và tu sửa ở đây mà.

Hắn mời tôi ra chiếc bàn đặt giữa trung tâm khu vườn, đẩy ghế ra mời tôi ngồi xuống, hắn mới ngồi xuống kế bên cạnh tôi,

-Được rồi, chúng ta bắt đầu nhé, anh mấy tuổi?

Tôi rút cây bút và tờ bệnh án ra bắt đầu hỏi hắn.

-Ừm, khó đoán quá, cỡ 100 tuổi

Xong, với một người đàn ông 100 tuổi sống nhiều vậy mà không giết người thì hơi lạ

-Anh giết bao nhiêu người trong cuộc đời anh? _ Tôi lại tiếp tục hỏi

-Cô thích máu me hả? _ Hắn chấp hai tay cổ quynh rũ tôi

-Tôi hỏi để biết anh có bị nghiện không? 100 hay 200?

-1999 người _ Hắn nói ngay tức thì

Tôi làm rơi cây bút, 1999 người? Nghiêm túc hả? Tôi nuốt nước miếng nhặt lại cây bút tiếp tục khảo sát

-1999? Được rồi, hình thức như là hình thức giết người?

-Chặt đầu, cho vào máy chặt đầu, xích lại, lột da, nhiều hình thức khác nhưng không bao gồm hiếp dâm phái nữ. Tôi không phải là kẻ đồi bại.

-Anh chắc chứ? Tôi qua tôi làm sao?_ Tôi nheo mắt lại cảnh cáo hắn đừng có qua mặt tôi

-Hôm qua hả? Tôi đang thí nghiệm chút xíu thôi, nhưng tôi thề tôi không làm gì cô ta.

Thật buồn nôn khi cố nhớ đến cảnh hôm qua, muốn nôn quá. Tôi dùng tay chống lên trán vuốt trán cho đỡ chóng mặt với hắn

-Được rồi, tại sao anh lại giết người?

-Tôi giải thích rồi đó, tôi cần tìm máu để thích hợp cho ngày trăng tròn.

-Và tôi sẽ là nạn nhân tiếp theo?_ Tôi dùng hết can đảm để hỏi hắn

Cả bầu không khí chìm trong im lặng, chỉ nghe được tiếng gió thổi qua lạnh lạnh sờn gai ốc

-Không, bởi vì nếu em chết ai sẽ cứu tôi đây?

Cây bút bi trong tôi bị tôi nắm chặt quá gãy làm đôi, bàn tay tôi run lên sợ hãi. Đừng nói vậy chứ.

-Tôi đã từng gặp em một lần rồi Carolyn, lúc đó, chắc em sẽ không nhớ tôi đâu.

Hắn đang gọi nhớ cho tôi điều gì đó trong quá khứ. Tôi như bị hấn thôi miên, tôi từng gặp hắn sao?

-Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt nhìn tôi lạnh như băng phía bên kia con đường. Tôi không hiểu là tại sao em lại có ánh mắt đó?

-Tôi không nhớ_ Tôi trả lời lại với hắn

-Sao vẫn còn nhớ được, em lúc đó cỡ 8 tuổi đúng không? Em không nhớ tôi đã nói em gì sao?

Hỏi? Tôi đã gặp hắn. Cả ngàn tỷ tấn câu hỏi hỗn độn trong đầu tôi, tôi, tôi không biết.

Hắn đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Miệng hắn ghé sát tai tôi, tay hắn đột nhiên đặt lên vai tôi.

-Em muốn trở thành cô dâu của ta không?

Hắn xé cổ áo tôi ra, đưa miệng hắn kề với cổ tôi và gặm lấy mà gặm nhấm lấy nó. Cả người tôi cứng đờ không tự chủ lại mình. Tôi muốn chống cự nhưng hình như tôi không thể cử động, tôi không thể cử động. Hắn cứ hút lần này đến lần khác. Sau đó hắn ngừng lại, lấy tay lau đi môi đầy vết máu, nhìn tôi.

-Em đã trả lời một câu khiến tôi rất bất ngờ “ Bên kia, chiếc áo ấy, nếu ai mặc vào sẽ là cô dâu của ai đó phải không? Em không muốn bàn tay đầy máu của anh dính vào đó đâu” Ha? Điều đó làm tôi ngộ ra, mình đã xấu xa cỡ nào. Kể từ đó, tôi quan sát em, nhìn em khôn lớn và tôi không biết mình đã yêu em rồi.

Câu nói đó, tôi nhớ rồi, tôi nhớ lúc đó tôi gặp một người cực cao, đẹp trai hơn những diễn viên mà tôi gặp, đến bắt chuyện với tôi. Lúc đó tôi cảm thấy cô đơn nhưng khi người đó đến bắt chuyện, tôi mới thấy có cảm giác gì đó. Lạ lắm

Cả người tôi nóng rực bởi câu nói của hắn nhưng dường như nó có cảm giác gì đó khiến tôi say mê hắn hơn. Tôi đã yêu hắn rồi phải không? Tôi quàng tay quanh cổ hắn, hắn dùng môi hắn chạm vào môi tôi mà cuồng nhiệt.

-Meo?

Có tiếng mèo kêu? Con mèo đen ấy đứng trước cửa với đôi mắt màu vàng nhìn tôi. Tôi nhận thức việc mình đang làm đột nhiên buông hắn ra, nhìn phía con mèo đen ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: His Feeling

Chap 15:

Đó là con mèo hôi sang tôi gặp. Jonathan khẽ ho nhẹ nhìn về phía con mèo đen. Mày khẽ nhú lên khó chịu.

-Phù thủy từ khi nào hay chen ngang chỗ riêng tư vậy?

-Meo? _ Con mèo kêu lên lần nữa

Phù thủy? Trời ạ, tôi không biết mấy thứ có nữa đó.

Con mèo tự nhiên chìm trong làn khói đen biến ra một người, a, là anh chàng phòng 403, anh chàng phòng 403?

-Ngài Mars, xin lỗi vì đã quấy rầy ngài nhưng hình như ngài đang lợi dụng cô người thường bé nhỏ này hả?

-Rumple, chào mừng đến với khách sạn của ta.

Jonathan tiến tới khoác vai thân mật với người tên Rumpel.

-Carolyn, cô có vẻ thân mật với tên khát máu này nhỉ? _ Rumpel trêu đùa

Tôi đỏ mặt lên chào lại với người tên Rumpel. Tôi mỉm cười chào hỏi và lên xuống tầng

-Đừng động vào cô ấy, cô ấy là của tôi.

-Cậu bé, cậu cùng dòng máu với cô ấy đấy. Cô ấy là của ta, đừng để ta giết cậu một lần nữa. Lulana chết rồi, không ai cứu cậu nữa đâu.

Rumple khẽ cắn răng tức giận. Tức giận với hắn vì sức mạnh mình không bằng hắn và để người con gái cậu yêu nhất thế gian rơi vào tay hắn

- Cô ấy sẽ mãi là của ta, ta sẽ yêu chiều chuộng cô ấy

- Với tính cách của cô ấy mà để ông chiều chuộng, cô ấy sẽ sớm rơi vào tay tôi thôi.

Rumple cười quỷ quyết đuổi theo tôi, để lại Jonathan với ngọn lửa tức giận mãnh liệt trong lòng nhìn chúng tôi. Jonathan lạnh lùng bước đi trên hành lang, trở về phòng của chính hắn. Phòng của hắn rất rộng nhưng lại trống rỗng. Hắn tự nhận hắn ghét nhất là phải bước ra ngoài đường, hắn ghét sự giả dối của mọi người. Hắn bước vào căn phòng mà đã lâu lắm kể từ khi bị tuyên bố tử hình hắn không còn sử dụng nữa.

Máy chém, cưa, dao, ... đủ mọi thứ tra tấn kinh khủng ở ngay tại căn phòng này. Hắn nhớ về thời vàng son của mình, hắn lấy cái kiếm vẫn sắc bén dù đã có tuổi lên quan sát nó.

Có ai nghe câu chuyện “Bạch tuyết và 7 chú lùn” chưa. Cái gương tiên đoán tương lai của mụ hoàng hậu ấy là có thật. Hắn đứng trước gương, dùng tay phủi hết vết mạng nhện xuống. Hắn chạm vào gương, gương dường như biết mọi suy nghĩ của hắn hiện lên khuôn mặt xinh tươi như hoa của Carolyn

- Nói cho ta biết, có phải ta đã động lòng với cô ấy rồi phải không?

Gương không trả lời

Hình ảnh trên gương xuất hiện khuôn mặt đầm nước mắt của cô, thấy hắn... Hắn tức giận dùng gậy đập vỡ chiếc gương ấy. Nhưng, đó là gương thần, không dễ vỡ, nó xuất hiện thêm một dòng chữ

“Nội tâm sâu rộng ẩn chứa sau khuôn mặt tuyệt đẹp, phải chạm đến gần trái tim của nàng, và nàng phải chạm vào trái tim mình. Khi đó, lời nguyện được hóa giải”

-Ta đã là một con quỷ rồi, ta đã quá xấu xa, bàn tay ta đã vấy máu rồi, làm gì còn ai có thể yêu ta chứ. Ta yêu cô ấy, yêu cô ấy, ta muốn cô ấy yêu lại ta, ta muốn cô gái yêu lại ta!!! _ Hắn nói những uẩn khúc của mình với gương thần, đau đớn mà nói

Hắn nhìn lại khuôn mặt mình trong gương, chỉnh lại mái tóc của mình. Đi ra khỏi hầm của mình mà đóng cửa lại.

Chiếc điện thoại bàn của hắn reo lên, hắn nhấc máy

-Ông chủ? _ Giọng nói bên kia không phải là ai ở trong khách sạn này mà là ở chỗ khác

-Nói! _ Hắn lạnh lùng, không tỏ mấy thái độ hứng thú với quản lý khách sạn bên kia

-Là vậy, hiện giờ khách sạn có doanh thu rất tốt, chúng tôi đề nghị ngài là cần phải thêm tô điểm thêm cho khách sạn của chúng ta.

Nói xong hắn cúp máy. Tay chống cằm suy nghĩ. Hắn dù là một tên tâm thần nhưng là một tên tâm thần rất biết kinh doanh đấy. Hắn chính là ông chủ bí ẩn của dòng khách sạn February này, khách sạn nổi tiếng đứng đầu thế giới và doanh thu hàng năm đến hàng tỷ đô. Hắn chọn đi lại con đường mình bằng cách xây dựng những khách sạn và hắn chọn khách sạn tối tăm bậc nhất để ẩn cư với những cư dân do hắn cứu. Hắn điều hành tập đoàn mình chỉ qua một cú điện thoại thôi.

Hắn đứng trước gương phòng, chỉnh lại chiếc cà vạt và cả người hắn đột nhiên thu nhỏ trở thành cậu nhóc Lucas từng đưa đồ cho Carol.

-Để chịu hơn rồi đây! Tuyệt, lại tóc bạc_ Hấn tự mình bây giờ phải đi tìm Carol

“You're the light, you're the night

You're the color of my blood

You're the cure, you're the pain

You're the only thing I wanna touch

Never knew that it could mean so much, so much

You're the fear, I don't care

Cause I've never been so high

Follow me to the dark

Let me take you past our satellites

You can see the world you brought to life, to life”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chap 16:

Tôi gõ vào ngực Rumpel khi chúng tôi đi xuống bằng thang máy

-Phù thủy?

Cậu cười véo má tôi

-Tôi là phù thủy thì sao? Chỉ sợ con người như chị không tin thôi _ Rumpel cứ vậy mà xoa xoa má tôi

Tôi giựt tay Rumpel ra, mạnh mẽ nói thẳng

-Tôi mới vừa biết cậu có 10p' thôi đây, sao cậu lại thích đụng chạm người khác thế? Nhưng sao cậu lại gọi tôi là chị, cậu bao nhiêu tuổi rồi?

Rumpel đổi chu môi lên

-22 tuổi, tôi mới 22

Tôi càng muốn nổi nóng thêm vì lẽ nào mình đã già lắm sao

“Hay nhỉ? Nếu em trai mình còn sống, chắc nó cũng bằng cậu như bây giờ nhỉ?”

Tôi bất chợt nhớ đến thằng em mái tóc đen thích chơi với mèo kia.

Cả thang máy dường như im lặng đưa chúng tôi xuống nơi chúng tôi cần đến. Rumpel chạm vào tay tôi, tôi sững sờ rút ra.

-Chị yên tâm đi, tôi nguyện làm em trai chị mà. _ Rumpel đưa đôi mắt nghiêm túc lên đảm bảo với tôi

“Follow me to the dark

Let me take you past our satellites

You can see the world you brought to life, to life”

~~~~~

Tôi nhảy lên giường lăn qua lăn lại thích thú cảm giác êm ái này. Tôi vơ lấy cái remote tivi bật lên có chương trình nào hay hôm nay không nhưng toàn là show ca nhạc, tuyển chọn thần tượng hoài không thấy ngán sao? Tôi lại muốn than mở qua kênh Disney ra coi hoạt hình cho đỡ chán.

“Reng... reng... reng”

- Alo

- Carolyn cực cung, tôi tìm được dữ liệu cho bà rồi nè! _ Mathew từ đầu dây bên kia vui mừng khi nghe được giọng tôi

Tôi ngồi dậy, ghé sát điện thoại hơn

- Mathew, nói chuyện nghiêm túc nào, ông gửi qua mail à không ở đây không có mạng, ông ở đâu thế?

- À há, biết ngay là bà có ý với tôi mà, tôi thật là “bơ-phếch” mà

- Nay, rớt xuống dùm con, má đang ở đâu?

- Má đang ở sở, gặp nhau tại nhà hàng thường ngày nhé, má bao con!

Mathew cúp máy, làm tôi chỉ nghe được tiếng “tút tut” bên kia

- Mathew con lợn, ta ghét mi! _ Tôi hét lên trong phòng

Tôi sửa soạn lại cho mình, đang chỉnh lại mái tóc thì có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa ra thì thấy nhóc Lucas đáng yêu đang ở đây.

- Lucas, hết hồn, sao em lại ở đây?

- Chị định đi đâu hả? _ Lucas hỏi

- Ồ, chị đi gặp bạn, chắc không ở lại chơi với em được rồi

Lucas dường như vẫn không chút cảm xúc nhìn tôi, lại nó làm cho tôi sồn gai óc

- Em đi cùng chị nhé?

- Lucas, được thôi _ Tôi miễn cưỡng chấp nhận cho nhóc theo vì theo tôi thấy có vẻ nhóc chưa được ra ngoài nhiều lắm.

Tôi cùng Lucas đứng ở trước khách sạn đón taxi, Lucas đang nắm tay tôi thật chặt lại buông ra kéo áo tôi

- Chúng ta đi xe hơi của ngài Mars đi! _ Nhóc bảo

!!!

- Chị nghĩ là chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu đi xe mà không có sự đồng ý của người khác _ Tôi dặn dò tiện thể khuyến bảo – Không tốt tí nào, người ta gọi là ăn trộm

- Chị yên tâm đi... _ Nhóc nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh màu đen của ai đó – Ngài chắc chắn cho chị đi, chẳng phải chị được ngài ấy thích sao? Chị nên đi xe đi, phụ nữ đi giờ này nguy hiểm lắm

Tôi muốn phun máu với độ lolita của nhóc này nhưng cũng phun máu, không lẽ nhóc của biết... Ai đồ mặt... và nhóc này bạo gan thế?

Lucas không đợi tôi trả lời, kéo tôi chạy ra sau sân khách sạn nơi hầm chứa xe.

- Đây nè chị! _ Nhóc chỉ

Cánh cửa sắt gara mở ra, trong đó là xe Mercedes - AMG GT cực ngầu màu đen. Khoan đã, tôi có chút thắc mắc, nếu hần 100 tuổi, điện thoại di động còn không biết sử dụng nhưng sao là biết mấy loại xe này?

- Mercedes, mua cách đây 2 năm, vẫn còn sử dụng được _ Nhóc dường như đang đắc ý

- Xe này của nhóc hả? _ Tôi thấy nghi ngờ lời nói của nó ghê luôn

- Không! _ Nó đáp không do dự, đánh trống lảng sang chuyện khác - Chẳng phải sắp đến giờ hẹn rồi sao?

- Chị không có chìa khóa!

“Tít tít”

Động cơ của xe kêu lên, tôi kinh ngạc nhìn, Lucas móc túi ra cho tôi đưa cái chìa khóa màu đen. Cả người tôi muốn hét lên “Ồi mẹ ơi, con được lái mercedes kìa, OMG”. Bình tĩnh, bình tĩnh.

Tôi mở cửa xe ra, ngồi vào vịn tay lái mà hít thở cái mùi xe xịn này.

-Xe xịn, xe xịn _ Tôi cất lời lên khen.

Đội nhóc Lucas cài dây an toàn xong, tôi nổ máy, ôi đúng là xe thể thao mà, tôi từ từ đi ra gara mà phóng với tốc độ hết mình.

Jonathan muốn tự tán dương mình. Hắn ta rất thích xe hơi, hắn ta đã sưu tầm hơi nhiều xe, đây chỉ là một cái trăm hàng trăm xe đang nằm ở nhà chứa xe khác của khác, xe từ đời 1990 có, 1940 có, 1978 có,... đủ loại hiệu.

Hắn tốt bụng cho cô mượn, xem tay nghề như thế nào mà một cô gái chạy xe thể thao đường như rất thu hút người đi đường thì phải. Và, cô đang phóng với tốc độ 90km/h . Hắn tự nhủ phải thắt chặt dây an toàn nếu không một ngày nào đó thân thể bé nhỏ này văng ra ngoài đường bị cán lúc nào cũng không biết.

Mathew đứng chờ trước nhà hàng từ khi nào, thấy một chiếc xe thể thao sang trọng dừng trước mặt mình thấy hơi bất ngờ, cửa kính đang mở ra thì phát hiện tôi và Lucas

-Woa, khá bất ngờ đây Carol, chiếc xe này mượn ở đâu vậy?

Tôi gỡ dây an toàn cho tôi và cho Lucas bước xuống hạnh phúc túm lấy áo Mathew lay lay hét lên

-Shit! Cậu tin được không? Tôi chạy xe thể thao đấy, sướng quá~

-Được rồi cục cưng, bình tĩnh, tôi biết bà đang rất hạnh phúc giờ chúng ta đi vào chứ và cậu không định giới thiệu tớ cho cậu bé đáng yêu này sao?

Jonathan nhìn chăm chăm vào tên tóc vàng lực lưỡng này mà lòng đổ kị. Dám gọi Carolyn là cục cưng, hắn là ai vậy? Đừng có gọi cục cưng ta kiểu đó.

Tôi mỉm cười giới thiệu cho Mathew

-Đây là Lucas- sống chung khách sạn với tôi_ Tôi giới thiệu với Lucas – Lucas, đây là Mathew Swan cảnh sát cục phòng chống tội phạm, là bạn thân chí tử khi mới lọt lòng đấy, dù tên ảnh có giống tên giết người giống ai đó...

- Im đi Carol_ Anh tức giận nhìn tôi

-Chào nhóc, rất vui được gặp_ Mathew định bắt tay chào Lucas

Lucas lại có vẻ khó chịu khi nhìn Mathew, đáp lại Mathew bằng cách quay lưng lại ôm lấy bụng tôi. Mathew có vẻ đã bị bơ rồi

-Hơ? Tớ có vẻ bị bơ rồi..._ Mathew ngượng nghịu

Chúng tôi bước vào nhà hàng, Mathew mở ghế mời tôi ngồi, tôi đẩy tên nhóc bám tôi như keo lên ghế. Thế đấy, chúng tôi thật là giống như gia đình hạnh phúc quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chap 17:

Mathew cầm thực đơn gọi đồ ăn, cậu nhìn tôi mỉm cười ngây thơ vô tội nhưng lại biến mất ngay tức thì, tay móc ra túi đưa cho tôi một cái phong bì lớn.

-Có vẻ như nói sao nhỉ? Thôi, với thể loại kinh dị như bà thì ... tôi cố làm bớt kinh dị rồi đó

-Làm sao vậy?_ Tôi cười hiền hiền nhận lấy, cả người hồi hộp mở ra

Hồ sơ phạm nhân:

Tên: Jonathan Phillip Mars Tuổi: Ko rõ

Phạm tội: Giết 1005 người bằng nhiều hình thức ghê rợn khác nhau

Tuyên án: Tử hình

Hình ảnh về hắn này như hình chụp lên hắn đang bước vào chiếc xe hơi cổ điển, thậm chí nó không làm giảm vẻ rợn ngời 1 quý ông vốn có của hắn.

Tôi càng lật sang trang khác là nhiều bài báo nói về hắn. Đúng là hắn không nói dối, hắn không hề thực hiện hành vi cưỡng hiếp nào cả. Tất cả 1005 người này đa số là đàn ông, tôi không thấy đàn bà hay cô gái nào cả, khoan, có 1 vụ.

-Cưỡng hiếp?_ Tôi hỏi Mathew

-Ừ, tên giết người này chỉ thực hiện hành vi cưỡng hiếp có 1 lần, được mọi người mệnh danh là kẻ giết người giữ trinh phụ nữ giỏi nhất thế giới đấy_ Mathew ca thán về Jonathan

Tôi lại lầm nhảm, giữ trinh phụ nữ, khi khi.

-Cô này là ai vậy?

-Julie, họ thì không có, nghe nói cô ta bị giết vào đêm trăng tròn.

Ok, hiểu mọi chuyện rồi ha!

Hình ảnh máu me dường như ngập cả tờ báo. Tôi muốn buồn nôn với những hình ảnh này nhưng nếu muốn chữa bệnh cho hắn thì tôi phải có nhiệm vụ tìm hiểu bệnh nhân của mình.

-Đây là tất cả?_ Tôi giờ ra

Mathew cầm tay tôi đặt xuống, lo sợ nhìn Lucas dằn dò tôi

-Này, có trẻ dưới vị thành niên đấy, đừng để cho nó thấy

-Ôi, xin lỗi_ Tôi cất tài liệu vào phong bì

-Đấy là tất cả rồi!

Mathew nhìn về mặt của tôi hơi hốt hoảng nên hơi lo lắng.

Jonathan ngồi bên cạnh nhìn hai người họ nói chuyện mà không cho hắn biết làm hắn hơi bứt rứt khó chịu, hắn đành lên tiếng.

-Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Tôi giả vờ làm không mặt không có gì xảy ra để trấn an Lucas, lòng như đang muốn hét lên và tại sao mình lại tặng “zin” cho hắn thay vì mấy người khác nhỉ? Bây giờ lại chui đầu vào rọ rồi mắc bẫy. Nhưng mình chỉ cần chữa cho hắn thôi rồi ra khỏi nơi đó là xong.

Phục vụ mang đồ ăn đến, mọi người vui vẻ nhận lấy đồ ăn. Tôi gọi cho Lucas phần bít tết. Tôi lại thấy nhóc cắt bít tết không như mấy đứa tôi gặp, nhẹ nhàng thanh tao cắt từ từ nhưng hình như bàn tay nhỏ xíu không chịu nghe lời. Tôi đành phải cắt giúp nhóc vậy.

Jonathan ơi Jonathan à, tại sao mày lại què thế này. Tại sao mày lại không biết cắt thịt mà để cho cô gái trong lòng cắt vậy. Cắt đại trái tim tôi luôn đi cô gái ơi!

“There's loving in your eyes

That pulls me closer

It's so subtle, I'm in trouble

But I'd love to be in trouble with you”

Hai chúng tôi chào tạm biệt Mathew, tôi lái xe nhẹ nhàng để cho nhóc Lucas dễ ngủ ấy mà. Nhìn nhóc ngủ ngon ghê. Tôi lái xe vào gara rồi khó khăn nhất là phải bế thẳng nhóc này vào khách sạn.

Tôi thấy Layla ok, không tiện nói, đang ngồi hôn ai đó ở sảnh của khách sạn tiện thể nháy mắt với tôi. Tôi bước vào thang máy thì thấy Ingrid đang hôn một người phụ nữ lạ khác. Tôi ngại ngần đóng cửa thang máy lại, cả người mệt mỏi phải bế tên nhóc Lucas, nặng nhọc nghĩ đến cầu thang.

“ Rằm”

Tôi dùng chân đạp cửa, khổ sở phải lết tầng lầu đến tầng thứ 4 trời ạ. Tôi cuối cùng cũng đến phòng tôi, ném thẳng nhóc lên giường, bẻ người cho thẳng. Tôi không chắc nhìn nó như thế này mà cân nặng. Thôi, tạm bỏ qua đi

Tôi dường như cũng đuối với chính mình rồi, tôi nằm trên giường bên cạnh nhóc Lucas nhìn nó thờ mà nhịn chịu không được, tôi cũng dần dần nhắm mắt lại mà tài cứ văng vẳng lời của Mathew

“Ừ, tên giết người này chỉ thực hiện hành vi cưỡng hiếp có 1 lần, được mọi người mệnh danh là kẻ giết người giữ trinh phụ nữ giỏi nhất thế giới đấy”

Trong giấc mơ của tôi, tôi thấy tên hề lại hát bài hát đó, cả người tôi lại không cử động được, tên hề tiến đến lại gần tôi và con dao sắc nhọn đầy máu của cha mẹ tôi và chuẩn bị đâm tôi... Tôi thấy mình bơ vơ ở trại mồ côi và bị gọi là kẻ giết người, bị chà đạp, tôi thấy tôi đang ở trong góc phòng tôi với chỉ chút vết thương.

- Suyt, ngủ đi

Dường như có tiếng người an ủi vỗ về tôi, giọng nói lạnh lẽo nhưng dường như nó kéo tôi khỏi giấc mơ cay nghiệt đó. Tôi không thấy lạnh, tôi chỉ thấy ấm áp khi ở bên người đó, tôi thấy người đó ôm tôi và cho tôi tựa vào ngực. Đây chỉ là giấc mơ phải không? Nếu là giấc mơ, xin chúa, xin đừng cho con thức dậy.

Tôi thấy mình cảm thấy mình bị nghẹt thở, không thể thở được, dường như môi tôi đang bị ai chiếm lấy hay là tôi đang mơ về cảnh xuân?

Cả người tôi trở nên nóng rực, dường như có ai đang xoa nắn bộ ngực của tôi, cổ tôi thì dường như có cảm giác dường như bị ai tóm lấy và thưởng thức lấy nó.

Tôi đau đớn rên lên thảm thiết nhưng có giọng nói an ủi tôi nói tôi bình tĩnh lại. Phần dưới của tôi hình như bị ai đâm vào, cọ xát vào nó, không ngại ngần chà đạp nó.

-A...A...ư_ Tiếng tôi rên lên trong vô thức

-Cứ rên thoải mái đi, tôi yêu em Carol, làm sao tôi có thể nói với em đây.

-Cứu tôi với...

Chỉ là cảnh xuân phải không, người tôi không có chút sức lực nào để mở mắt, chỉ cảm nhận được sự vuốt ve nóng bỏng quanh bầu ngực và sự đam mê thô bạo, to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chap 18:

Cả người uể oải đau không chịu được, tôi không thể cự mình dậy mà phải từ từ mở mắt ra nhận biết cảnh vật xung quanh.

-Oh shit! _ Tôi phải chửi bậy khi tôi biết người tôi nằm bên cạnh là ai

Là cái tên giết người hàng loạt mệnh danh “ kẻ giữ trinh phụ nữ giỏi nhất thế giới” đấy. Jonathan và đang trần truồng. Hôm qua tôi nhớ tôi đâu có say đâu mà và tôi nhớ có nhóc Lucas nằm kế bên tôi mà.

Jonathan đang ôm eo tôi mà say sưa ngủ, cả khuôn mặt vùi vào mái tóc tôi. Hèn gì, cứ tưởng mơ thấy cảnh xuân ai dè là thật!

-Dậy rồi à? _ Jonathan mở mắt ra nhìn tôi chăm chú

-Sao anh vào đây được và Lucas đâu? Tôi nhớ hôm qua người tôi nằm kế bên cạnh là Lucas mà!

Jonathan càng ôm eo tôi chặt hơn, thom lên chiếc bụng trắng nõn của tôi.

-Đề tôi nhắc cho em nhớ người hôm qua là tôi chứ không phải là Lucas bé bỏng đâu.

-Này, hôm qua người tôi thấy là Lucas tóc màu bạc chứ không phải là Jonathan với MÁI TÓC MÀU ĐỒNG

Tôi cố ý nhấn mạnh chữ để cho hắn hiểu rằng người hôm qua là Lucas chứ không phải là hắn.

Hắn hình như đang biến hình nhỏ hơn và đó là Lucas!!!

Tôi úp mặt mình lại vào gối xấu hổ, hắn trở nên to lại và kê gần tai tôi liếm lấy trên chọc

-Có vẻ như em thích Lucas hơn tôi nhỉ? Em thích Lucas nhỏ hay Lucas lớn?

-Tại sao anh lại thích tìm tôi trên trọc vậy?

-Tôi nói rồi, em là của tôi rồi, em mang dấu ấn của riêng tôi rồi

Hắn phúi đi những lọn tóc vương trên vai tôi, dùng răng nắn trắng sắc nhọn đâm vào vai tôi

-Cho tôi bữa sáng nhé _ Hắn vừa hút lấy vừa thưởng thức

Bàn tay hắn không an phận chạm vào phần dưới đó, hắn đưa ngón tay hắn vào mà nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng ngày lại càng thô bạo hơn

-Thả tôi ra ... _ Tôi không chịu được cảm giác này phải đau đớn kêu lên – Đừng giày vò tôi nữa...

-Giọng em rên làm tôi rất thích, tôi rất thích nhìn em đau đớn mà cầu xin tôi.

Hắn nâng người tôi dậy mà lại cứ hành hạ tôi, hắn đem cái nam tính nhất của đàn ông đâm sâu vào thân thể tôi.

-Làm ơn đi, tha cho tôi đi...

Hắn vừa hết cắn ở vai đến cổ, tay thì bóp chặt phần màu hồng nhất của phụ nữ. Đường như cảm giác đến với tôi.

-A...a...ư

-Hôn tôi đi, Carol _ Hắn bắt buộc ra lệnh cho tôi

Tôi không thể tự chủ được mình mà cứ ngấu nghiến lấy hắn, lưỡi hắn quấn quít chặt trong miệng tôi.

Tôi ôm lấy cổ hắn mặc sức hắn hành hạ mình, tôi cứ rên lên vì đau đớn. Tôi và hắn cứ triển miên như vậy.

.

.

.

.

-Chưa nghĩ ngày nào mà ngài Mars ta đây lại ăn buffet cùng với chúng ta _ Ingrid đập tàn thuốc lá tựa vào tay Jonathan

Jonathan đẩy cô nàng ra, lau chùi lại tay áo nhìn tôi đang uống cốc cà phê sữa ngưng ngưng với chỉ chút vết đỏ trên cổ.

-Hôm qua mấy lần vậy? _ Bà Mel thương cảm với tôi khi hôm qua bị dày vò như vậy

Hắn ho khù khụ cảnh cáo, cứ nhìn tôi chăm chăm, tôi thấy khó chịu nhìn ra chỗ khác thì thấy có nhiều người ăn buffet cứ chỉ nhìn chăm chăm vào hắn để lộ ra ánh mắt say mê. Đúng rồi, hắn đẹp trai thế ấy mà.

-Để hai người họ hẹn hò đi, sao chúng ta lại làm phiền nhỉ?

Layla dường như ăn diện hơn nhiều, với bộ soari màu mè nắm tay người đàn ông hôm qua để dành chỗ cho chúng tôi, khuôn mặt Layla rạng rỡ ngàn hạnh phúc

-Cô gái của tôi... _ Bà Mel có vẻ đau lòng khi Layla đi

-Sao thế? _ Ingrid nắm tay bà an ủi

-Layla có vẻ yêu người đàn ông đó thật lòng, tôi sẽ nhớ cô ấy lắm

-Shhhh cực cung, bà thích Layla hả? _ Ingrid lau nước mắt cho bà Mel

Jonathan từ nhìn bà Mel sang nhìn tôi nhún vai tỏ vẻ không biết gì.

-Tôi đã thầm thích cô ấy rồi, sao cô ấy mãi không nhận ra chứ!

-Thôi nào Melissa, sẽ còn nhiều người đàn ông nữa, bà đừng buồn nữa_ Tôi an ủi bà Mel

-Ko đc, tôi phải xem ông ta có tốt với Layla của tôi không?_ bà Mel không còn nước mắt nào đứng lên bám theo cặp tình nhân

Ingrid thấy mọi chuyện quá đà rồi, cũng đứng dậy ngăn bà Mel trước khi xảy ra án mạng.

Jonathan vẫn mỉm cười uống tách trà của mình.

-Tội nghiệp cho Melissa_ Hấn nói

-Chuyện gì vậy?_ Tôi thắc mắc với chuyện từng xảy ra với bà Mel trước khi bà trở nên đau buồn vậy.

-Melissa cũng từng rất đẹp, từng rất yêu một người đàn ông, nhưng ông ta đã phản bội tình yêu của bà và giết chết con trai để chạy theo người tình. Và Melissa đã giết ông ta và cả tình nhân của ông.

Tôi lại không thấy lạ về chuyện đó nữa nên chẳng để tâm gì nhiều, tôi hỏi hấn chuyện gì xảy ra tiếp theo

-Melissa bị tử hình, linh hồn oán hận của bà đã gây ra nhiều tai ương và tôi đã cứu bà khi bà định tìm giết người tiếp theo. Tôi bảo “Đừng giết người nữa, chẳng có tác dụng đâu, phí sức”.

Tôi sắp sặc cà phê. HẮN? KHUYẾN?

-Thấy chưa, tôi cũng đâu có giết người nhiều, tôi bỏ tù rất lâu rồi, chỉ là phi tang chứng cứ và thí nghiệm khoa học thôi mà.

-...

-Và đó lý do bà Melissa ở đây và trở thành tiếp tân của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Chap 19:

-Ngày mai tôi sẽ không có ở đây với em đâu!

Chiếc ly cà phê trên tay tôi khựng lại, hấn không có ở đây thì sao?

-Liên quan gì đến tôi?

-Chỉ là muốn khiến em quan tâm ấy mà, sau 2 đêm đêm rồi mà em vẫn chưa động lòng với tôi hả?_ Hấn có vẻ khá buồn khi thấy tôi không có gì để tâm đến hấn

-Im đi, chỉ như là tình một đêm thôi mà

Jonathan thờ dài, dường như không mấy hứng thú lắm, hấn chống tay lên bàn nhìn về phía chỗ khác. Tôi sực nhớ là phải chữa bệnh cho hấn để ra khỏi đây

-John, được rồi, anh có thấy khó chịu chỗ nào không?

Có tiếng hiệu đèn xanh bật lên trên đầu hấn, hấn quý quyết nói

-Cũng chịu gọi tôi là John rồi hả? Nghe thân mật quá, được rồi, ngoại trừ đêm có em, đêm nào tôi cũng không ngủ được

-Nghiêm túc đi, tôi đang giúp anh chữa bệnh đó._ Tôi lạnh lùng thốt ra những lời mà tôi nghĩ có phải tôi đã quá lạnh lùng không?

Jonathan ngồi thẳng dậy, bắt đầu nghiêm túc hơn

-Tôi không thể ngủ được, mỗi lần tôi ngủ là tôi sẽ gặp ác mộng

-Về cái gì, anh có thể nói rõ cho tôi được không?

-Tôi không biết, dường như chỉ là bóng tối và thấy tôi đang cầm con dao và giết người...

Kẻ giết người sợ cầm con dao giết người, hợp lý hóa không? Tôi lấy bút ra ghi chép những lời hắn nói, tôi giờ tưởng tượng hình ảnh với hình thù màu đen kỳ dị ra

-Anh biết đây là gì không?

Jonathan nhìn chăm chăm vào nó, không chút cảm xúc trả lời

-Đó là hình tôi đang dùng mìn chém đang chém đầu một người đàn ông béo

Ok, có vẻ là bị ám ảnh hơi nặng đấy. Tôi giờ tưởng tượng theo ra

-Đó là hình tôi đang móc mắt tên người lùn

Tôi có vẻ là hơi sợ rồi, tôi giờ tưởng tượng thứ 3 ra,

-Tôi đang hôn em...

Được rồi, có vẻ kinh dị, khoan, anh ta nói gì?

-Jonathan, anh có thể nghiêm túc được trong 5p' không? _ Lừa trong người tôi không ngừng đốt cháy tôi

-Xin lỗi, nhưng theo tôi thấy là vậy mà

Hắn chữa lại lỗi lầm của mình, tôi sắp xếp những hình trở nên gọn gàng cất vào túi xách.

-Có vẻ là tôi sẽ rất khó khăn để chữa cho anh hơn đấy

Tôi chảy mồ hôi với những lời hắn, tôi phải cố gắng chữa cho hắn để ra khỏi đây.

-Càng tốt, tôi sẽ có em bên cạnh tôi nhiều hơn được không?

-Đừng nhiều lời, tôi còn phải làm việc ở bệnh viện nữa!

Tôi im lặng, hắn ngày càng đang ngang nhiên hống hách không coi ai ra gì.

-Carolyn... _ Hắn bắt đầu hỏi để phá vỡ bầu không khí này

-Gi?

-Em muốn đi viện bảo tàng với tôi không?

Cả người tôi bắt đầu đỏ lên, đó có phải là mời đi hẹn hò không vậy? Và viện bảo tàng, chúa ơi, tôi rất thích viện bảo tàng.

-Được, nhưng không phải anh ghét ra khỏi khách sạn sao? _ Tôi kìm nén ngọn lửa nhảy nhót trong lòng tôi mà trả lời một cách vô tâm

-Không, chỗ này rất vắng, tôi muốn cho em biết cái này

Hắn đưa tay ra, tôi cầm tay hắn rời khỏi nhà hàng. Trước khách sạn đã có chiếc xe hơi đậu đó từ lúc nào rồi, chiếc này có vẻ như không khoa trương như chiếc khác, là chiếc Audi A7 Sportback màu đen nhưng không kém phần quyến rũ

-Tiểu thư, mời em _ Hắn tốt bụng mở cửa xe ghế phụ mời tôi vào.

Hắn leo lên ghế tài xế khởi động xe, nhìn tôi ngồi bên cạnh xích dây belt

-Hãy để tôi lái, em đừng bận tâm

-Chẳng phải là anh đã 100 tuổi đúng không? Sao mà anh lại có nhiều kiểu xe đời mới vậy?

Hắn dường như muốn tôi đoán ra ý đồ của hắn

-Tôi là một người sưu tập xe, không phải là tôi không thể sử dụng đtdd là tôi không biết chạy xe đâu.

Có lẽ là tôi chưa biết nhiều về hắn, nhưng tôi không bận tâm quan tâm đến hắn . Chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi khách sạn với tài lái xe tuyệt vời của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mad Scientist

Chap 20:

Xe dừng lại trước viện bảo tàng rất lớn, tôi nhìn vào dòng chữ bị ánh sáng hắt vào

“Viện bảo tàng lịch sử chiến tranh” màu bạc rất đẹp, cả viện bảo tàng, tôi cảm nhận điều gì đó không bình thường

-Đây từng là một bệnh viện lớn của thành phố, nhưng nó đã bị bom đạn dội vào và cả khu bệnh viện chỉ còn lại tro xác và linh hồn uẩn khúc của nhiều người_ Jonathan cho tay vào túi bước đến bên cạnh tôi

Tôi và hắn bước vào viện bảo tàng này, cả người tôi lại cảm thấy khó chịu đến xanh mặt giống như có thứ gì đó đang ám lấy tôi, tôi phải không để sợ yếu đuối này lộ ra trước mặt hắn.

Cả bên trong bảo tàng là một khu vũ trang, xác máy bay, vũ khí... nhưng hắn không bắt tôi xem cái đó, chúng tôi đi lướt qua khu những hậu quả do chiến tranh làm tôi càng mệt mỏi hơn. Có thứ gì ấy đang hút lấy tôi.

Jonathan dẫn tôi đến bên trong sâu tận cùng ghi là “Phòng xác, không được vào”

Tôi dừng lại, không lẽ hắn định giết người rồi ướp xác tôi sao?

-Tôi nghĩ tôi không nên vào

Jonathan nhướn mày rồi nhìn bảng tên, hắn đã đoán được tôi nghĩ cái gì rồi

-Yên tâm đi, tôi sẽ không chơi trò ướp xác em đâu

-Nhưng mà, nó ghi “Không được vào”

Cánh cửa phòng mở ra dội ra một luồng hơi lạnh làm tôi điếng người mà muốn chết đây. Tôi lại bám chặt Jonathan, cực kỳ chặt. Hey, với khi bạn nghe tôi miêu tả thì nên tìm ai đó bám chặt đi..

“Cứu tôi với, cứu tôi với...”

Tôi cứ nghe tiếng ai đó cứ khóc bên tai tôi, nó cứ khóc mãi rồi như nó đang thì thầm với tôi. Tôi sợ hãi càng túm chặt Jonathan nhắm mắt lại không dám bước tiếp. Mùi xác thối bốc lên nồng nặc. Hắn dường như đã quen rồi nên cứ bước tiếp. Cả khán phòng tối om chỉ có ánh sáng màu xanh mờ nhạt chiếu trên đầu các thi thể. Liệu nó có giống như zombie rồi ngồi dậy ăn thịt tôi không?

Chúng tôi đi qua mấy xác ấy lại thêm một căn phòng nữa, hắn mở cửa ra và đây là phòng chứa thành những bộ phận thi thể con người, nào là cánh tay, bàn tay, mắt, nội tạng...

-Đây là cái gì?_ Tôi nhìn đóng đồ sộ này mà muốn khóc thét lên

-Mấy cái này là nhiều năm thành quả nghiên cứu của tôi

-Anh giết người chứ nghiên cứu cái gì?

-Hahaha, được rồi đây em yêu, tôi đang nghiên cứu để chống lại virus HIV/AIDS, sỏi và ung thư

Tôi muốn mở to mắt và há hốc mồm ra, được rồi, tôi rất rất rất cần phải biết nhiều hắn hơn.

-Anh nghiên cứu? Chuyện này thật...tức cười mà...

-Đúng vậy, em còn nhớ cái đêm đầu em thấy tôi đang làm gì đúng không? Máu của ả ta thật sự rất kinh tởm, HIV/AIDS, tôi đã nghĩ ngày nào đó phải cố gắng nghiên cứu ra thứ chống mấy thứ này tôi mới có thể chơi trò hút máu dạo được.

-Nói nghiêm túc coi!_ Tôi giãy nảy

-Julie, chắc em đã nghe danh tôi, cô ta bị nghiền kinh khủng, và mấy thứ nội tạng là thành quả của những người mắc 3 bệnh tôi vừa nói.

-Ha! Quả là một gã quý ông giết người tàn bạo mà_ Tôi vỗ tay lên tán dương nhưng liệu đó có là tán dương hay khinh bỉ, tôi cũng không nhớ rõ.

-Cảm ơn, cảm ơn_ Hắn rất hạnh phúc khi nghe tôi vỗ tay vậy

-Chúng ta đi ra khỏi đây được không, tôi thật sự...cần ra khỏi đây đây_ Tôi kéo áo hắn

Hắn đến gần tôi, cúi đầu người cao 1m88 cho bằng người cao 1m70 như tôi, Mặt hắn ghé sát khuôn mặt tôi, đôi mắt đen ấy dường như đang thôi miên tôi. Tôi chán ghét đẩy hắn ra.

-Nam nữ thụ thụ bất thân, anh đang làm gì vậy?

Hắn ôm chặt lấy người tôi, cúi đầu xuống cổ tôi cắn lấy nó. Điên rồi, hắn ta đang hút máu ngay tại chỗ kinh dị này. Cả người tôi bị hắn hút đến tê liệt rồi

-Tại sao tôi lại thêm khát máu của em thế này hả?

Hắn thì thầm vào tai tôi và tiếp tục cắn, hai tay tôi bị hắn giữ chặt không cử động được. Bây giờ, tôi chỉ nghe mỗi tiếng máu tôi đang chảy rơi xuống sàn

“Trước khi đánh giá bên ngoài họ, hãy xem bên trong họ là gì.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chap 21:

Tôi nhìn vào tấm lịch trong điện thoại tôi, nhầm tính ngày, phù, may quá, là những ngày an toàn nên không có sao. Thiết tình cái tên kia không biết dùng cái biện pháp tránh thai sao?

Cửa phòng 403 lóe lên ánh sáng đỏ rực, tôi chạy đến mở cửa ra thì thấy Rumple đang biến thành một con báo đen chứ không phải là một con mèo đen nữa

“Gào!!!”

Con báo đen hét lên nhảy vào người tôi, tôi dùng tay chống lại những móng vuốt đang sắp vồ lấy khuôn mặt của tôi

-Rumple!!!_ Tôi hét lên đá con báo ra xa, vừa kêu gọi cậu- Chuyện gì vậy?

Con báo đen không nghe thấy lời tôi, nhìn tôi bằng cặp mắt đỏ hung dữ, nanh vuốt sẵn sàng cắn xé tôi.

-Không ổn rồi, hắn ta làm cái gì thế này!_ Tôi vừa nói thầm với chính mình, vừa chạy đi.

Con báo đuổi theo tôi, tốc độ của tôi không bằng nó nên nó nhanh chóng tóm gọn lấy người tôi, dùng móng vuốt sắc cào lưng của tôi.

-Á!!!_ Tôi hét lên đau đớn

Đúng lúc này bà May đi ngang qua với bộ đồ phục vụ phòng của bà với cây chổi, tôi đá vào mặt con báo, gắng sức lấy cây chổi ra từ tay bà, phang mạnh vào đầu con báo.

Lông từ cây chổi bay tứ tung tạo thành bầu trời vàng khè, tôi dùng đầu nhựa của cây chổi phang mạnh đến nỗi mà con báo đen phải va vào tường. Con báo dần dần biến lại trở thành Rumple với mái tóc đen kia.

“Cạch” Tôi ném cây chổi xuống không còn cọng lông nào. Bà Mel thì vẫn còn hơi hốt hoảng với tình cảnh hiện giờ chạy biến đi mất. Tôi chạy đến chỗ Rumple, nâng đầu cậu lên, xem khuôn mặt cậu. Hình như tôi hơi bạo lực thì phải, cậu bị bầm một khu má trái kia

-Rumple..._ Tôi lay lay cậu

Rumple dần dần mở mắt ra, tay cậu từ từ chạm vào má tôi

-Carolyn?

Tôi gật đầu. Cậu ngồi bật dậy, nhìn tôi bằng đôi mắt đen lầy của cậu.

-Carolyn, tôi xin lỗi, chị không sao chứ?

Cậu phát hiện ra vết cào sau lưng tôi đang túa ra máu nhuộm đỏ cả chiếc áo thun trắng của tôi.

-Không sao cái con khỉ? Cậu bị cái gì vậy?

Tôi tức điên nắm lấy cổ áo cậu mà la mắng, nhưng lại không biết vết thương đang chảy máu nhanh hơn. Rumple bế tôi lên

-Chị yên tâm đi, hãy tin tưởng ở tôi.

Cả mạch máu của tôi dường như muốn đổ bùng với cậu. Tôi lại bắt cậu thả mình xuống trước khi tôi hết kiểm chế mà hôn cậu nhưng không ngờ rằng mình đi không nổi nữa. Rumple lấy tay tôi quàng qua cổ cậu, đỡ tôi trở về phòng cậu.

-Cậu không biết ý tứ nào mà lại không đỡ về phòng tôi?

-Tôi không có chìa khóa_ Cậu bảo- Nhưng tôi không biết chị còn sức để lấy nó ra đưa cho tôi không? Tôi thuộc tuýp người không thích xâm phạm đời tư của người khác mà.

-Cậu quý quyết thật_ Tôi ư ử oái nói

Phòng cậu cũng chẳng khác gì phòng tôi nhiều lắm, màu sắc trắng, có máy lạnh, nhưng gọn gàng hơn phòng tôi nhiều...

Rumple đỡ tôi ngồi trên giường, tay búng ra hộp cứu thương, cậu dùng phép thuật kéo cái bàn lại gần đặt hộp cứu thương xuống.

-Người có phép thuật như cậu sướng thật, chẳng mang vác gì nhiều.

-Không sướng như chị nghĩ đâu!_ Rumple mở hộp cứu thương ra, cầm thuốc lên

-Cởi áo ra đi!_ Cậu bảo

Tôi ôm chặt mình hơn, không có vụ đó đâu, dù tôi có khóa thân trước mặt Jonathan cũng không đại gì mà cho Rumple thấy, và lại người tôi rất nhiều vết cắn.

-Không!_ Tôi dùng ánh mắt sắc bén của tôi cảnh cáo cậu đừng động vào tôi.

-Chị muốn bị vậy hay là để tôi giúp chị_ Cậu khuyên nhủ tôi

-Không muốn!_ Tôi vẫn cố chống cự

Cả lưng tôi đau buốt nhức nhối, Rumple thấy tình hình tệ hại hơn, xoay người tôi lại, lấy kéo trong hộp cứu thương ra cắt phần bị cào của tôi.

Khuôn mặt của cậu trở nên nhợt nhạt hơn, nhưng cậu vẫn cố còn lên người tôi rất cả lưng tôi, tôi khẽ rên lên, cậu băng vết thương lại cho tôi, cậu phát hiện ra nhiều vết cắn mới trên vai tôi.

Cậu nắm lấy vai tôi, hét lên

-Chị! Chị bị gì vậy?

-Cái gì vậy?_ Tôi hơi sợ khi cậu hét lên

-Vết cắn, tại sao chị lại có nhiều thế này?

-Thì bị côn trùng đốt thôi, không có gì đâu_ Tôi đẩy cậu ra, xoay người tôi đối mặt với cậu

Rumple tức giận đóng hộp cứu thương mạnh bạo, tôi nan giải hỏi cậu

-Chuyện gì vậy?

-Jonathan chọn chị làm bình máu di động cho hắn sao?_ Giọng cậu run run đầy tức giận

-Im đi Rumple!_ Tôi hét lên – Chẳng phải cậu cũng vừa muốn giết tôi sao?

Rumple hôn tôi, một nụ hôn đầy mạnh bạo mang tính chiếm hữu của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Murder House (1)

Chap 22: Muder house (1)

“Bốp”

Tôi tát vào mặt Rumple một cái rõ mạnh bạo. Rumple ôm đôi má đỏ và bầm đi lùi lại, tôi đứng dậy tỏ ra sát khí nheo mắt với cậu

-Đừng có đến gần tôi như vậy Rumple, kéo ngày nào đó tôi sẽ giết cậu.

Tôi chạy ra cửa đóng sầm cửa lại không một chút nhân từ, để lại Rumple ôm đôi má đau đớn

-Chị vẫn như thế sao?

Đã 8h tối rồi, lạ quá, kể từ khi ở đây, khái niệm thời gian của tôi đã mất rồi. Tôi cởi áo thun ra, đứng trước gương chỉ với bộ áo ngực đen tuyền, tôi nhìn lên vai và cổ tôi, đầy vết cắn tàn tích do hắn để lại, lại thêm vết thương mới đây nữa. Tức thật! Cả người tôi bây giờ tàn tạ theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng luôn. Tôi cởi chiếc quần Jean ra, nhìn đôi bàn chân trắng nõn của mình cũng có 1,2 vết cắn.

-Trời ạ, tên đó định hút cạn máu mình luôn hả?

Tôi chạm lên đôi môi của mình, tại sao tên Rumple đó lại hôn tôi, tại sao cậu lại làm vậy? Tôi đã từng gặp cậu đâu?

--

- Nguyên cả ngày em không chịu tập trung gì cả Carolyn! _ Chris nhìn tôi bằng vẻ nhân từ vốn có của anh

Tôi ném hồ sơ lên bàn, nhìn về phía cửa sổ đằng sau tôi bằng ánh mắt xa xăm mà trong đầu tràn đầy suy nghĩ về hắn.

-Ừ! Sao em không thể tập trung được nhỉ?

-Có chuyện gì sao? _ Chris lo lắng hỏi

-Không có gì! _ Tôi ngoảnh đầu lại mỉm cười làm bộ như không có chuyện gì cả.

-Chúng ta chia tay đi Chris! _ Tôi ra lệnh đề nghị anh

Như sét đánh ngang tai Chris, anh đập hai tay lên bàn, cau có với tôi

-Tại sao vậy Carolyn? Nguyên một tuần này em cứ tránh mặt anh, thì ra là em muốn chia tay đúng không?

Tôi chấp hai tay lên bàn bình tĩnh nói với anh

-Chris, bình tĩnh, em muốn chia tay vì em chán với mối quan hệ này rồi.

-Là sao? Anh đã làm gì để em ngán hả Carolyn?

-Không, anh không có làm gì cả, mà do thời gian chúng ta gặp nhau quá ít ỏi, em không thấy chút hứng thú

-Im đi, chẳng phải là do em sao? Em có bao giờ đồng ý đi với anh lúc nào cả Carolyn.

Tôi đầu đầu chống tay xoa xoa lên trán

-Chris, ngồi xuống! Mặc dù em rất biết ơn anh đã cứu em khỏi tay của lão Chuck nhưng em có thể tự cứu mình. Căn bản là, em không thích anh cho lắm

Khuôn mặt Chris chỉ vì lời nói đầy băng giá với ngàn cây dao đâm vào tim của tôi mà khuôn mặt không còn một giọt máu nào nữa.

-Được rồi_ Anh chấp nhận với lời chia tay của tôi

Anh đi ra khỏi cửa đóng sầm cửa lại, đứng tựa vào cửa

“ Bitch”

Tôi mò học tủ lấy ra mấy bức ảnh của gia đình tôi mà tôi xin mấy chú cảnh sát giữ lại, càng nhìn nó lòng tôi lại càng buồn đau như cắt, nước mắt không ngừng chảy xuống. Tôi biết mẹ tôi là một người dị giáo, nhưng đó là mẹ của tôi, dù cho bà là gì, tôi vẫn yêu thương mẹ tôi.

Có một bức ảnh chúng tôi đang chụp ở phòng khách nhân dịp lễ giáng sinh, có thứ tia sáng gì lóe nhỏ ở kế bên cây thông đặt sát vào cầu thang, tôi quan sát kỹ nó thì hình như nó giống như không phải phản chiếu mà dường như có thứ gì lóe sáng trong đó vậy.

Tôi tìm mấy bức khác chúng tôi đang chụp ở phòng khách cũng có ánh sáng tương tự như lại rõ hơn, ngày càng rõ hơn.

Tôi cất mấy bức ảnh lại vào học tủ, tay không ngừng xoa trán suy nghĩ thì có tiếng của giáo sư kêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Murder House (2)

Chap 23: Murder house (2)

-Giáo sư!_ Tôi đứng dậy khi ông đẩy cửa vào phòng

Vị giáo sư kính mến của chúng tôi đang vui mừng hơn hờ điên cuồng hạnh phúc xoay vòng vòng với chiếc áo blouse trắng của ông

-Carolyn, chúng ta sẽ được thăm ngôi nhà ở đường 23, vui quá, hahaha

Tôi đỏ mặt hời, có gì đâu mà vui giáo sư

-Chỉ là đi khám bệnh thôi mà giáo sư

-Không đâu Carolyn à, đó từng là nơi giết người cách đây 23 năm và người mua lại chính là bạn của ta, ông ta hình như sợ thứ gì đó trong ngôi nhà nhưng ông ta nghĩ đó là chứng tâm lý hoảng sợ cái chết của tuổi già.

-Vậy thì..._ Tôi kéo dài hơi cho ông hiểu là tôi không có hứng thú gì với chuyện này

-Chúng ta, tôi và cô sẽ được tham quan ngôi nhà đó

Tôi thở dài, xin lỗi nhé, giáo sư Murphy của chúng tôi thích thứ gì kỳ bí mà. Đáng lẽ ông nên trở giáo sư ngành nghiên cứu tâm linh nhưng ông lại chọn con đường tâm lý do sơ xuất viết sai chính tả và ông ta cũng hạnh phúc khi học ngành tâm lý này.

-Tại sao chúng ta lại phải đi, cái đó để mấy người trù tà đi không được à_ Tôi nhún vai sắp xếp lại tất cả giấy tờ trên bàn

-Tôi đã chờ câu nói đó rồi_ Giáo sư vui mừng khi tôi đoán trúng ý ông – Đó là lý do mà em là một trong những học sinh yêu quý của tôi, chúng ta sẽ là người trừ tà.

Giáo sư Murphey háo hức cầm điện thoại khoe những hình ảnh ông đã chụp

-Đây này, đây là camera mới nhất cảm ứng nhiệt độ, đây là chip điện tử cho chúng ta biết ở đâu đấy

-Giáo sư, ngài đưa điện thoại gần tôi quá_ Tôi bực bội khi giáo sư ấn luôn điện thoại vào mặt mình

-Xin lỗi, xin lỗi, và quan trọng nhất là Lucy sẽ đi theo chúng ta.

-Phu nhân Luciana đồng ý đi theo ngài hả?

Mắt tôi sáng lên, phu nhân Luciana là vợ của giáo sư Murphy, tôi rất hâm mộ những nhà ngoại cảm bí ẩn như bà. Tôi lại không hiểu sao một nhà ngoại cảm lại thích những người... như giáo sư.

Giáo sư hạnh phúc không nghe lời tôi nói mà chạy bay khỏi phòng coi như tôi đã đồng ý rồi, miệng không ngừng ca hát

-Lucy của ta ơi, ta về với nàng đây.

!!!

Những bức lộ ra từ hộp bàn, tôi cầm lên cho vào túi. Tôi có thể hỏi phu nhân Luciana về mấy cái này.

“Quạc...quạc...quạc”

Tiếng quạ vang lên bay quanh cửa sổ của tôi, nó như là đang cảnh báo tôi cái gì đó, tôi vẫn bước đi bắt taxi đến đường 23.

Quạ vẫn đang kêu, ngày càng thảm thiết hơn, lưng tôi nhói đau hơn là lúc bị cào. Tôi cố gắng lắm mới có thể đứng vững được bước vào.

Ngôi nhà như một ngôi biệt thự màu xám to lớn đầy âm u buồn bã, nó buồn bã hơn khách sạn của tôi, khu vườn thì không khác chỉ thấy tiếng lá vàng rụng mà sợ hãi người.

“Ting...”

Cánh cửa mở ra, người mở là một phụ nữ vừa tròn 40 nhìn tôi, mặt bà xanh lét rất đáng sợ

-Xin chào, tôi là bác sĩ tâm lý đến từ bệnh viện Thiên Đàng

-Tôi là Lauren, nhà tôi đâu có kêu cô_ Bà từ chối cho tôi bước vào cửa

-Mà bà kêu giáo sư Murphy của chúng tôi, giáo sư của chúng tôi sẽ đến ngay lập tức, giáo sư bảo tôi đến trước để xem tình hình của bạn ông.

-Được rồi, cô vào đi

Bà cũng đã cho tôi vào, không khí trong nhà lạnh hơn bên ngoài nhiều, lưng tôi lại càng rất thảm thiết hơn, bà dẫn tôi đến phòng khách nơi có một người đàn ông tiêu tụy chống tay lên ghế suy nghĩ điều gì đó. Bà lay lay ông nói với ông gì đó về tôi, tôi ngồi xuống quan sát về mặt ông.

-Ông Brown, dạo này ông cảm thấy như thế nào?

-Tôi cảm thấy khó ngủ, nửa đêm tôi mơ thấy có bóng người màu đen cầm dao giết tôi

-Được rồi ông Brown, hãy nói cho tôi biết, ông mơ được giấc mơ này khi nào?_ Tôi lấy bút và giấy ra viết những gì ông nói

-Cách đây 2 tháng khi mua căn nhà này, tôi đã mơ thấy thế rồi.

-Em đã bảo là anh không nên mua nó mà_ Bà Lauren không chịu nổi nhìn sắc mặt ông chồng bà đau khổ mắng ông

-Xin bà hãy im lặng để chúng tôi tiếp tục, ông hãy nói cụ thể cho tôi được không?

-Tôi không thể._ Ông nói

-Vì sao?_ Tôi thắc mắc

-Nó sẽ giết tôi...

“Cộc ... cộc”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Murder House (3)

Chap 24: Murder house (3)

Giáo sư Murphy đã đến và vui mừng chào bà Lauren, đằng sau ông là phu nhân Luciana e lệ. Dù bà đã 40 tuổi rồi nhưng sắc đẹp vẫn không phai, tôi ước gì mình có thể đẹp như vậy

-Chào giáo sư, kính chào phu nhân

Tôi đến gần chào, sau đó thì thào vào tai phu nhân Luciana thuật lại những gì mà tôi nghe được từ ông Brown. Luciana vẫn không chút thay đổi trên sắc mặt nào, đến gần tay ông Brown

-Ông bạn già, ông thấy sao rồi?

-Chào Lucy, bà vẫn đẹp như vậy, chào Murphey bạn già_ Ông cứ thế lấy hơi mà chào lại hai vợ chồng giáo sư

Murphey cho tay vào túi, ghé sát tai tôi

-Em nói gì với vợ ta thế?

Tôi đành chán nản thuật lại mọi chuyện cho giáo sư, giáo sư thì lại trở nên bộ dáng lạnh lùng của ông suy tư

Tôi đứng quan sát vợ chồng giáo sư Murphey đang nói chuyện với hai vợ chồng ông Brown, nhưng mỗi quá vào bếp lấy đồ uống.

“Cộc...cộc”

Tiếng va đập vào tường vang lên, tôi rút nước bị lệch tay làm nước đổ xuống tay, nghe tiếng nước chảy xuống róc rách. Nhà này, có căn hầm sao? Tôi đập đập vào từng. Nếu là tường đá thì không phát ra tiếng gì nhưng khi tôi gõ nó lại phát ra tiếng “cộc cộc” âm u.

-Carolyn..._ Phu nhân Luciana đứng sau từ lúc nào- Em cũng đang cảm nhận thứ gì trong căn nhà này đúng không

-Dạ, thưa phu nhân Luciana

-Hãy cứ gọi ta là Lucy được rồi

Phu nhân sờ sờ chiếc kệ đựng đồ ăn, sờ cái bàn, như đang cảm nhận được gì đó

-Có ai đó đang sống trong căn nhà này_ Tôi nói

-Đúng vậy_ Lucy gật đầu

-Meo...

Tiếng mèo kêu, khi tôi nhìn ra cửa sổ, tôi thấy con mèo đen Rumble đang đứng sờ sờ trước cửa sổ. Lucy nhìn theo tôi, neho mắt khi phát ra Rumble,, tôi kéo tay Lucy lại như là tạo cơ hội cho Rumble chạy đi

-Căn nhà này từng xảy ra án mạng giết người cách đây 30 năm, nghe nói người chết là hai vợ chồng và một cô giúp việc nhưng lạ thay cảnh sát không tìm thấy đứa con trai, hãy nghĩ thêm nào_ Giáo sư Murphey đầu đầu phân tích mọi chuyện

-Em thấy có khả năng..._ Lucy cùng đồng tình theo ông chồng

-Đúng vậy, người con đang sống ở đây_ Giáo sư trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết

-Đó là lý do em yêu anh nhất mà_ Lucy nhảy chồm lên hôn vào má giáo sư

Tôi cũng đã hiểu vì sao mà bà lại yêu giáo sư rồi, tôi bước lùi lại nhưng, khi đó, sàn nhà xung quanh tôi sập xuống, lôi kéo tôi rút theo nó

-Á!!!

Ui da, đau hông quá. Há, cái hố này có vẻ không sao đâu, mọi người từ trên nhìn xuống, tôi giờ ngón tay cái lên nói tôi không sao rồi đứng dậy

-Đúng rồi, ở đây có căn hầm, tôi quên không nói với mọi người_ Bà Lauren giờ mới nhớ ra tự vả vào đầu mình.

Tôi mở đèn pin trong điện thoại ra, trong này tối om chỉ có bụi với một số đồ dùng bụi bặm thôi. Mọi người tìm được hầm xuống theo tôi, ai cũng kinh ngạc khi nhìn thấy có căn hầm ở đây, riêng Lucy lại chảy mồ hôi gần như muốn sập xuống phải nhờ giáo sư Murphey đỡ mới đứng được.

-Ở đây, có quá nhiều sự oan hận_ Lucy nói

Chân tôi dẫm phải vào thứ gì đó, tôi nhặt lên phát hiện nó là tấm dây chuyền, tôi mở ra là bức ảnh hai vợ chồng và một cậu nhóc, tôi đưa cho giáo sư xem thì giáo sư xanh mặt

-Đây là hình 2 người chết tại căn nhà này.

-Carolyn, đằng sau em!!!_ Lucy hét lên chỉ vào đằng sau tôi

Tôi quay lại đằng sau gờ đèn pin là và thấy có một người phụ nữ có khuôn mặt trắng bốc đầy máu đang cầm một con găm guốc với bàn tay đầy ghê của bà, miệng không ngừng bảo tôi

-Chết đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Murder House (4)

Chap 25: Murder house (4)

Tôi nằm sụp xuống tránh vết chém của bà ta, nhanh chóng đập cho bà một phát một bụng. Bà đau đớn ôm lúi lại, Lauren đỡ tôi dậy, kéo tôi lùi lại, giáo sư Murphey ới

-Đó là giúp việc đã chết mà!

-Đừng đùa nữa giáo sư, nếu chết rồi khi em đập bà ta tại sao em lại cảm nhận bà ta vậy?

-Có lẽ bà ta chưa chết_ Lucy ôm chặt chồng nói

Bà giúp việc gượng dậy sau khi bị tôi đâm một phát, miệng ré lên điên cuồng, cười ha há

-Ta chưa chết lũ ấu, ta đã trở về từ cái chết, trời đã giúp ta giết những ai vào đây

-Bà sống ở đây sao?

-Đúng vậy! Nào giờ chết đi!

Bà ta đâm cây dao về phía chúng tôi, tôi ném điện thoại sang bên cạnh, tay giữ tay điên cuồng của bà giúp việc, lấy cây dao của bà ta ra.

-Đừng xem mọi thứ như trong phim, tôi có thể giết bà ngay lập tức đây_ Tôi giờ dao cảnh cáo

Tình thế hiện giờ đã đảo ngược, bà ta không còn đường nào chống cự túm lấy Lauren.

-Người thử tiến đến một bước, ta sẽ giết luôn người đàn bà này

Lauren bị bà ta túm không ngừng túm lấy giấy dựa

-Tại sao bà lại trở lại đây hả?_ Tôi hỏi

-Đồ đĩ, ta đến đây vì ta muốn tìm cậu chủ của ta

-Cậu chủ của bà không có ở đây đâu

-Im đi, cậu chủ của ta không bao giờ ra khỏi đây, ta phải tìm cậu ...

Bà ta đang khóc đúng không? Bà ta muốn cậu chủ như vậy sao?

-Vì sao bà nghĩ cậu chủ không ra khỏi đây?

-Bởi vì chính cậu chủ đã kêu gọi ta đến đây để đưa cậu ra

-Đừng tin bà ta Carol_ Giáo sư Murphey hét lên

-Không, thật sự là cậu chủ đang ở trong này_ Lucy hét lên, bảo mọi người bình tĩnh

Lucy bước ra khỏi vòng tay của ông chồng, dũng cảm đi đến trước mặt bà giúp việc

-Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn bà đến...

-Lucy, em điên hả?

-Đi theo tôi...

Lucy bước đi lên lầu, bà giúp việc xách cổ Lauren đi theo lên lầu, đến gần phòng ngủ. Bà giúp việc tỏ ra giận dữ xiết chặt cổ Lauren hơn nữa

-Không có ai ở đây cả, ta đã tìm rồi...

-Bà chưa tìm kỹ_ Tôi nói

Lucy mở tủ đồ ra, gõ gõ và tường, nhờ ông chồng

-Anh yêu, làm ơn?

Giáo sư dùng tay đập vỡ bức tường ra, xuất hiện một đường hầm tắm tối. Tôi thả con dao xuống, mọi người ai cũng bối ngỡ nhìn.

-Ông Brown nói khi ngủ thấy ai đang cầm dao giết mình đúng không? Đầu tiên tôi nghĩ là bà làm, nhưng khi tôi nói chuyện nhiều hơn, ông ta nói là có một giọng nói vang ở cửa tủ làm tôi nghi hoặc, chắc chắn cậu chủ bà đang sống trong này._ Lucy giải thích

Bà giúp việc điên khùng buông Lauren ra, tôi kéo Lauren về sau lưng mình bảo vệ, Lucy định bước vào trước nhưng bị giáo sư ngăn lại để giáo sư vào trước, chúng tôi vô cùng ngỡ ngàng sâu trong này còn tồn tại một căn phòng như vậy. Chúng tôi thấy có một người đàn ông có vẻ không được tắm rửa nhiều lần, đang ngồi một đống ở góc phòng quay sang nhìn chúng tôi

-Cậu chủ..._ Bà giúp việc vui mừng tiến tới đến hỏi thăm cậu

-Bà Kate_ Người đàn ông nói

-Ôi cậu chủ, hồi xưa cậu đẹp trai cỡ nào mà bây giờ, ôi cậu chủ đáng thương

Thấy cảnh tụ họp gia đình hạnh phúc quá, tôi nhìn ra cửa có ánh sáng như chiếu vào, tôi thấy con quạ đậu trên cành cây nhìn tôi chăm chú, nó chỉ nhìn mình tôi thôi.

-Vậy thủ phạm giết người trong nhà này là cậu đúng không?_ Giáo sư Murphey thắc mắc

Người đàn ông lắc đầu, bà giúp việc lại nói

-Không phải cậu chủ tôi làm, chúng tôi bị tên cướp đột nhập vào đây, tôi lại cố ngăn tên cướp nên bị thương hôn mê suốt mấy năm liền, khi tôi mở mắt ra nghe tiếng cậu chủ bảo tôi đến tìm cậu. Tôi quá vui mừng khi cậu còn sống.

-Woa, bây giờ chúng ta đã tìm được, tôi lại phải tốn tiền đóng lại lỗ hổng do các người tạo ra _ Bà Lauren chán nản nói

Chúng tôi đưa hai người ra khỏi đây, bà Lucy an ủi ông Brown là từ đây ông ngủ ngon được rồi, tôi đặt cậu vào bồn tắm mà kỳ cọ người cho cậu

-Ôi, khá bốc mùi đấy, cậu không tắm bao nhiêu lâu rồi?

Tôi mở vòi sen lên xịt vào người cậu, cậu lại càng lui ra khỏi nước, tôi lại dùng sức kéo cậu vào nhấn xuống bồn tắm để kỳ cọ

-Không sao đâu, để tôi tắm cho cậu, người cậu hôi quá đấy, cậu có răng trắng nhí?

Ok, tôi thì không ngưng ngừng tắm khi tắm cho con trai tại vì tôi nhìn thấy khá nhiều ở bệnh viện rồi, còn đối với lúc với tên Jonathan ... cảm xúc lúc đó rất khó tả.

Mọi thứ trên người cậu đều bốc mùi chỉ riêng bộ răng vẫn trắng muốt như vậy đấy. Giáo sư Murphey cũng giúp tôi chút ít để tía tốt cho cậu. Khi được vệ sinh sạch sẽ xong nhìn cậu trong gương, trong rặng ngời và đẹp trai hẳn ra. Đúng là đẹp trai thiệt!!! Tôi sắp bắn loạn rồi. Trước đây và sau đây đúng là khác nhau một trời một vực

Lời tác giả: Thêm một anh nam phụ nữa lên sân. Hurray!!! *Tung bông* . Mấy chuyện về Murder house ko đề cập nhiều đến Carol nhưng lại cũng tìm được anh nam phụ điên trai vậy được rồi. Đợi tác nghĩ thêm nhiều chiêu thức SM để >.< Đen tối quá

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chap 26:

-Rumple! Rumple! _ Tôi mò sau gốc cây biệt thự tìm kiếm con mèo màu đen, các bạn có thấy nó không?

Ha! Không thấy Rumple đâu cả, lạ quá, này giờ là tôi mới thấy cậu trên cửa sổ mà ta?

-Tyson! _ Cậu chủ thật sự của căn biệt thự bước ra đứng đằng sau tôi kêu tên ai đó

-Ôi, anh làm tôi hết hồn à

Tôi vỗ vỗ ngực để đảm bảo cho tim quay trở lại chứ đừng lòi ra nữa, tôi nhìn cậu chủ có mái tóc đỏ đang nhìn tôi chăm chú với đôi mắt màu xanh tuyệt mỹ, khuôn mặt rất ra dáng đàn ông nhưng thân thể lại gầy gò vì thiếu ánh sáng. So với lúc cách đây 2 tiếng đồng hồ và đây. Muốn rụng rời tim quá (Tim của Carol: Oppa~ Oppa~ Anh đẹp trai quá ~)

Tôi hậu đậu mê muội vấp phải gốc cây ngã xuống thuận tay kéo cậu chủ xuống và kết cục tôi nằm đè lên anh.

-Trời ơi, anh không sao chứ?

Cậu chủ gì đó không cử động miếng nào mà cứ mở to mắt nhìn tôi chăm chú, tôi kéo cậu dậy vội vàng xin lỗi. Anh cầm tay tôi để tôi đỡ anh lên, tiếng quạ kêu như tiếng chim hót đối với anh vậy.

-Tên...tôi...là... Harry._ Anh ấp úng nhưng chữ vẫn còn ngọng nghịu— Tên tôi là Harry.

-Còn tôi là Carolyn, rất vui được gặp anh_ Tôi giới thiệu lại bản thân cho anh

-Carolyn..._ Anh chỉ vào tôi rồi chỉ anh- Harry...

Tôi cười phá lên

- Đúng rồi, tôi là Carolyn.

Chúng tôi bước vào nhà, Lucy đứng tựa vào thành bếp đấm chiêu suy nghĩ

-Gi vậy em yêu?_ Giáo sư ôm chầm lấy bà

-Em nghĩ nếu như cậu chủ của nhà này còn sống thì bây giờ cậu ở đâu?

-Cậu chủ đi đâu, tôi theo đó

Bà giúp việc Kate lên tiếng, giờ bà được vệ sinh sạch sẽ hơn nên trong bà hiện từ như một người mẹ đang bao chở cho Harry.

-Vậy thì, chúng ta sẽ để cậu chủ Harry ở nhà chúng ta một thời gian rồi tính._ Giáo sư nói

-Cũng được, dẫu sao cậu cũng vô hại mà...

Mọi thứ dần dần tối mù bao quanh lấy tôi, và tôi gần như là ngã quỵ xuống.

-Carolyn! Carolyn! _ Ingrid lay tôi dậy

-Hả? Có chuyện...có chuyện gì vậy?_ Tôi tỉnh dậy sau cái tát của Ingrid

Tôi thấy tôi đang ngồi ở sảnh khách sạn với Ingrid đang nhìn tôi chăm chú

-Cô tự nhiên ngồi phịch xuống sofa rồi ngất xỉu? Có chuyện gì sao?_ Bà Mel nói

Tôi? Tôi không nhớ rõ nữa, điều tôi nhớ rõ nhất là gặp Harry ủa cậu ấy đâu?

-Ai là Harry? Tôi thấy cô về một mình mà?

-Cô không nhớ gì sao Carolyn? _ Layla vuốt má tôi sau đó sờ trán tôi – Cô không bị sốt cục cưng à

-Tôi không biết, mọi thứ quá mơ hồ.

“Ting...”

-Có vẻ như là cô bị một phần gì đó của cô bắt buộc chị làm vậy._ Layla xoa đầu tôi

-Hà? Giống như là đa nhân cách sao? _ Tôi nhớ trong cuốn sách nào đó của tôi có nói về bệnh này

-Không, không phải đa nhân cách, đa nhân cách là khi xuất hiện con người hoàn toàn khác, còn cái này gọi là một phần là chị, một phần là... _ Bà Mel nói tiếp theo của Layla

-Là gì?

-Nỗi sợ của cô. _ Cậu cố lắm mới nói

-Nhưng yên tâm đi cưng, nó vô hại, nó không hại gì đến cưng đâu. Chị là biết đường đưa cưng về nhà thôi._ Ingrid hút điều thuốc dài thờ ra làn khói trắng

Hai người gạt đầu đồng tình. Tôi cũng bớt lo lắng hơn một phần, bước lên thang máy trở về phòng

--

Tôi sờ sờ lưng mình, ừ, cái vết này đau quá, dù là tôi đã đến bệnh viện xin thuốc rồi mà sao nó vẫn nhức như vậy.

Bầu trời bên ngoài thì đang tí tách những giọt mưa đang rơi xuống gion giếng. Tôi khó khăn lắm mới gỡ được cái dây băng này ra rồi sức cái mới. Khi nhìn vào trong gương, tôi thấy tự tin vì nó sẽ có sẹo mất.

“Vù...vù” Tiếng gió đập vào cửa rầm rầm, mưa càng ngày càng mạnh hơn và to hơn. Tôi ngồi dậy đóng cửa lại

“Rầm rầm”

Sấm sét gào thét ngoài cửa, tôi mặc bộ đồ áo thun và quần lửng, xỏ chân vào giày mở cửa ra định xuống ăn tối. Bóng đèn ngoài hành lang nhấp nháy như có tắt bất cứ lúc nào. Tôi bước qua phòng tắm, nhưng hình như tôi đã gượng dừng lại, vì lẽ nào đó, tôi lại mở cửa ra nhìn vào bên trong. Chỉ là xem hắn có ở đây không?

-Đóng cửa lại...

Có một giọng nói thều thào ngồi sâu trong bóng tối, khi sấm sét gào thét, tôi mới thấy rõ người đó là Jonathan với cái bụng đầy máu.

-Jonathan!!!

Tôi chạy tới đỡ hắn, nhìn vào vết máu trên mé bụng hắn

-Anh bị sao thế này?

Tôi hoảng loạn tìm gì đó có thể ngăn vết máu chảy ra, nhưng hắn lại túm chặt tay tôi

-Im đi!

-Anh đang bị thương, tôi sẽ cố tìm gì đó giúp anh

-Đừng cố giúp, chỉ cần cô yên lặng đi!!! _ Jonathan hét lên

Jonathan tức giận? Đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn tức giận.

-Tôi không im đấy, mặc kệ anh định làm gì nhưng tôi phải tìm cách gì đó để băng vết thương lại

Tôi xé cái rèm ra thành một cuộn băng, nhanh chóng xé áo sơ mi trắng đã nhuộm đỏ của hắn. Đây là vết dao đâm? Nó đâm sâu quá! Tôi quấn chặt dải rèm lại đỡ hắn lên giường, nhanh chóng chạy về phòng tôi.

Tôi mò hết đồ y tế mình xin được sáng nay, chạy nhanh qua phòng tắm.

-Được rồi Jonathan, đừng có ngủ nhé! _ Tôi dặn dò

Jonathan đau đớn khi tôi đổ cồn vào vết thương của hắn, tôi lèm bèm

-Quý hút máu mà cũng bị thương?

Sau khi quấn băng trắng khắp bụng hắn, tôi mới nhận ra người đàn ông này có cơ bụng 6 múi đầy đủ. Ôi, sao tôi lại hậu đậu thế này, làm với người ta 3 lần mà vẫn không chiêm ngưỡng được thân hình của người ta. Xấu hổ quá

Jonathan tóm chặt tay tôi không buông

-Đừng bỏ đi!

-Đương nhiên rồi, tôi bỏ đi ai thay băng cho anh

Hắn ta chảy mồ hôi ròng ròng vẫn nắm chặt tay tôi đau đớn, tôi cứ mặc kệ cho hắn nắm, mệt mỏi thiếp đi từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: I'M Jonathan Henrold, Not Mars.

Chap 27: I'm Jonathan Henrold, not Mars.

Lời tác giả: Có vẻ là mấy chap trước là tình cảm hơi nhiều rồi, lại nhảm nữa, có vẻ các bạn không hiểu nhiều, nhưng hãy động não nhiều vào đi. Nhiều bạn muốn SM nên tác giả sẽ cho chap này hơi ức chế một chút.

“Hãy biết lựa chọn đối tượng mà cứu sống, một khi bạn cứu nhầm người, người đó sẽ ngồi dậy giết bạn ngay lập tức. Người ta gọi là làm ơn mắc oán”

~ Carolyn Eve –

-Carolyn, chạy đi, tránh xa Mars ra, Carolyn, dậy đi!!!

-Carolyn!!!

-Shit! Ai đó giữ ông chủ lại đi!

-Bà Mel, cẩn thận

“Phập”

-Ingrid! Ingrid!

-Hôm nay là trăng tròn rồi, ông chủ vẫn chưa hút máu Carolyn...

-Layla, bình tĩnh nào em, chúng ta nghĩ cách đi!

-Chúng ta không thể, ngài ấy đã trở thành nó rồi...

-Carolyn! Carolyn! Dậy đi! Chị tỉnh dậy cho em!!! Khốn khiếp! Carolyn bị nhiễm máu rồi.

-Im đi lũ chết tiệt, ai cho tụi bay com ở đây hả? Còn người, tên phù thủy kia, ta và tên Mars rất ghét người, người nên tìm người chơi với người đi ngay trước khi ta giết chết người! Ôi, quả là một người phụ nữ xinh đẹp, tên Mars này thật sung sướng.

-Đừng hòng đụng đến Carolyn! Ta sẽ giết người

-Thử đi oát con, ta sẽ đem người phụ nữ này đi

-Đừng hòng!

-Ngu dốt!

“Phập”

“Bùm”

-Rumple!!!

~~

“Keng...keng...”

Ồn ào quá, có tiếng gì đang kêu vậy? Mắt tôi dần dần mở ra, ở đây nóng quá, đây là ... đâu?

Trước mắt tôi chỉ toàn là những đồ vật tra tấn tôi thấy trên phim kinh dị, tôi sợ hãi nuốt nước miếng vào trong miệng. Người tôi vùng vẫy thoát ra nhưng dường như không thoát ra được. Cả tay tôi và chân tôi đang bị còng hết cả, tôi không thể làm gì hơn.

- Cứu tôi với!!! _ Tôi gào thét

“Cộp...cộp”

Có bóng người màu đen nằm trong bóng tối, nhìn tôi bằng ánh mắt màu đỏ ngầu sắc lạnh còn hơn bắc cực. Tôi nhớ ánh mắt này, con quạ đó!

- Người là ai? Đừng núp trong bóng tối nữa, lộ diện ra đi!!!

“Keng”

Tôi nghe thấy tiếng va đập của kim loại làm tôi sợ hãi, muốn khóc thét lên quá!!!

Tên đứng trong bóng tối lộ ra bóng dáng quen thuộc. Là Jonathan!!!

- Jonathan!!! _ Tôi cực kỳ tức giận khi gặp được hân

Không, đôi mắt màu đỏ ấy, không phải là Jonathan, bộ dạng này không phải là bộ dạng quý ông chọc ghẹo của Jonathan.

- Jonathan? _ Tôi thắc mắc

- Kính chào tiểu thư, vâng ta là Jonathan, mà là Jonathan Henrold, chứ không phải là Jonathan Mars quý ông của tiểu thư đâu. _ Tên đó đắc ý khi tôi nhận ra hân

- Nè! Đùa giỡn kiểu gì vậy? Jonathan, anh điên rồi sao? _ Tôi giả vờ muốn dùng chân đá cho tên đó một phát.

Tên đó cười phá lên, không phải giọng cười nghiệp chướng của tên Jonathan Mars kia mà là giọng cười của một ác quỷ. Quý ông Henrold đẩy tiến tới nâng cằm tôi lên, tiện thể vuốt má tôi, ánh mắt hân nhìn tôi làm tôi không thể cử động được nữa.

- Carolyn? Mars có nói với ta, hân nói là nàng là cô gái ngang bướng hấp dẫn nhất mà hân từng gặp, ta cũng muốn thử xem sao.

- Các người đứng là lũ hề tiện như nhau _ Tôi chửi hân

Hân buông tha cho khuôn mặt tôi, lại tiếp tục bước vào bóng tối, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, vắt chéo chân nhìn tôi chằm chằm.

- Đa nhân cách! _ Đầu óc y khoa của tôi mới nhận thức được một lúc, là bệnh đa nhân cách.

- Đa nhân cách? _ Hân dường như hiểu lời tôi đang nói

Quý ông Henrold rót rượu vào chiếc ly được đặt trên bàn kê bên hân, nâng ly rượu lên như mời tôi thưởng thức nó

- Cô gái xinh đẹp, không phải là đa nhân cách đâu! _ Hân giải thích cho tôi

“Cạch”

- Tên Mars ấy là tên đầu đất nhất ta từng biết, xin lỗi cô gái, để ta nói cho cô biết, chúng ta là một. Ta biết hân đang nghĩ gì và cả hân cũng vậy. Chỉ là ta thông minh và quyến rũ hơn hân thôi.

Hân tự tuyên dương chính bản thân mình, hân đứng dậy, rút cây roi từ trong tủ ra, khoe khoang với tôi

- Và ... ta chính là hân, do chính nỗi hoảng sợ tội độ lần đầu của việc giết người nên tính cách đã phân ra thành 2.

- Nhưng tôi tưởng hai người giết người cho ...

- Cho nghiên cứu? Hahahaha _ Henrold cười vào mặt tôi

- Hân lừa dối cô quá nhiều rồi cô gái ạ, đúng một phần. Chứ cô nghĩ còn 995 người còn lại làm sao? Giết nhiều như vậy mà toàn người bị bệnh? Xin lỗi, cũng là do ta, ta bắt buộc hân ...

“Phạch”

Tiếng roi vụt vào người tôi đau điếng, đau như là muốn xuống địa ngục vậy.

-Ta nghĩ kỹ lại rồi, nếu hấn không chịu giết người vì người, chắc ta phải thử giết người mới được

“ Phạch”

Chiếc roi thứ 2 được vụt vào tiếp, làm cả người tôi tê dại, máu không ngừng chảy lênh láng xuống sàn

Tôi run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn hấn căm phẫn

-Đồ khốn...

Chiếc roi thứ 3 được vụt vào tiếp người tôi

-Người thật ngoan cố, vẫn chưa cảm nhận được hết đau đớn hả?

Chiếc roi thứ 4...

Chiếc roi thứ 5...

Và tôi cũng biết là chiếc roi thứ mấy, tôi không hét, chỉ thấy có hận thù trào lên ngược dòng lên tôi. Đàn ông là tên đều, đều, đều.

-Thứ đàn bà dơ dáy... _ Hấn nói

P/s: Ưm... Chap này đúng là 3 chấm. Tin buồn là tác giả sẽ tạm ngưng trong 10 ngày vì việc của gia đình. Sẽ cố gắng trong thời gian đó nghiên cứu truyện cho lô gíc hơn :!>

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chap 28:

“Người tốt nhất là người xấu xa nhất, người xấu xa nhất là người yêu mình nhất “

~ Carolyn Eve ~

“Tách ... tách”

Cả thân thể tôi đau đớn tràn ngập vết roi, máu không ngừng chảy ra như suối roi xuống sàn. Henrold thu cây roi lại quăng mạnh ra chỗ khác, bức mình nhìn tôi.

-Đúng là, tên Mars thích người vì người ngoan cố thật. Người làm ta hứng thú thêm rồi đó

Quần áo của tôi đã rách rưới hết, Henrold cởi còng ra cho tôi, quăng chiếc khăn màu trắng khắp người tôi, bế tôi đến nơi nào đó. Đừng có tỏ vẻ yếu như vậy!

-A...

Tôi mở mắt ra, chỉ thấy có một màu đen ngòm và có ánh lửa lóe ra bên ngoài chiếc còng sắt. Henrold đứng nhìn tôi chờ đợi ngoài chiếc còng sắt ấy, lạnh lùng hỏi tôi

-Tỉnh dậy rồi hả?

-Im đi tên...độc ác...khụ khụ _ Tôi cố vươn đến hấn để giết hấn nhưng trên người tôi vết thương được缠 chặt bao quanh lớp dài băng trắng y tế làm tôi đau đớn.

-Carolyn, cô có vẻ cứng đầu nhỉ?

Tôi trừng mắt nhìn hấn, quan sát biểu hiện của hấn

-Jonathan...ngay từ đầu đã không...có... Mars đúng không?

“Keng...”

Henrold tựa vào thanh sắt, nhìn tôi bằng ánh mắt màu đỏ ngầu của hắc, lãnh đạm ác quỷ đến kinh dị làm cả người tôi run rẩy.

-Thông minh thế cơ à? _ Hắc nói thầm

-Hả?

-Mars chết rồi.. Hắc đã quá yếu đuối, ta đã giết hắc

-Nói láo, anh là Mars, ngay từ đầu anh chỉ muốn dụ dỗ tôi, để anh thực hiện hành vi này.

-Ta là Mars, nhưng không phải là Mars, chúng ta không phải là tính cách thật sự của thân thể này. Henrold? Chỉ là cách để kìm giữ ta thôi.

-Thì tại sao anh lại không giết tôi ngay từ đầu luôn đi!

Henrold yên lặng, hắc cũng không thật sự là muốn giết cô. Hắc đang đau đầu đây.

-Mars chỉ vì nguoi làm trái mệnh lệnh ta, ta rất muốn giết nguoi, nhưng nguoi làm ta chút hứng thú cũng rất phiền phức... Ta biết hắc đang lợi dụng nguoi để giết ta, giết oách hắc luôn cho lành.

-Nhưng...

-Cứ ở đây đi, đừng làm gì ngu ngốc, ta sẽ giết nguoi KHÔNG CÒN THẤY XÁC đấy

Henrold bỏ đi, để tôi chìm trong bóng tối của chốn địa ngục này. Mars không có thực, hắc chỉ là tính cách chữa lành tổn thương, còn thật sự tính cách của thân thể đó là ... Henrold.

~~

Harry đứng nhìn từ cửa nhìn xuống sân, Lucy gõ cửa dù cửa đã mở, mời cậu xuống ăn tối. Bà khoanh hai tay lại trước ngực, mỉm cười với cậu

-Xuống ăn tối đi Harry, bà Kate có làm món cậu thích đấy.

-Lucy... _ Anh bập bẹ thốt ra – mất con?

Đôi mắt bà lại thâm trầm buồn bã, quay lại nhìn Harry

-Sao cậu biết?

-Mike nói... _ Harry nói

Lucy thất kinh nguoi, Mike là tên của con trai bà, bà đã tìm mọi cách để liên lạc nhưng vẫn không thể, tại sao Harry lại có thể.

-Mike...Mike còn nói gì với cậu không?_ Bà lau nước mắt đang rơi xuống mắt, mong ngóng được nghe con trai nhiều hơn

-Mẹ ơi, con yêu mẹ. Mike nói

Lucy cắn chặt răng cho nước mắt khỏi rơi, đóng cửa lại, ngồi dưới chân cầu thang mà buồn rũ rượi

Harry nhìn ra cửa sổ, thì thấy con mèo màu đen đứng trên cành cây nhìn anh. Anh mở cửa ra cho con mèo đen vào nhà, con mèo đen biến lớn lại thành Rumple

-Tyson... _ Harry vui mừng vì tìm được người bạn cũ của mình

Về mặt của Rumple không có gì là vui lắm, sắc mặt khó coi và càng tệ hơn.

-Tyson?

-Harry, hắc bắt chị tôi rồi... hắc bắt Carolyn rồi.

Tyson hốt hoảng, nắm chặt cổ áo Rumple

-Ai? Ai đã bắt Carolyn?

-Harry, bình tĩnh... Rumple vỗ về Harry.

Rumple gặp Harry khi đó cậu được 14t, Lulana rất bất ngờ vì sự phát triển phép thuật của cậu, phải cậu được lên dương gian để thực hiện nhiệm vụ, những kẻ lạc lối. Và ở đây, cậu gặp chàng trai 21 tuổi Harry đang bơ vơ lạc lối trong căn phòng tối om. Cậu là người bạn duy nhất mà Harry có và có thể tin tưởng được. Rumple luôn kể cho Harry nhiều chuyện thế giới bên ngoài, những cuộc phiêu lưu của cậu, ... và người chị tuyệt vời nhất của cậu. Carolyn!

Khi Rumple phát hiện ra Harry đã gặp Carol, ánh mắt của Harry tràn ngập màu ồng khi nhìn về phía Carol làm cậu cảm thấy ghen tỵ.

-Jonathan Henrold! _ Cậu cố lắm mới phát âm được.

Harry đứng im không nhúc nhích, anh biết cái tên này, Rumple nói đó là kẻ mạnh nhất và là chúa quỷ. Không ai có thể làm gì gã và quỷ quyết mưu mô hơn người.

-Carolyn...sao rồi?

-Tôi không biết... nhưng tôi biết chị ấy đang cảm ấy rất đau đớn. Vết cào của tôi lại nói cho tôi biết. Chị ấy đang bị hành hạ.

Cả bầu không khí chìm trong yên lặng và tối tăm, không ai dám nói một lời nào, không ai dám thở luôn chứ

-Carolyn... ở... đâu?

Rumple lắc đầu không muốn cho biết. Giờ cho biết thì cũng làm được gì, cậu chỉ có thể tin tưởng vào Carolyn có thể thoát ra thôi.

-Địa... ngục?

-Vì sao cậu biết?

Không khí lạnh sống lưng một chút, Harry tỏ ra vẻ đáng sợ nhất của cậu

-Mike nói...

Lời tác giả: Ai da, tác giả rất thích cặp đôi Tyson x Harry :> Sao bây giờ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mảnh Gương Vỡ

Chap 29:

“ Ầm... ầm”

Tiếng sét xé ngang bầu trời đêm tối, gió thổi qua mang theo những hạt mưa lọt qua khe cửa nhỏ xíu trên tường. Tôi sợ hãi ôm mình lại co ro vì lạnh, vì cô đơn.

Tâm tư của tôi đang phân vân, Jonathan Mars hay Jonathan Henrold hay Lucas bé nhỏ?

Hắn ta không đề cập gì đến Lucas, hẳn là Mars đã ...

“ Xoẹt...”

Tiếng sét ngày càng to hơn, tôi run rẩy ôm mình, vết thương trên lưng ngày càng đau hơn.

Nhìn ra khung cửa sắt, thấy hắn đã đứng đó tựa lúc nào. Vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt đó.

-Biến đi! _ Tôi yếu ớt nói

Hắn vẫn im lặng.

Bài nhạc của chú hề cứ vang mãi trong tai tôi, tôi sợ hãi muốn khóc nức lên nhưng cố kiềm chế lại

Cánh cửa phòng giam mở ra, hắn lạnh lùng nói

-Bước ra!

Đôi mắt đỏ đáng sợ ác quỷ đó ghim vào người tôi, tôi đứng dậy bước đi ra ngoài, vết thương cứ mãi đau âm ỉ.

-Henrold...

Tôi đứng trước mặt hắn, hắn vẫn không tỏ ra cảm xúc nào ngoài sự lạnh nhạt. Tôi vươn tay sờ má hắn, nước mắt không ngừng tuôn ra.

-Mars...

Hắn cầm bàn tay nhỏ bé tôi xiết chặt đầy đau đớn. Tôi không kìm được đau đớn khê rên.

-Đã chết rồi.

-Nếu Mars đã chết thì hãy thả tôi ra đi! _ Tôi tức giận van xin hắn, buông tay hắn ra – Tại sao các người lại hành hạ tôi như vậy?

-Hãy tự tìm đường thoát đi, cô thông minh mà, hãy thoát ra đi, tôi sẽ cho cô thoát

Hắn kiêu ngạo bước đi như một ông hoàng, hắn quay lại, nheo mắt.

-Nhanh chóng đi, đừng để bị tôi bắt và biến cô thành phu nhân Henrold đấy.

Hắn đi qua ánh sương mờ, và dường như tan biến đến khi sương tan trong chớp mắt đã không thấy hắn nữa.

Đầu tôi ong ong đau đớn, ý nghĩa đầu tiên của tôi là thoát khỏi nơi này. Tôi nhìn xung quanh, mình hình như cảnh vật toàn màu đỏ với những lồng biệt giam đáng sợ.

Tôi chạy đi khỏi bóng tối với ánh đèn đỏ lấp lóa, chạy hết tốc lực, chạm đến một cánh cửa, tôi mở ra. Lại ở đây, tôi vẫn ở lại phòng giam! Tôi gục xuống! Quỵ xuống, muốn khóc vỡ òa lên.

Có một làn khói xanh bay lên, bay quanh người tôi, nó bay qua sau người tôi như muốn dẫn đường. Tôi suy nghĩ, chỉ còn cách đó, một là chết, hai là sống. Thế là tôi chạy theo nó.

Làn khói đẩy dẫn tôi đến một căn phòng tối om, khi ánh lửa được thắp, tôi thấy có rất nhiều mảnh vỡ gương đang bay lơ lửng. Tôi thấy cha mẹ tôi bị đóng cọc, tôi thấy mẹ tôi đang tra tấn...

-Chuyện gì đang xảy ra vậy?

-Chị hai! Em làm cho chị nè! _ Tiếng Tyson riu rít cầm con búp bên vãi đưa cho tôi

Hình ảnh tôi đứng bên đường và gặp một người đàn ông lạ mặt là mảnh vỡ lớn nhất được đặt tại trung tâm phòng.

Nói tiếp là hình ảnh cô nhi viện tràn đầy hình ảnh trắng đen của tôi.

Đây là ký ức của tôi sao? Mảnh vỡ ký ức của tôi?

Căn phòng chột tối lại, có ánh nến nhỏ xa thấp lên, thấy bóng cậu bé tóc đen ngồi co ro tăm tối. Cậu bé nhìn về phía tôi, tôi suýt nữa ré lên

-Lucas!

Không, nó tóc đen, Lucas (Jonathan) là tóc trắng. Cậu bé ngồi nhìn ra cửa sổ màn đêm, khuôn mặt không cảm xúc. Nhưng khi nhìn nó, rất rất giống Lucas nhưng giống như là Jonathan. Cảnh vật như bị vỡ đi, cậu bé nhìn tôi cũng dần dần vỡ đi thay vào đó là một cái gương. Tôi đưa tay chạm vào cái gương, nó xuyên qua. Tôi đưa trọn khuôn mặt vào, tôi thấy cảnh Jonathan... đang giết người.

Tôi định rút người ra nhưng không được, tôi bị hút vào. Cảnh vật hiện giờ là một màn đêm trời mưa tối của thế kỷ trước. Có một cậu bé đang bị hành hạ trong hẻm, tôi định ngăn lại nhưng tôi lại xuyên qua. Đúng rồi, đây là ký ức mà. Nhưng của ai? Tôi chưa bao giờ có.

Tôi nhìn rõ mặt cậu bé, là cậu bé tóc đen!

-Giết nó đi, đánh nó chết đi, nó là quỷ dữ đó, nó đã giết cha mẹ nó đó. Giết nó đi

Bọn kia hành hạ cậu bé, cậu bé nằm bất động làm tôi tưởng là chết rồi nhưng cậu lại động đây run rẩy, chống tay bước đi. Cậu bé dừng lại một khách sạn, nhưng cậu không vào, chỉ là đứng lại nhìn. Có một quý ông mặc âu phục rất lịch sự, bước xuống chiếc xe cổ, phát hiện ra cậu. Ông chỉ xoa đầu, bảo là “Đừng sợ, thế giới cậu gặp không chỉ vậy đâu!” và bước vào trong khách sạn.

Cảnh vật lại thay đổi, bóng dáng ai kia rất quen thuộc. Là Jonathan đang giết những người từng hành hạ hắn khi xưa. Jonathan! Vậy đây là ký ức của hắn?

Những người hấn gập, những người khinh bỉ hấn, những người khen hấn đều bị một tay hấn giết.

“Choang...”

Tiếng chiếc gương vỡ

-Jonathan Mars, vì ngươi đã vi phạm 7 đại tội của chúa, chúng ta nguyện rửa ngươi sẽ bắt từ mãi mãi để người thân ngươi và ngươi chứng kiến mọi thứ tàn lụi và sụp đổ ngươi. Chỉ có tình yêu đích thực của một cô gái và được chính nàng yêu lại, ngươi sẽ được giải thoát và... ngươi sẽ chết

.
.
.

-Im đi Lulana, ngươi hãy tự giải quyết mình trước đi, ta một ngày nào đó sẽ lấy mạng ngươi.

-Cứ thử xem...

“Phập”

-Ta đã thử và đã thành công...

Thì ra là hấn giết phụ nữ bởi vì căm hận sao? Và nhân cách hấn đang bị chia ra là từ đó. Mars là một vị quý ông lãng tử, Lucas là một cậu bé ngây ngô, và Henrold là bản chất thật của hấn.

Cảnh vật lại tối đen đi, sau lưng tôi có ánh sáng duy nhất nhưng lại có người đứng đó, người đó tiến gần lại. Ghé sát tai tôi

-Em không thể trốn thoát...

-Vậy đó vốn dĩ không phải anh... anh ... anh...

-Một cô gái thông minh... Đã thấy quá khứ thảm hại của ta rồi hả? Nhận ra chưa? Mars đang lợi dụng em, ta mới chính là Mars.

Nước mắt tôi chảy ra, tim tôi quặn thắt. Sao tôi lại khóc, tôi có thích gì tên Mars đâu?

-Nín đi!_ Henrold nhẹ nhàng dùng tay lau nước mắt tôi – Hãy mãi ở bên cạnh tôi được không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ai Cũng Phải Yêu Em

Chap 30:

-Không!

-Tại sao vậy?_ Hấn dường như không chấp nhận câu trả lời này.

-Bởi vì tôi chưa biết một tý gì về anh, sao tôi phải đồng ý?

Hấn nhếch môi cười

-Tôi thích em thật lòng, thật lòng...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Một Câu Chuyện Đó (1)

Chap 31:

Rumple trở lại khách sạn, dùng mọi sức để tìm thấy phòng của tên khốn Jonathan kia. Rumple đứng giữa hành lang, giờ tay, tất cả cánh cửa trong phòng mở ra.

-Khốn khiếp thật,mình chắc chắn họ còn trong tòa nhà.

Harry đứng dưới lầu phòng tiếp tân cùng với hai vợ chồng giáo sư.

-Carolyn bị bắt cóc? _ Giáo sư Murphey hỏi

Harry gật đầu

Phu nhân Lucy đứng kế bên bình tĩnh im lặng không nói tiếng nào, nhưng thật ra trong lòng bà rất sợ. Nơi này thù hận quá nhiều, sự chết chóc bao quanh tòa nhà này. Hình như lại có thêm sự thù hận mới

-Lucy, em yêu? _ Giáo sư tiến đến nắm tay bà

-Em không sao _ Bà nói cho chồng đỡ lo nhưng thật trong lòng bà rất có sao

Harry hít một hơi dài, nghe giọng nói thì thầm quanh đây.

-Carolyn đang ở với tên quỷ giết người, cô ta đã trở thành quỷ giết người mất rồi

-Cái gì vậy?

Hai vợ chồng giáo sư sợ hãi khi nhìn Harry nói những lời rất khó nghe.

-Harry? Có chuyện gì vậy?

-Cô ta đang ở dưới chân các người ấy.

-Harry!!!

Lucy vươn tay lay lay thân thể Harry

-Không xong rồi, biến khỏi thân thể yếu ớt này mau!!!

Lucy đặt tay lên trán cậu, hét lên. Một làn khói trắng bay ra khỏi họng Harry, cậu mệt mỏi dựa vào tường, trán lấm tấm mồ hôi

-Chris! Chris! Hắn ta...tên...Chris Lombard

-Không thể nào, cậu ta đang nghỉ phép mà, sao mà... _ Giáo sư Murphey nhận ra tên này, một trong những bác sĩ khoa bên kia ông từng gặp vài lần

-Từ khi cậu ta chết! _ Lucy nói

“Ting...”

Rumple bước ra từ thang máy, vẻ mặt giận dữ muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức.

-Phải có cánh cổng dẫn đến đó chứ! _ Rumple đập vào tường

-Woa, bình tĩnh nào chàng trai trẻ, cậu tự dung đột nhập vào nhà chúng tôi rồi bảo Carolyn mất tích, cậu hãy giải thích chuyện gì đang ở đây đi! _ Giáo sư đứng chặn đường Rumple

Layla vẫn xinh đẹp uyển chuyển, cảm khay bước ra mời mọi người, sau đó nhìn Rumple về biết ơn.

-Cảm ơn cậu

Ông đặt khay lên bàn tiếp tân, đứng dựa vào đó, mặt cực kỳ nghiêm trọng

-Mọi người có tin về phép thuật không?

-Không, đương nhiên là không rồi! _ Giáo sư khinh bỉ

-Mọi người sẽ tin thôi khi nghe tôi kể.

-Được rồi, vấn đề chính, ai đã bắt cóc Carolyn? _ Giáo sư lắc đầu coi như chấp nhận, nắm tay bà Lucy như xin lỗi @.@

-Sếp của chúng tôi _ Layla nhấp ngụm nước

-Chủ khách sạn? Chắc hẳn phải già lắm!

-Không, sếp chỉ là hơn 100 tuổi thôi

Giáo sư cứng họng không đáp nữa.

-Vì mọi người là những nhà ngoại cảm, nên tôi sẽ không hối hận khi nói những điều này, làm ơn giữ bí mật dùm, nhưng mà hai người có vẻ lo lắng cho Carolyn nhỉ?

-Đúng vậy, Carolyn là học trò của chúng tôi, chúng tôi sẽ dùng mọi cách để cứu em ấy! _ Bây giờ hai vợ chồng trở nên bộ dạng hùng dũng vốn có của mình

-Mọi người có chắc muốn nghe chuyện này?

Hao người gật đầu

-Mọi người có biết Jonathan Mars không?

-Jonathan Mars? _ Giáo sư dường như nhận ra tên này mà vui mừng reo lên – Tôi đang nghiên cứu về người đó, đó là tên tội phạm ghê gớm nhất trong lịch sử, đứng đầu trong danh sách tội phạm. Vào năm 1963, hắn bị xử tử nhưng họ đã tìm thấy xác của rất nhiều cảnh sát ở đó và không hề tìm thấy xác của tên tội phạm đó.

-Chúc mừng cho bài nghiên cứu của ông được thành công khi tôi kể cho ông nhiều chuyện rất hay về thần thoại này. Mời, ngồi xuống đây, sẽ là một câu chuyện để đời đấy.

Layla mời hai vợ chồng ngồi xuống ghế sofa, về mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Một Câu Chuyện Đó (2)

Chap 32

-Jonathan Mars không chết, hắn ta vẫn còn sống sau khi ăn nhiều vết đạn của cảnh sát. Vì từ nhỏ, Jonathan Mars đã tự tay hạ sát gia đình bá tước Mars cũng là gia đình của chính mình, giết đi những người bạn học hành hạ hắn. Hắn bị thuộc hạ của quý vương là Lulana bắt về địa ngục để hỏi tội. Ý tôi là, địa ngục theo nghĩa đen luôn ấy. Quý vương sau khi nhìn ánh mắt kiên cường và tràn đầy thù hận của hắn đã nhận hắn làm học trò. Sau một thời gian dạy dỗ, quý vương nhận ra Jonathan có năng lực hơn người tưởng nhiều, đã thêm một lời nguyện đau đớn cho Jonathan

“Vì ngươi cũng như ta, đã phạm phải 7 đại tội của chúa, ta sẽ để ngươi bắt từ mãi mãi, chứng kiến mọi thứ sụp đổ, ngươi sẽ dẫn vật mãi mãi và cách để thoát ra, ngươi phải yêu một cô gái và để một cô gái yêu ngươi”

Nhưng đó không phải là lời luyện duy nhất, còn một thứ nữa.

“Vì nhà ngươi là học trò mà ta yêu mến, ta sẽ ban cho ngươi sức mạnh của ác quỷ vào đêm trăng tròn, ngươi sẽ được giết người thoải mái để thỏa mãn cơn khát của mình, nếu ngươi không chấp nhận món quà ta cho ngươi, ngươi sẽ dần dần biến thành thứ gì ghê gớm hơn và chết”

Jonathan được trở về lại với thế giới của hắn, sống như một con người vào buổi sáng, ác quỷ vào ban đêm. Nhưng dần dần, hắn đã thấy quá chán nản với sự bắt cóc rồi giết người, hắn đã lập nên viện nghiên cứu nay là bảo tàng chiến tranh để giết người không ai dị nghị. Và lại, hắn cũng là một nhà khoa học xuất sắc khi giành được nhiều giải thưởng vì đã đẩy lùi các bệnh nguy hiểm nhờ việc giết người ấy đấy. Nhưng hắn đã bị nhiều người dòm ngó nên sau khi bị bắt và bị tuyên bố án tử hình và sống lại, hắn đã thay đổi tên, sống dưới lớp một chủ khách sạn và thành lập một chuỗi khách sạn February nổi

tiếng nhất này

-Khách sạn nổi tiếng! Khụ khụ!_ Giáo sư dường như cố nín cười

-Tra lên Google đi, tên sếp thích ở đây vì khu này giống thập kỷ 60 sếp ở._ Layla mở bật lửa và hút thuốc

Giáo sư Murphey lấy đũa ra và tra, về mặt trắng bệch

-Khách sạn February, dòng khách sạn thành công và phát triển nhất thế giới.

Layla nhún vai tỏ ý không biết gì

-Tiếc rằng, sếp của chúng tôi đã yêu rồi. Học trò của các người đây.

-Không! Điều đó không được!_ Lucy đứng lên như người mẹ bảo vệ đàn con – Đó là trái với đạo đức

-Ngồi xuống đi cô Murphey, nghe tôi kể tiếp.

Lucy ngồi xuống, ôm chặt tay chồng mà thấy buồn buồn cho cô học trò của mình

- Jonathan sau khi bị ám ảnh vì giết người nhiều đã sinh ra 3 nhân cách.

1.Mars: Tính cách quý ông, tốt bụng

2.Henrold: Tính cách tàn nhẫn, ác độc đó là tính cách thật của Jonathan

3.Cậu bé tóc trắng: Bản sao hồi nhỏ của hắn để cho hắn thấy hối lỗi vì việc mình đã làm

-Vậy, người bắt cóc Carolyn là Jonathan Mars sao?

-Không, người bắt cóc Carolyn là Jonathan Henrold, bản sao ma vương, và lạ thay, tất cả các tính cách đã yêu phải Carolyn mất rồi_ Layla nhả khói lên không trung

Harry đứng tựa vào tường với ánh mắt sắc bén, trên tay cậu đốt lên hăm lên đầu (ở phía dưới). Bởi vì cậu là...

Chúng ta sẽ trải qua con đường nhiều chông gai hơn nữa, chúng ta sẽ trải qua nhiều con đường chông gai hơn nữa. Carolyn Nguyễn ơi, liệu cô còn sức?

“You were the shadow to my light

Did you feel us?

Another star

You fade away

Afraid our aim is out of sight

Wanna see us

Alive”

Lời tác giả: Còn nhiều uẩn khúc, chap này là chap khó nhất luôn, nhai mãi mấy word mới xong. Tác giả còn ngu ngơ hơn cả mọi người ở đây nữa. Chưa hiểu rõ cả con ruột mình kìa ><

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

-Vậy là..._ Phu nhân Lucy ngáp ngừng

Layla im lặng, tay cho điều thuốc vào miệng, thở ra làn khói trắng.

-Cậu nhóc phép thuật đó thật ngu ngốc tự đi tìm một mình. Khách sạn này là một mê cung, nếu không có người dẫn đường, cậu ta chết chắc.

~O~

Tôi mơ màng nắm chặt chiếc áo sơ mi trắng của hắn, máu cứ rơi là tả xuống vai tôi. Jonathan ép tôi vào tường, mặt tôi đối diện mặt hắn.

-Henrold, tôi có thể giúp anh thoát ra khỏi nỗi ám ảnh này, anh có tin tôi như Mars từng tin?

Hắn nắm mạnh bức tường bên cạnh tôi

-Người như em thậm chí không thể thoát khỏi nỗi ám ảnh của mình thì sao có thể giúp đỡ tôi.

Tôi hốt hoảng, nhưng bây giờ tôi đã hết sức, tôi đã quá mệt mỏi, ngất vào vòng tay lạnh giá của hắn.

.
. .
.

Làn da tôi tự nhiên trở nên lạnh đi, tôi trở mình ngồi dậy thì thấy đây là căn phòng của hắn ở khách sạn. Tôi an tâm giờ chần ra chạm chân xuống đất nhưng lưng của tôi vẫn nhói đau.

-A..._ Tôi khẽ rên đung vào lưng mình

Jonathan mở cửa ra nhìn tôi, trên tay hắn cầm hộp sơ cứu, đi tới đặt trên bàn đầu giường. Hắn giữ hai tay tôi lại.

-Đừng có loay hoay, để tôi thay băng cho em.

-Hả?_ Tôi ngờ ra

Hắn chẳng chờ đợi câu đồng ý của tôi đã tự tiện mở cúc áo đầm, cắt bỏ dải băng sau lưng tôi, khuôn mặt xanh lét trở nên rất khó coi.

-Xin...lỗi..._ Hắn mãi mới có thể thốt ra hai chữ này.

-Không có gì đâu_ Tôi mỉm cười đáp lại, tôi biết sức tôi trâu quá mà và tôi còn trải qua nhiều chuyện đau thương hơn, cái này chẳng là gì.

-Hình như em còn một vết thương nữa_ Hắn phát hiện ra vết bị con báo đen Rumpel tấn công – Ai đã khiến em như vậy?

-Không có gì, tôi đã bảo không sao mà!!!

Tôi giả vờ, hắn càng giữ lưng tôi chặt lại, nhìn vết cào của Rumpel

-Đúng là, nếu thế giới này mà diệt vong, chắc em với gián mới có thể sống sót. Vết cào này có từ đâu ra?

-Đâu...ra nhĩ?_ Tôi cố làm tỉnh, đầu chảy mồ hôi lạnh

-Không ngờ em vẫn sống dai nhĩ trong khi quá nhiều vết thương..._ Hắn tựa khuôn mặt hắn kề vào lưng tôi, liếm vào mấy vết thương của tôi – Tôi không bao giờ cho ai chạm vào em.

Tôi đỏ mặt

-Jonathan, tôi đau quá...

Hắn hôn lưng từng miếng da sau lưng tôi.

Cánh cửa phòng được đập ra, xuất hiện là vẻ mặt đầy mồ hôi và tức giận của Rumpel.

-Tim...thấy...rồi

-Rum...rumpel

Tôi nhận ra đó là Rumpel, đẩy tên Jonathan ra và cài nút lại sau lưng. Cậu tiến gần lại với vẻ mặt đầy tức giận.

-Cái gì chứ? Tôi cứ tưởng chị mất tích cơ đấy, ai ngờ đâu hai người tìm chỗ để trò chuyện tâm tình nhỉ? Vui sướng chưa?

-Rumple, cậu tìm tôi sao? _ Tôi hơi bị bất ngờ rồi

-Chị! Đi với tôi!

Rumple nắm lấy tay tôi kéo tôi ra, nhưng Jonathan đã kịp nắm bàn tay kia lại, bước đi khí thế và lạnh lùng.

-Cậu có biết phép lịch sự là gì không, Rumple? _ Hấn nhưn mày

-Một người đa nhân cách biến thái bất cớ chị tôi đem về công cụ ẩm giường thì bỏ tay ra _ Cậu không hề run sợ đối đáp lại

-Mấy người buông tôi ra đã, tôi không phải là bao tải hay cọng dây thừng đâu đồ trẻ con! _ Tôi tức giận giựt hai tôi lại – Tôi thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây và tôi mất tích gần mấy ngày rồi?

Cả hai hơi bất ngờ với tính thể nổi nóng của tôi. Ngày từ khi ở khách sạn này tôi thấy mình càng ngày càng nhiều vết nhằn.

-1 tuần! _ Jonathan nói

-Oh, 1 tuần, 1 tuần? Tôi chưa hoàn thành bài báo cáo của mình. Trời ạ!

Tôi ôm đầu tự kỷ. Tôi không biết là mình đã biến mất gần 1 tuần. Đầu tôi chóng mặt và thiếu máu cộng thêm sức mạnh hồi nãy giờ thì hơi suy sụp. Jonathan và Rumple nhanh chóng đỡ tôi lại.

-Vận động mạnh rồi, nằm yên đi!

-Chị bị sao vậy? _ Rumple hỏi

-Không sao! _ Tôi yếu ớt nói

-Jonathan, tôi sẽ đưa chị Carol về phòng, cảm ơn anh đã gây ra mấy vết thương tích này.

Rumple lạnh mặt đỡ tôi dậy, tránh khỏi bàn tay dơ dáy khỏi Jonathan.

-Cảm ơn em, Rumple _ Tôi nằm trong lòng cậu mà vẫn buồn buồn nhìn Jonathan.

Cánh cửa được liền lại ngay tức khắc ngăn cậu không được đưa Carolyn ra khỏi đây.

-Vô ích thôi Tyson, bỏ cuộc đi, hiện cô ấy có mạng dẫu ẩn của ta. Cô ta không thoát ra khỏi đây được.

Tyson?Tyson ?

Rumple vạch áo bên vai tôi ra nhìn thấy đường dấu răng mà người thật sự muốn điên lên.

-Carolyn là của ta, đừng để tình yêu mờ quáng che mất máu mủ của cậu.

Nghe đến từ “máu mủ” thì Rumple run lên.

-Máu mủ? _ Tôi thờ hồng hộc nói – Là sao?

Jonathan đi tới ôm tôi vào lòng hấn, vuốt mái tóc tôi.

-Không có chuyện gì đâu, bởi vì chúng ta gặp nhau không phải sự trùng hợp mà là tôi đã yêu em.

Rumple nắm chặt tay lại, muốn đánh hấn nhưng biết sức cậu vẫn không đủ để chống chọi với Jonathan. Cậu ghét bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Chap 34:

Cậu không thể làm hại cô ấy. Rumples nhìn Carolyn nằm cuộn trong lòng Jonathan.

-Tyson? _ Tôi hỏi, vẫn ôm chặt eo hắn. Tên đó nghe thật quen thuộc

-Đừng để bị thôi miên Carolyn! _ Cậu hét lên

-Tôi không sao mà! _ Tôi trả lời lại về bình thân, cứ mặc cho Jonathan ôm ấp, tôi ghét phải thừa nhận rằng nằm trong lòng tên biến thái này thật ấm áp.

Tôi thả tay ra khỏi vòng eo rắn chắc của hắn.

-Chị Carolyn, tôi có chuyện cần nói với chị

-Chuyện gì?

Jonathan nhướn mày lên vẫn không động đậy nói tiếng nào.

-Carolyn... _ Rumples đỡ tôi

-Tôi hơi mệt, tôi nghĩ nên trở Về Lại Phòng tôi

Tôi nhấn mạnh 3 từ đó, để cho tôi thoải mái hơn ở căn phòng này ấm mà.

-Về được không? _ Jonathan lo lắng

-Tôi khỏe như vâm áy mà! _ Trán đầy mồ hôi trả lời lại cho hắn bớt lo lắng

Tôi mở cửa bước ra khỏi phòng lão đạo chống tường mới đi được, Rumples lo lắng sợ tôi đập đầu vào đầu đó, cậu đỡ tôi, sau đó quay về đằng sau nhếch mép với Jonathan.

-Cảm ơn cậu! Đau quá!

Tôi đã thoát khỏi chốn từ ngục rồi, lòng nhẹ nhõm hẳn, đi về phòng với sự giúp đỡ của Rumples.

Cậu đặt tôi lại trên giường đã được thay trắng mỗi ngày của tôi.

-Cậu có chuyện gì muốn hỏi tôi! _ Tôi thắc mắc nghiêng đầu mỉm cười

Rumples lạnh lùng nhìn tôi, cậu lại đỏ mặt quay về chỗ khác.

-Không, không có gì nhưng vợ chồng giáo sư Murphey đang cần lời giải thích đấy.

-Giáo sư? Trời ạ! _ Tôi hốt hoảng đứng dậy nhưng cậu lại nắm giữ vai tôi ấn tôi xuống nệm

-Họ về rồi, và chị cần nghỉ ngơi.

-Ừ!

Tôi chùn mắt xuống, cậu bước ra cầm nắm cửa

-Cậu tên thật là Tyson đúng không?

Rumples điếng người, lạnh băng đáp lại

-Sao chị nghĩ vậy?

-Vì lúc này Jonathan gọi, vì tại sao cậu không cho tôi biết tên thật? Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không nên bất lịch sự như vậy

Tôi vừa mới nhận ra mình đã làm gì, nên đã vội vàng xin lỗi cậu.

-Chị không cần xin lỗi đâu, tại vì tôi không thích tên Tyson đó thôi

-Vậy sao?

-Bởi vì tôi đã yêu một người không nên yêu, tôi chỉ muốn vứt bỏ cái tên đó để đứng trước mặt người đó mà nói được 3 chữ kia dễ dàng vậy?

Tôi mỉm cười

-Tôi mong là cô ấy hiểu.

Rumple mở to mắt, mỉm cười hiền hòa

-Tôi cũng mong thế!

-Úm!_ Tôi gạt đầu như một đứa trẻ

Rumple bỏ tay ra khỏi nắm cửa đi nhanh về phía tôi, cậu giữ mặt tôi lại, môi cậu gần như sắp chạm vào môi tôi nhưng cậu đã ngưng lại.

-Rumple..._ Tôi đỏ mặt lấp ba lấp bắp không nên lời

-Carolyn, xin lỗi, xin lỗi chị!

Rumple chạy ra cửa nhưng tôi đã nắm tay cậu lại, trao cho cậu nụ hôn ở môi nhẹ nhàng lướt qua như con gió thổi. Tôi tươi cười nghịch ngợm.

-Cảm ơn cậu

Đỏ mặt, đỏ mặt, đỏ mặt.

Cậu gạt đầu đóng sầm cửa lại, dựa vào cửa thở hồng hộc. Tim cậu như đập loạn xạ suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu đã yêu chị mình, một tình yêu loạn luân xấu xa. Cậu luôn trách ông trời tại sao cậu lại là em của cô.

-Em yêu chị, Carolyn

.

.

.

Tôi nhẹ nhàng nằm sấp xuống tránh khỏi vết thương trên lưng thì nghe tiếng điện thoại. Tôi rửa thầm một môi đứng dậy tìm tiếng chuông phát ra và bắt máy.

-Alo?

-Carolyn, lạy chúa, bà làm cái gì vậy mà mất tích cả tuần, cái con khốn này. Tui đã gọi hơn 100 cuộc rồi._ Mathew cúi kính hét vào điện thoại âm i, hạnh phúc khi nghe giọng cô bạn

-Mathew, bình tĩnh, tui không sao. Ông đến khách sạn đem cho tui hộp y tế được không?

-Carolyn, bà bị thương hả?_ Mathew mất bình tĩnh chửi rửa đầu dây bên kia

Tôi lại nghe tiếng loáng thoáng đầu dây bên kia đang ầm ĩ, nhón nhao máu

-Sếp! Sếp hãy thả cò tên cướp ra, hần ta ngắt xiu rồi! Sếp, bỏ súng xuống. Mấy cậu thực tập kia, đem giấu hết vũ khí có trong cơ quan đi. Sếp điên rồi!

-Ông có sao không Mathew?

-Sao trắng gì, quan trọng là bà. Bị thương ở đâu? Nặng lắm không? Thằng nào dám bắt cóc bà, tui giết hết.

Đầu tôi đầy vạch đen. Jonathan ơi, tôi xin lỗi.

Và tôi còn nghe bên kia suýt nữa cười lớn.

-Gọi cấp cứu đi, 20 tên lừa đảo này bị sếp đánh chết rồi.

-Tui sẽ qua, đợi tui nha.

-Ok

Cả hai cùng cúp máy, tôi thấy nhật ký điện thoại hiện lên 100 cuộc gọi của Mathew, 170 cuộc gọi của phu nhân Lucy Murphey, 10 cuộc của trưởng khoa và 3 cuộc của Chris trước khi chết.

Tôi nhấn tin với phu nhân Lucy là tôi không sao cho bà bớt lo lắng nhưng không biết đó có phải việc đúng không nữa.

Chương 35

Chap 35:

-Carolyn, cái con này, nhất định tui phải đưa bà vào bệnh viện!!!

Mathew kéo tay tôi ép buộc

-Không! Không! Không bao giờ đâu, tui không thích ai chứng kiến vẻ thê thảm của tôi._ Tôi ngồi bệt xuống đất giữ tay mình lại không cho Mathew lôi

Mathew mệt mỏi bỏ tay ra, hét lên vào mặt tôi

-Bà có biết là bà đang bị bắt cóc không? Đó là một tội bắt cóc đấy.

-Cho tôi xin đi, ông biết IQ của tui thấp đến nỗi còn không nhớ nổi tên tội phạm mà...

Anh chống nạnh lườm tôi

-Thế à? Vậy tên nào mà tôi chỉ làm rớt 3 bản danh sách tội phạm xuống đất trong 1s là thuộc ngay thế?

-Chắc là con Carolyn xinh đẹp dễ thương nào khác rồi._ Tôi nhìn về phía khác vờ tỏ vô tội

-Bà mà không khai ra thì tui sẽ quy ra tội bao che tội phạm đấy!

-Mathew... Đừng bắt tui khai! @.@

Đôi mắt lấp lánh chìa về phía anh, Mathew tát vào mặt tôi.

-Này, bà có biết bà xấu cỡ nào không? Bà không thuộc tui của tui và tui đã biết hết chiêu rồi. Đừng hòng, ta không dễ bị lừa đâu.

-Tui méc Adrian là ông bắt nạt tui nè!!!

Đột nhiên, Mathew ngồi xuống đối diện tôi, chống cằm nhìn tôi chăm chú

-Không lẽ là chứng Stockholm* trong truyền thuyết?

*Stockholm: Hội chứng yêu người bắt cóc mình

- Mathew, nên nhớ trước mặt cậu là ai đấy, tưởng tui không biết hả?

- Được rồi, tui chỉ cho bà 1 tuần để nhớ và tự khai ra, nếu không tui sẽ không vì tình bạn bè bỏ bà vào tù đấy. Tin tôi đi, thú vị lắm!

- Được rồi!_ Tôi bí xị chu môi lên

.

.

.

-Trưởng khoa, tôi xin nghỉ!

Tôi đặt chiếc bì thư màu trắng với 4 chữ đen ngòm cả đôi mắt “Đơn xin nghỉ việc”

Trưởng khoa run run tay, mở bì thư ra, sững sờ.

-Tại sao cô lại xin nghỉ? Môi trường làm việc tệ đến sao?

Tôi lắc đầu

- Xin lỗi vì tôi đã bỏ bê công việc của mình nhưng tôi cần thời gian nghỉ ngơi, dạo này tôi mệt mỏi quá!

Mắt trưởng khoa ánh lên những tia đỏ, đập bàn quát vào mặt tôi.

- Cái gì? Cặp tình nhân các người đang trốn chạy sao? Tên Chris kia cũng biến mất mấy ngày nay, làm công việc dồn lên đầu tôi hết. Giờ tôi lượt cô! Mẹ kiếp!

Tôi nhún nhún gót bàn chân, mặc kệ tiếng mắng hay gào thét của trưởng khoa.

- Không được nghỉ, cô cần phải giải quyết hết đồng rắc rồi này đi!

- Tôi đi đây Mong là đơn xin nghỉ việc của tôi được duyệt

Tôi cúi chào trưởng khoa, mặc kệ những hỗn loạn trong phòng, bỏ đi đứng đưng. Tôi buồn buồn bỏ hết đồ đạc vào chiếc thùng nhỏ, tôi lại thấy mấy tấm hình. Tôi gấp tấm hình chụp Noel bỏ vào giỏ xách, cứ thế, tôi đã dọn dẹp sạch sẽ. Tôi cởi bỏ chiếc áo blouse trắng của bác sĩ cùng với bảng tên đáng tự hào, quay lưng tiến về nơi tôi cần đến

Chiếc đu màu bạc trong công viên được đẩy qua đẩy lại kêu lên với những âm thanh buồn buồn của hoàng hôn “kết...kết...”. Tôi gục đầu xuống va thò dài. Vừa mới kiểm tra tài khoản, chỉ còn khoảng 300 trăm triệu dollar, đang tự nhủ rằng nó có đủ cho giờ ăn chơi của mình không?

Bóng người màu đen tiến đến âm thầm, ngồi xuống xích đu bên cạnh tôi

- Harry? _ Tôi nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên

Harry không nói gì cả nhưng ánh mắt cứ đặt về phía tôi

- Tôi thất nghiệp rồi _ Tôi ảo não than vãn

Harry vẫn im lặng, không khí ngày càng u ám hơn. Tôi không chịu nổi nữa, đứng dậy kéo tay Harry.

- Cậu và tôi, đi ăn! Giải quyết nỗi buồn! Hôm nay, tôi bao! _ Tôi hùng hồn tuyên bố, vang lên tiếng cười không ngọt của tôi

Harry ngẩn ra, gạt đầu mặc kệ để tôi dắt đi

Tôi dẫn Harry đến phố ăn vặt yêu thích của tôi, cùng nhau tự sướng trong cửa hàng thú bông. Tôi đeo cho Harry tai mèo đáng yêu mà tôi suýt nữa hét lên vui sướng. Tôi lại dụ dỗ Harry đến chiếc xe đẩy sushi Nhật Bản của người Nhật bán ăn sushi, tôi lại thích sushi mà Harry không thích nên không ăn miếng nào. Tôi lại nốc rượu như uống nước lã, lau miệng than vãn

- Harry, tôi mệt... quá... rồi... hức... sao lại có 3 Harry thế này

Và mọi thứ trở nên tối sẫm, đồng nghĩa là tôi đã gục.

Sáng hôm sau,

- Carol! Carol! Dậy đi!

Giọng đàn bà ấm áp lay tôi dậy, tôi lười biếng mở mắt. Phu... phu nhân Lucy

Tôi ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

- Tỉnh chưa? _ Phu nhân Lucy lo lắng

Tôi đứng dậy gỡ tóc mà hốt hoảng, mẹ ơi! Con say rồi sao?

- Thiệt tình, con nhỏ này làm ta đau tim quá. 1 tuần mất tích, tối qua lại say khướt hại Harry tội nghiệp công con về đây. Có chuyện buồn sao?

- Chán quá! Con chán quá, con đã xin nghỉ việc. Chắc giáo sư đã nói với người..

- Vì sao?

- Con không tìm thấy cái gì hào hứng trong cuộc sống, con xin nghỉ.

Bà Lucy cười hiền hòa chỉnh lại cổ áo cho tôi, khuyên nhủ

- Giới trẻ ngày nay chẳng có chí hướng hay mục đích gì cả. Hờ tì là bỏ. Có điều, ta không ngăn con. Con chưa tìm ra điều đặt biệt cho mình thì cps lẽ điều đó ngăn con hải lòng với thực tại

-Dạ!

-Được rồi, bữa sáng đã xong, con nên... con nên tắm đi, người con bốc mùi nồng nặc đấy.

Phu nhân đứng dậy bỏ tôi lại trong căn phòng trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nhiệm Vụ Sau Khi Thất Nghiệp

Chap 36:

Tôi mới ngồi vào bàn ăn mà vị giáo sư kính mến nào đó đã quăng cho tôi tập tài liệu lên bàn. Tôi giờ hai tay từ chối.

-Giáo sư, nếu là sẩn ma thì cho em xin, em vẫn còn nhớ vụ Francis giáo sư bắt em đóng giả làm một ông cụ gù mà em phải đi tìm đến vật lý trị liệu đấy. Và con ma đó suýt nữa bóp chết ông già này rồi.

Tôi dùng muỗng đưa súp lên miệng. Phát hiện hôm nay thiếu gì đấy.

-Bà Lauren đâu rồi?

-Bà đi sang Dubai với ông hàng xóm bên cạnh, họ quen nhau ấy mà._ Lucy cười hiền hiền nói

Ồ ồ

-Harry, cậu...có sao không?_ Tôi hỏi Harry

Harry nhún vai không trả lời, chắc cũng thấy mừng cho bà Lauren.

-Này con nhỏ kia, em không nghe tôi nói à _ Giáo sư nãy giờ huyền thuyên đủ điều mới phát hiện tôi chẳng quan tâm.

-Dạ?

-Được rồi, tôi không bắt em đi sẩn ma nữa nhưng em muốn trở về tuổi thanh xuân không?

-Tuổi thanh xuân?

Trong cả cuộc đời tôi không hề có 3 chữ “ Tuổi thanh xuân”, tôi chỉ biết học giỏi và cố thoát khỏi chốn tù ngục đó. Nghe đến từ đó tôi giật mình

-Tôi biết em đã khổ cực bỏ đi những thú vui của tuổi trẻ, nên tôi sẽ cho em.

-Em nghỉ ngơi điều đó.

-Đây, em xem đi

Tôi thắc mắc không nén nổi tò mò mở ra. Đập vào mắt tôi là thông tin trường học.

Giáo sư đan hai lòng bàn tay vào nhau, ra vẻ trí thức.

-Một trong những ngôi trường liên thông hàng đầu của nước Anh – Humbert. Ngôi trường có đến thâm niên là 4 thế kỷ rồi. Ngôi trường kỳ bí và đang trong mùa thi cử.

-Lại thế nữa rồi._ Tôi ném hồ sơ chán nản

-Tại sao lại kỳ bí? Vì nó có số lượng học sinh mất tích, tự tử và tà giáo nhiều nhất thế giới.

“Thì chắc tìm điều gì đó thú vị trong học tập thôi” Tôi nghĩ tầm trong bụng

-Tôi đang đi guốc trong bụng em đấy nhé, nói tóm lại, tôi muốn em trở thành học sinh trường đó.

-Học... học sinh? _ Tôi trợn tròn nhìn giáo sư – Em không muốn, còn chức nào như là, à, bác sĩ y tế thì sao?

-Nga, không còn vui nữa, chẳng phải em chưa từng biết sao? Và lại học sinh bây giờ già hơn cả em nữa, nhìn mặt em thì cứ tưởng em 16, 17 là cùng, chẳng ai biết em 24 đâu _ Giáo sư vô tội sợ hãi chạy núp sau lưng vợ khi nhìn ánh mắt đầy sát khí của tôi

-Nhà trường sẽ trả em 30000 đôla nếu em cố gắng.

-Cố gắng gì? _ hai mắt tôi hiện lên \$\$

-Em chỉ cần ngăn một người trong số những học sinh ở trường đó phát tán tà giáo, ảnh hưởng đến danh tiếng của trường.

-Ghe thật, bùa mê... Nhưng em lười!

-Chỉ 3 tháng thôi _ Giáo sư nấn nỉ, vừa tự kỷ làm Lucy đau đầu dỗ dành

-Không! _ Tôi vẫn từ chối

-Harry sẽ đi cùng với em _ Giáo sư khuyến mãi mua 1 tặng 1

Harry dùng ly cà phê đưa trước mặt một giấy, tiếp tục đưa lên miệng thưởng thức.

-Giáo sư phiền quá.

-Đi mà! Đi mà! Vì ông già này đi!

-Ok, được rồi, chỉ vì 30000\$ thôi.

Tôi cuối cùng cũng “Game over”. Giáo sư mỉm cười như thiên thần giáng thế

-Cố lên nhé!

.

.

.

-Jonathan! Jonathan!

Tôi gõ cửa phòng hắn, hét to vào lỗ chìa khóa.

Cánh cửa mở ra, đập vào mắt tôi là hình ảnh Jonathan với chiếc áo sơ mi ngực trần quăn rũ, mái tóc vẫn chải chuốt gọn gàng uể oải dựa vào thành cửa, lạnh lùng cất tiếng mỉa mai

-Ngọn gió nào đưa em đến đây thế?

-Ở trong đó có xác chết không, chúng ta cần nói chuyện.

- Tôi nghĩ anh sẽ rất nhớ tôi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chap 37:

-Tuần sau, tôi qua London rồi...

Jonathan khoanh tay tựa vào thành cửa, nghiêng đầu

- Lo sợ tôi quên em hả?

- Mơ tưởng hả? Tôi chỉ cho anh bớt thất vọng đấy, đừng làm phiền tôi nữa thôi

- Yên tâm đi, tôi đã nói rồi, em sẽ không thoát khỏi tôi đâu

Trán tôi lấm tấm mồ hôi

- Dù sao vào vấn đề chính, tôi có ý định đi du lịch, nhờ anh giữ lại phòng 402 nhé, tôi cũng cần chỗ để về. Tiền bạc không thành vấn đề._ Tôi đắm vào ngực hắn mỉm cười tình nghịch

Hắn bỏ tay xuống, trầm mặc một lúc

- Chùng nào đi?

- Hai ngày nữa

- Đi vui về, nhớ cầm theo dù và áo lạnh đấy.

“ Dễ thế cơ à?” Tôi vui sướng trong bụng

Ánh mắt hắn hân hân lên tia thích thú, có vẻ như chuyến đi ở Anh sẽ rất vui đây.

- Khoan đã, lại đây!_ Jonathan vẫy tay gọi tôi

- Gì vậy...

Tôi chỉ mới bước một bước đã bị hắn đè vào tường cường hôn một cách nồng nhiệt. Hắn ghé sát vào tai tôi nói nhỏ

- Ủ, tôi sợ em quên

.

.

.

Tôi lao đảo trở về phòng với khuôn mặt đỏ bừng, tôi nhìn vào gương sờ đôi má, tay sờ lên môi.

- Chắc không có gì đâu!

Tôi lại sức nhớ đến Mathew, gọi điện cho anh, bảo tôi sẽ đi công tác ở Anh. Anh lập tức gào ầm từ đầu dây bên kia. Nghe một hồi cũng đủ ngán

- Xong chưa?

- Ya, thử cúp điện thoại xem

“ Cúp”

- Cúp rồi đấy, aiihihi

.

.

.

Bầu trời London hôm nay âm đạm, cả thành phố dường như chìm trong sương mù. Tôi run người cố gắng nhấn bàn phím mở mail giáo sư gửi.

“ Khoảng 13 học sinh mất tích mỗi năm, nghi là có dính đến tà giáo. Em hãy điều tra đi. Còn hồ sơ lí lịch kèm cmnd của em và Harry để trong balo của Harry đấy”

- Ất xì

Harry ngồi bên cạnh vỗ lưng, nhưng vết thương cũ làm tôi khó chịu thêm

- Được rồi Harry, cho tôi mượn balo cậu đi!

Harry mở balo ra lấy hồ sơ và cmnd của tôi làm tôi mở to mắt

-Carolyn Parker? Tên gì bánh bèo vậy? Còn cậu? Ồ, là Harry Murphey! Cái tên giáo sư này!!!

Vì tính tôi dường như biết tôi đang nhắc đến giáo sư thì lại gửi mail của giáo sư đến.

“À, em nhớ mua sách giáo khoa nữa nhé, và nhớ, đừng vi phạm nội quy nhà trường.”

Tôi tắc lưỡi đầy ức chế

-Vi phạm nội quy nhà trường.Xí!

Tôi lôi ra túi xách ra cái gương, soi tường nét mặt trông mình đủ làm học sinh cấp 3 chưa. Tôi hình như dùng kem dưỡng da quá lố rồi.

-Không biết lừa trong phim không... Harry, còn anh thì...

Harry thì “No comment”. Dù bị nhốt trong chính ngôi nhà mình nhiều năm vậy mà khuôn mặt vẫn đẹp trai rạng ngời như vậy và sau nhiều lần dưới bàn tay thần thánh của giáo sư đã nâng khuôn mặt lên ngang hàng với diễn viên điện ảnh. Nhìn chẳng khác nào học sinh cấp 3, có khi trẻ hơn. Không ai có thể nhận ra anh đã 30 rồi đâu. Lại còn khoác chiếc áo khoác dài màu đen trong thật là “Hot”.

-Nhìn gì mà nhìn!_ Tôi cảnh cáo mọi người trong quán cà phê đang nhìn Harry.

“Tôi ghét anh, sao anh lại trẻ hơn tôi được chứ” Tôi khóc thầm

Harry đành lấy Laptop của tôi, bấm chữ Humbert làm tôi ngạc nhiên. Giáo sư, ngài đã dạy cho Harry những gì vậy? Hèn gì ngài tự tin thế. Tôi ngóc đầu qua xem, trường này, tin tức ghê thật.

“Một ngôi trường tư thục từ lớp 1 đến lớp 12, một học viện danh tiếng sinh ra nhiều tiến sĩ, cử nhân. Và đa số học sinh đều là con nhà khá giả có điều kiện. Và đồng phục đẹp quá ~

-Harry, anh học được không?_ Tôi sợ rằng Harry sẽ không thể thích nghi với môi trường đấu đá đẫm máu có tên là : Trường học

Harry hiểu ý tôi, trả lời một hàng dài.

-Giáo sư dạy tôi rất nhiều, không sao đâu!

Woa, bất ngờ thật, rốt cuộc tên giáo sư hay nhầm lẫn đã dạy cái gì vậy?

Tên giáo sư nào đó đang gờ ngón tay cái tự chúc mừng mình =,=

-Hả? Chúng ta sẽ sống trong ký túc xá?_ Tôi giật vào Laptop hét lớn- Được rồi, nếu ở với bọn tóc cầu vòng hay bọn quái dị thì thôi đi, không đâu. Tôi bị dị ứng với nước hoa và thuốc nhuộm.

Tôi giờ tay tạo thành hình chữ X phản đối.

Harry im lặng ngơ ngác, tôi thấy mình giống như đang làm trò cười vậy. Tôi lấy lại vẻ thực nữ

-Chúng ta đi mua SGK đi.

Chúng tôi đến nhà sách gần mua cả đồng SGK giáo sư dặn dò. Máy quẹt này có vẻ cũng dễ, nhưng lâu quá, không biết mình có nhớ nổi không.

-A...

Cổ tôi tự nhiên đau rát, tôi khụy xuống sờ sờ cổ.

-Quý khách có sao không ạ?_ Một vị tiếp viên tốt bụng hỏi

-Tôi không sao, bao nhiêu tiền vậy ạ?

Sau khi tính tiền, Harry cầm 2 bịch SGK to hơn cả bao tải mà không chút nặng nhọc, mặt thì lo lắng cho tôi.

-Harry,cậu để đồ xuống, qua đây ngồi với tôi._ Tôi đập tay vào chỗ bên cạnh tôi.

Harry ngồi xuống, mặt tôi ngược lên trời

-Tôi chưa muốn về trường, có lẽ chúng ta nên tìm chỗ nào tá túc đi.

Anh không có ý kiến nghe theo lời tôi. Tôi cầm điện thoại tìm số Alex- Bạn tôi (T/g: :>)

-Carolyn, lâu quá không gặp.

Giọng Alex bên đt vui sướng, tôi còn nghe tiếng xô đẩy đánh nhau ở đầu dây bên kia.

-Đang làm gì đó?

-Không gì cả, Mathew đâu? Cậu ấy có đó không?

Lại nữa rồi. Alex rất thích Mathew đến mức điên cuồng. Cô nàng vẫn chưa bỏ cuộc khi biết Mathew là gay.

-Không, tớ đến với anh chàng đẹp trai khác.

-Ok, chuyện gì mà đến Anh?

-Tớ cần chỗ qua đêm, nay mai sẽ đi.

-Không có gì đâu mà, cái con này, đã từng là người yêu nên ngại ngùng thế à?

Ha ha, lộ bí mật rồi! Tôi từng là bạn gái của Alex, khoảng 2 tháng rồi chia tay chỉ vì tính tôi quá mê trai. Alex tức giận bảo tôi không biết chăm sóc người yêu nên cô nàng tức giận.

-Đang ở đâu đó?

-Trên đường XXX

-Đội tý nhé, tui cần làm báo cáo rồi qua liền.

Chúng tôi cúp máy. Tôi sờ cổ, cảm giác thật mệt mỏi, chắc là do chuyến bay vừa rồi làm tôi kiệt sức.

“Đã bảo rồi, em không thoát được tôi đâu”

Bóng người trên chiếc xe màu đen sang trọng nhếch mép.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chap 38:

-Chết tiệt!

“Bíp...bíp...”

Chiếc còi xe Bettle kêu lên inh ỏi, thì ra là Alex đang bấm còi.

-Chào Carolyn

Alex mở cửa xe bước xuống, tiến đến ôm tôi vào lòng. Alex là một người cực kỳ xinh đẹp nhưng cô không biết, cô nàng rất thích phong các tomboy. Luôn dám nghĩ dám làm, là một người có thể tin tưởng được. Khuyết điểm duy nhất là cô lại hay diện style bụi bặm từ xưa nào rồi nên cứ tưởng là ba mươi mấy trong khi cô nàng chỉ bằng tuổi tôi.

-Rất vui được gặp cậu!

-Ồ, phải chạy đua với 3 tên cảnh sát giao thông, chắc ngày mai sẽ có tiền phạt đầy nhà đây. Nói nhiều chất đồ lên đi!

Chúng tôi cất đồ vào cốp xe của Alex, cô nàng lỡ đụng phải Harry, định quay sang chửi bậy nhưng khi nhìn khuôn mặt sáng láng của Harry thì khuôn mặt trở nên ngưng đọng.

-Anh chàng nóng bỏng này là ai đây?

- Là Harry_ Tôi chán nản với vẻ mặt của cô bạn giới thiệu

- Bạn trai mới hả?

- Không, chúng tớ chỉ là bạn bình thường.

Alex giận dữ tỏ vẻ hiểu, nhưng cái ánh mắt đó thì không đáng tin chút nào. Ngồi lên xe, chúng tôi vui vẻ trò chuyện.

- Harry, anh là bạn trai của Carol hả?

Harry lắc đầu

- Anh có vẻ ít nói nhỉ, đúng kiểu con trai tôi thích. Carolyn, giữ kỹ nhé, tớ sẽ chiếm lấy anh chàng này đấy.

- Cứ tự nhiên._ Tôi thanh thản trả lời

- Vậy là được rồi, dạo này coi mắt toàn bọn gì đâu. Lúc hẹn hò tớ lỡ chửi bậy thì họ đòi chia tay, tớ lỡ tới muộn 1 phút là còn giảng giải rồi đòi chia tay, thêm thẳng còn biết mình là Les. Đòi có bất công với tớ không chứ.

- Ha ha, xin lỗi vì đã yêu cậu!_ Mắt trái tôi giật giật khó chịu

- Ít nhất còn biết ai thật lòng với mình. Cảm ơn nhé, Carolyn.

Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà bình thường màu xanh dương nhạt nhưng có vẻ không hợp với thời tiết ẩm ướt này. Bên trong thì trái lại, được trang trí tuyệt đẹp và sạch sẽ không tì vết nào.

- Xin lỗi nhé, dạo này có vụ án lớn nên không thường xuyên về nhà nên nhà hơi bẩn._ Alex mở đèn lên, trong căn nhà càng lấp lánh hơn

- Woa ~_ Tôi huyết sáo tán thưởng

- Nhà này đủ 3 phòng, các cậu cứ tự nhiên nhé.

- Tuyệt vời, cảm ơn vì cho bọn tớ ngủ nhờ.

- Cảm ơn gì, giúp đỡ mọi người là chuyện của tớ mà.

Harry đi vòng quanh khắp nhà, sờ vào từng chiếc huy chương, ngắm những bức ảnh chiến thắng đầy vinh quang của Alex trên nóc lò sưởi.

- Mọi người muốn uống gì không?_ Tiếng Alex từ bếp vọng ra

- Cho tụi tớ trà là được

- Alex tuyệt vời nhỉ?

Tôi và Harry cùng ngồi xuống ghế, tôi nháy mắt tỏ dấu hiệu với Harry nhưng dường như anh không hiểu.

- Trong nhà chỉ còn trà bạc hà, không đãi đồ uống ngon cho các cậu được rồi.

- Có gì đâu mà.

“ Reng ... reng ... ”

- Thôi chết, là số điện thoại từ nhà trường

Số điện thoại của học viện Humbert xuất hiện rõ ràng ngay trên điện thoại tôi. Tôi bắt máy

- Alo?

- Em Carolyn Parker, em nghỉ học không phép và tôi không chấp nhận một học sinh mới trong ngày đầu tiên đi học lại nghỉ.

- Dạ?_ Tôi ngớ người

- Nhà trường chúng tôi không chấp nhận những học sinh mới khi đến đây đã vi phạm điều lệ nhà trường.

Tôi chửi bậy trong lòng, hèn gì nhiều học sinh tự tử như vậy.

- Em biết rồi, em xin lỗi cô.

-Harry có đó không? Nếu có thì hai em liệu mà có mặt trong vòng 3 tiếng. Nếu không cả hai em sẽ bị đuổi học!!!

“Tút...tút...”

-Ai vậy?

-Bà hiệu trưởng học viện Humbert

-Chắc chắc, bà ta nói gì?

-Bà ta bắt bọn tớ phải có mặt trong vòng 3 tiếng.

-Bà ta thật giống Rose.

Rose là viện trưởng viện mà cô tôi từng ở, bà ta nổi tiếng về độ hành hạ học sinh và ăn công của các giáo viên. Chẳng có tích sự gì ngoài việc mắng các giáo viên và người như tôi. Nhưng Alex lại dám đứng lên xù bả. Chuyện dài lắm, bà ta bị liệt rồi.

-Phải, có lẽ tớ sẽ không ở lâu, tớ cần cậu giúp Alex_ Tôi nhấp trà lên miệng, nghiêm mặt với Alex

-Chuyện gì?

-Bọn tớ được nhận điều tra học viện Humbert, được báo cáo là khoảng 13 hs mất tích mỗi năm bị nghi là dính đến các hoạt động tà giáo

Tôi bấm đt mở mail của giáo sư ra cho Alex coi. Alex sờ cằm suy tư

-Chắc không mỗi hoạt động này.

-Bọn tớ biết, nên mới nhờ cậu. Có thể trong đó tớ không thể liên lạc để nói hết tình hình cho cậu.

-Có chuyện để làm, tớ cũng đang điều tra vụ này nhưng chưa được cấp phép, mà yên tâm đi. Ở Mỹ có nhà tâm lý học Carolyn, còn Anh thì có chuyên gia tâm lý tội phạm Alexandra này đây. Nhưng hứa với tớ, đừng chết.

Cô nàng cầm tay tôi với đôi mắt tràn đầy hy vọng. Tôi vỗ ngực tự đắc

-Tớ không dễ chết vậy đâu.

-Khụ...khụ...Trễ giờ rồi!_ Harry ho khan chỉ vào đồng hồ

Chúng tôi vội vã đứng dậy, nhưng tôi sức nhớ ra.

-Từ đây tới đó mất 2 tiếng lận.

Alex đáng sợ đặt ngón tay lên môi tôi.

-Chỉ mất 1 tiếng thôi.

Cả người tôi lạnh gáy

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Học Viện Humbert

“Két...”

-Lại lần nữa đi!_ Tôi vui sướng hất tóc lên sau một hồi đầu tóc rũ rượi

Alex thờ gấp gấp, mặt cũng xanh lét.

-Haha, vui ghê. Chúng ta chạy đua với cảnh sát giao thông, thậm chí còn chạy vào rừng tuyết nữa rồi xuống sông.

Harry cứ mãi vịn chặt vào tay cần trên đầu, vẫn không tỏ ra biểu hiện sợ hãi nào cả.

- Cũng may cục cưng của tớ chịu được đấy. _ Alex sờ vào nũng nịu vô lăng.

- Xin cậu, đừng như vậy! _ Tôi nài nỉ van xin

Có một người phụ nữ trung niên mặc áo đầm đen mặt mày cũng đen theo gỗ cửa kính bên cạnh tôi. Alex bấm vào nút mở cửa kính hộ tôi

- Các em nghĩ các em đang làm gì thế? Đây là hành vi thiếu tôn trọng nhà trường. Và có phải đó là Carolyn Parker và Harry Murphey?

- Dạ! _ Tôi gật đầu, chợt nhận ra đây không phải là giọng nói hỏi thúc trong điện thoại

- Còn cái người kia... _ Bà ta nheo mắt chỉ về phía Alex ăn mặc bụi bặm – Là bác em hả?

Cô nàng của tôi đập tay vào vô lăng nổi nóng

- Thế là đủ rồi!

Thông cảm, cô nàng của tôi ghét bị gọi là già lắm!

- Bác... bình... bình tĩnh lại... _

Trong đầu tôi nghĩ ra kế sách, bèn nhéo bắp tay Alex bắt cô nàng hòa theo tôi. Cô nàng giật mình, tôi càng nhéo mạnh hơn, cô nàng đành phải chấp nhận làm “bác” của tôi.

- Xin chào, tôi là Alex, Alex...

- Alex Parker! _ Tôi nói hộ họ cùng cô nàng

- À đúng rồi, Alex Parker. Tại vì nhìn cô giáo đây trẻ quá nên tôi hơi lơ đãng

Bà ta lấy hai tay sờ lên má ngượng ngùng.

- Xin chào cô Parker! _ Bà ta bắt đầu phô ra vẻ mặt nịnh nọt với “bác” của tôi.

- Thứ lỗi cho tôi cô giáo, tôi hơi cung chiều tụi nó

Alex bắt đầu bước vào vai diễn, cảm tóc tôi đè đầu tôi xuống để chào bà giáo viên này tiện thể trừng phạt tôi. Tôi đành nghiêng răng nhẫn nhịn. Nếu Alex mà làm diễn viên, chắc chắn sẽ đoạt giải Oscar mất thôi.

- Ô, không sao đâu bà Parker, mỗi khi ai vào học viện này ra đời đều là nhân tài cả. bà không cần quá lo lắng.

Tôi bấu môi, nhân tài hay xác chết?

Chúng tôi mở cửa bước ra khỏi xe, Alex và Harry giúp tôi khênh đồ, tiện thể tránh xa bà kia và mặt hầm hầm hỏi tôi.

- Sao cậu lại bắt tớ làm vậy?

- Thông cảm đi, tớ cần cậu làm người bảo hộ một chút, tiện thể tạo cho cậu cơ hội quan sát nhà trường này.

- Fuck! Bà kia dai quá!

- Em Carolyn này, em lớn vậy rồi còn để mẹ em khênh đồ giúp à? _ Bà ta bắt đầu lên mặt chỉ trích tôi được cung chiều

- Dạ?

- Không sao đâu cô, tôi rất yêu quý cô cháu gái duy nhất và bạn nó. Mong cô đối xử với nó thật tốt.

Tôi bắt đầu rợn gáy với diễn xuất của Alex. Cô nàng xoa đầu tôi, giả vờ dạn dò nắm lấy tay tôi và hôn lên má tôi. Nước mắt không biết lấy ở đâu ra rơi lệ. Tôi cảm giác mình giống như kẻ bị hiến tế hay là tội phạm đó!

Đệt! Đừng diễn kịch nữa đừng con!

- Tạm biệt cháu yêu, và Harry, thay cô chăm sóc cháu gái cô thật tốt nhé! Xin cô giáo giúp đỡ!

Alex nhanh chóng dùng hết tốc độ nổ máy, biến mất sau cái khói xe hay cái chớp mắt

“Bác thế à?” Tôi rủa thầm

Tôi đoán chắc Alex đang đập đầu vào vô lăng hối hận việc mình đã làm.

-Được rồi, chúng ta vào trong.

Tôi ngược nhìn. London vốn âm u và ảm đạm, nay lại càng âm u hơn. Học viện như một tòa lâu đài đồ sộ rộng lớn như trong phim Dracula. Có điều nó sạch sẽ hơn, không có mạng nhện hay rêu. Nói chung nhiều cửa sổ và đầy rẫy cặp mắt ác quỷ.

Harry ghi vai tôi. Lồng ngực anh rất khó chịu

-Chào mừng các em đến với học viện Humbert- Học viện nổi danh nhất nước Anh, và có lẽ, cả thế giới. Tôi tên là Mary. Tôi mong các em đừng vi phạm bất cứ quy định của nhà trường.

Bà ta cứ làm nhảm mãi lịch sử, nội quy nhà trường làm tôi thấy đau cả đầu. Tôi và Harry thì cứ mệt mỏi lê lê hành lý.

Cánh cửa mở ra, trong học viện thì nhìn thật là sang trọng và quý phái. Cách trang trí thật lộng lẫy. Vài học sinh mặc đồng phục của trường nhìn thật là mốt quá đi~

Mary đưa chúng tôi đến một căn phòng rộng lớn khác được khắc chữ “Phòng hiệu trưởng” và gặp mặt hiệu trưởng của học viện Humbert- bà Elizabeth Dawson.

Căn phòng của bà hiệu trưởng này rộng thật. Được bày bố cực kỳ trắng bóc và cực kỳ quý tộc. Còn treo cả bức vẽ lớn vẽ bà nữa, cái khung tranh được làm bằng vàng hả? Nhưng bà ta chắc cũng hơn 50 rồi nhỉ?

Lizzy (Tên viết tắt của hiệu trưởng) chấp tay quắc mắt về phía tôi

-Carolyn Parker, Harry Murphey. Mời các em ngồi._ Bà đưa tay hướng về ghế sofa, đây đúng là giọng nói hối thúc tôi.

-Theo như hồ sơ chúng tôi nhận được tại Mỹ. Em Parker là một học sinh xuất sắc, còn em Murphey là một hs được học tại gia. Các em nhìn trẻ hơn chúng tôi nghĩ.

Bà ta bắt đầu quan sát chúng tôi. Có thật là chúng tôi trẻ hơn bà nghĩ không nhỉ?

-Tôi không tin các em đã 17 đâu. Các em cỡ, cỡ 14 là cùng.

Hahaha, con 24 rồi má. Minh trẻ vậy sao?

-Và chúng tôi không quan tâm các em vốn như thế nào nhưng khi bước vào học viện này. Tôi mong các em hãy tuân thủ đúng quy định. Như là các em mới chưa bước vào học viện đã phá vỡ quy tắc rồi. Tôi mong các em hãy cố gắng thực hiện đúng đúng quy định và học thật giỏi mới có cơ hội sống sót ở đây được.

Lizzy đập tay lên bàn cảnh cáo chúng tôi.

-Chúng tôi rất vui khi nhận các em xuất sắc vào trường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Những Cô Bạn Gái

Chap 40:

-Nhanh lên, nhấc cái chân nhanh lên!_ Mary hối thúc chúng tôi bước chân chậm rì của chúng tôi.

-Nam ở bên trái, nữ ở bên phải, nhớ nhé!

Bà tay gaing hai tay về hai hướng, dậm chân thật mạnh bỏ đi!

Tôi và Harry chào tạm biệt nhau. Tôi cầm nắm cửa, hít một hơi thật sâu tràn đầy hy vọng.

“ Cầu mong là không ai biết mình 24 tuổi”

“ Cách”

- Xin chào bạn mới, mình là Lily! _ Một cô nàng tóc vàng mỉm cười chạy đến khi phát hiện tôi bước vào

- Còn mình là April! _ Một cô bạn tóc vàng tinh nghịch khác.

Trời ơi! Tôi đang ở trong một căn phòng ký túc lớn không có phòng riêng. Phải ở chung với 50 người. Và kế bên mỗi giường có cái bàn học và tủ đựng đồ. Đầu giường thì có cửa sổ.

Tại sao ở đây lại nhiều gái đẹp như vậy? Chuẩn 3 vòng thế này?

April và Lily đều có thân hình nóng bỏng chuẩn người mẫu luôn.

- Woa, da bạn đẹp quá. Nhìn trẻ thật! Có phải bằng tuổi tụi mình không hay nhỏ hơn thế?

- Eo bạn sao thon thế?

Tôi tắt bật lau mồ hôi trả lời các câu hỏi các tiên nữ đang xúm về phía tôi. Tôi không ngờ, tôi 24 rồi mà vẫn trẻ thế ư? A, ngại quá, ngại quá~

Tôi tìm đúng giường của mình ở đây, đang ngồi xuống sắp đồ thì..

- Chào bạn, có phải bạn được người nước hoa chào đón bằng câu cũ rích kia không?

Tôi nghiêng đầu tràn đầy câu hỏi nhìn cô bạn tóc đen và mắt màu xám tro nhìn tôi đùa giỡn.

- Bọn nổi tiếng ấy mà. Nhà tụi nó có thể lực rất lớn trong trường này. Lúc nãy tụi nó khen bạn nhưng thật sự đang nói xấu sau lưng bạn đấy.

Tam quan quanh tôi sụp đổ ngay lập tức. Vậy là mình bị phát hiện là già rồi đúng không?

- Có điều, bạn trẻ hơn những gì tụi mình nghĩ. Mình là Jenny. _ Cô bạn giờ tay xin làm quen

Tôi cũng làm điều tương tự.

- Mình là Carolyn!

Tôi nhìn vào chiếc Laptop bên cạnh cô nàng, hỏi:

- Ở đây có mạng hả?

- Không hẳn, mạng được quản lý bởi nhà trường. Nếu bạn onl Face hay Insta, hay các trang mạng sex khác. Nhà trường biết được, bạn sẽ bị đuổi học.

- Ở đây đều dính đến chữ đuổi học à? _ Tôi cho chân lên lên giường, gối đầu lên tay.

- Ủ! Khá giống Triều Tiên nhỉ? _ Jenny thấy tức cười với câu hỏi của tôi

- Không, Triều Tiên chỉ tử hình thôi!

Tôi và Jenny trở thành bạn ngay lúc đó. Tôi nhìn vào Laptop ghi nhớ trang web trường mà Jenny đang lên.

Đêm đến,

Tôi giờ cuốn sách giáo khoa ra ôn lại thì Lily hét to vui sướng

- Shit! Chị em ơi! Ngày mai chúng ta có thầy dạy Sinh mới.

- Đâu! Đâu!

Tôi không thêm quan tâm, vẫn tiếp tục đọc sách. Nhưng sao bọn đó lên mạng và mang dt được nhỉ? Bị kiểm tra trước khi vào kỹ càng lắm mà.

- Sướng nhỉ? 4g cơ đấy!

Fiona, cô bạn khác ở giường bên trái tôi chuyển đến 1 tuần trước dựa vào thành tường chán nản

- Sao vậy? _ Tôi tỏ ra chút quan tâm

- Thì bởi vì dùng mạng chung nên ai cũng lén mang theo cục 4g xài. Mình thì mới chuyển đến không biết nên để ở nhà rồi.

-Tại sao cuối tháng mới được lấy?

-Bạn không biết? Học viện này chỉ được ra về vào 2 ngày cuối tháng thôi.

Quả là chế độ giáo dục khắt nghiệt.

-Lúc này Charlie gửi cho mình bức ảnh học sinh mới tên Harry, đúng đẹp trai luôn. Muốn hét lên quá!_ April đưa đt hình Harry dí sát vào mặt tôi

-Bạn quen với Harry đúng không?_ Nhiều cô gái khác hỏi tôi

Tôi đành gật đầu

-Chỉ là bạn bè!

-Bạn có nghĩ mình thích hợp với Harry không?_ Cô bạn khác tạo dáng trước gương.

-Nhưng mà liệu thầy giáo Sinh mới có đẹp trai không? Nếu không, chúng ta phải tiễn khách nhé!_ Một cô nàng tên Carmen bày mưu

Cả đám con gái phô ra vẻ mặt ác quỷ trái lại với thân hình thiên sứ.

-Ngủ chưa?

Mary mở cửa ra hét to thì phát hiện phòng con gái đã ngủ tự lúc nào, tôi núp trong chăn thăm thán phục các cô nàng này.

Nhưng mà tôi không biết thầy dạy Sinh đó là ai nhưng có vẻ là số khổ đây.

Lời tác giả: Nam chính lên sân sau bao chap mất tích. Kể từ bây giờ, mình sẽ viết nhiều tình huống cực kỳ cầu huyết đây * Mặt cười ghê rợn* Muahahaha

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tên Thầy Giáo Nghiêm Khắc

-Carolyn nhanh chân lên, chúng ta phải đến lớp học trước 30 phút!

Jenny kéo tôi chạy như bay ra khỏi phòng trong khi tôi đang mải mê chìm đắm trong bộ đồng phục.

-Vui quá Carolyn, nghe nói là thầy dạy Sinh đẹp trai cực kỳ luôn._ Fiona chạy bám vào người tôi, la oang oang vào tai tôi.

-Mình không quan tâm, mình đang đề mắt đến Harry, bạn ấy còn dễ thương hơn cả Ollie ở CLB bóng đá.

Tôi bị đẩy qua đẩy lại giữa hai người bạn như một cái chuông đồng hồ ngay tại sảnh của trường.

Cả hành lang của học viện trở nên náo nhiệt khi Harry hờ hững đi qua. Harry lại không để tâm, lạnh lùng đến chỗ tôi làm Jenny lẫn Fiona bật mồm kinh hãi.

Harry mỉm cười với tôi và tôi cũng làm vậy với anh.

Mọi người đi vào giảng đường lớn cực kỳ, sáng sủa. Tôi đặt mông ở đâu, Harry cũng đặt mông ở đó.

“Bạn Harry kia đẹp trai quá!”

“Có bạn gái chưa?”

“Nghe nói bạn gái Harry cũng là học sinh mới đến tên là Carolyn.”

“Không đâu, họ chỉ là bạn thân thôi”

“Mong vậy, mà này nghe nói thầy giáo Sinh cực kỳ, cực kỳ đẹp trai luôn đó”

“Thiệt không? Đừng mong như ông thầy Steven kia. Chúng ta chả làm gì mà ông lại kiện. Bực mình quá”

“Nhờ ơn Lily nên ông bị thua kiện rồi”

Cô giáo Mary uy nghiêm đi vào lớp học, mạnh mẽ đập thước xuống bàn đầy nghiêm khắc.

-Các em! Im lặng!

Lớp hồi nãy náo nhiệt trở nên im lặng nghe mỗi tiếng đế kêu thôi.

Cô Mary lại tiếp tục

-Hôm nay chúng ta có thầy giáo Sinh mới, nhưng tiếc là phải thông báo thầy ấy cũng chỉ làm trong 3 tháng thôi vì tính chất công việc. Trong 3 tháng nhà trường...khụ khụ giải quyết ổn thỏa vụ kiện của thầy Steven đến khi thầy ấy chịu đi dạy. Mong các em đối xử tốt với thầy. Được rồi, thầy vào đi.

Cổ tôi lại đau nhói lên, khát khô cả cổ họng. Đầu óc như quay cuồng vì thiếu máu. Harry lo lắng nắm tay tôi.

Thầy giáo Sinh mới bước vào, mắt tôi sắp rơi xuống đất. Tôi lấy tập che mặt lại mong người đó không nhận ra mình.

-Xin chào các em, tôi là Jonathan Mars, và sẽ là giáo viên dạy Sinh mới của mọi người.

Cả phòng bị lấn át tiếng hét của nhiều cô gái, mấy bạn nam thì khoanh tay ra vẻ chán ngắt, khinh bỉ hần. Tôi và Harry là 2 người không dám động đậy gì từ đầu đến cuối.

Hần ta đặt tập xuống bàn giáo viên, không màng đến xung quanh, chăm chú nhìn vào sổ điểm danh. Hôm nay hần vẫn diện style của những năm thiên niên kỷ trước. Có điều là hiện đại hơn trong bộ áo blouse trắng của bác sĩ. Mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua

-Mẹ ơi! Thầy giáo Sinh đẹp trai quá!!!

-Đúng kiểu tui thích luôn kìa !!!

-Coi khí chất lãng tử kìa!!!

-Á!!! Được rồi, mình bỏ chọn Ollie, mình chọn thầy này.

Jonathan viết tên mình lên bảng đầy mạnh bạo và khí thế.

-Trong giờ của tôi mong các em đừng ồn ào hay có những việc riêng tôi không quan tâm. Tôi là một người rất thích quy tắc._ Hần ta đe dọa học sinh ngồi phía dưới ẩn sâu câu nói tầm thường làm căn phòng như đang chìm vào bắc cực.

Hần ngược nhìn về phía tôi đang cố che mặt lại bằng tập.

-À, em học sinh hàng thứ 5, chỗ người từ phải qua trái hàng thứ 3, tại sao em lại che mặt?

Jenny huých khuỷu tay tôi, tôi thì đang chửi dây mơ rễ má trong lòng.

“Tại sao anh không chết đi? À khoan, anh éo chết được”

Tôi bỏ quyển vở ra, mỉm cười dịu dàng làm liêu xiêu vài người kể cả con gái.

-Dạ thưa thầy, tại vì...tại vì...à tại vì sắc mặt em không tốt. Sắc mặt của em khá tệ. Hahaha

-Được rồi!_ Hần vờ như đã hiểu, nhếch mép bắn tia sét về phía tôi.

Mẹ kiếp, hần thôi làm hành động rụng tim đi mà! Hần ta đáng lẽ bị bắt vì dám quyến rũ trẻ dưới vị thành niên tuyệt đẹp mỹ lệ và đáng yêu như tôi. Hứ!

Hần ta bắt đầu bài giảng của mình. Với một tên sát nhân thì hần có vẻ giảng bài không tệ. hay nữa là đàng khác. Có điều là...

-Đây là hình ảnh phẫu thuật vào những năm 1937. Rất khắc nghiệt! A! Đây là hình ảnh bị tra tấn của một tù nhân. Các em thấy đấy, nội tạng người có thể mất đi...

Đầu tôi đầy vạch đen và buồn nôn. Tôi đã làm bác sĩ tâm lý mà bây giờ cố ôn lại mấy bài giảng tâm lý chống nôn đây.

Được rồi, bình tĩnh, bình tĩnh Carolyn! Tôi quay sang nhìn Jenny đang xanh mặt rồi chuyển qua tím tái.

-Jenny, cậu ổn không

-Khỏe hơn bao giờ hết!_ Jenny nói xạo

-Trường mình tuyển GV lạ nhì?

-Chắc vậy. Lần đầu mình hơi sợ khi nghe trường này rất áp lực, cứ tưởng là tin đồn, ai dè là thật!

-Vậy Jenny, cậu có biết trường mình có nhiều Scandal không?

-Không, mình không biết_ Jenny lắc đầu

Vậy là, học sinh ở đây không biết gì sao? Vô lý, vậy cục 4g đó dùng để làm gì? Mình phải điều tra những người có cục 4g thôi.

“Bốp!!!”

-Đau quá ~_ Tôi lấy tay xoa đầu khi bị cái gì đó ném vào

Jonathan gấp quyển sách lại, cả ngời như nổi lửa nói với tôi.

-Trò Parker? Trò nghĩ trò có thể nói chuyện trong giờ của tôi ?

Người tôi cháy mồ hôi. Mẹ kiếp!!! Anh dám!!!

-Hết giờ học, mời trò đến phòng GV của tôi làm việc.

Tôi ử rừ xấu hổ gục xuống bàn. Huhuhuhu.

“Boong...boong...boong”

Kết thúc các tiết học,

-Harry, anh tự tìm hiểu thông tin giúp tôi nhé, tôi đi nhận phạt đây_ Tôi vỗ vai Harry bảo anh tự tìm hiểu thông tin.

Harry nhìn bóng dáng tôi biến mất sau cánh cửa, một tay nắm chặt bẻ gãy cây bút chì.

Phòng giáo viên,

-EM CHÀO THẦY Ạ!

Tôi khó chịu gằn từng chữ để đứng trước mặt chào Jonathan. Jonathan đang viết giáo án thì dừng lại, liếc về phía tôi.

-Không đủ chân thành, nói lại đi!

Do là ở đây có nhiều thầy cô khác, anh coi chừng!!!

-Em chào thầy ạ!_ Tôi chào bằng giọng dịu dàng như nước.

-Chào em Carolyn. Mới bắt đầu học đã bị phạt rồi sao?

-Anh bị điên hả?_ Tôi nói nhỏ mắng hấn

-Trùng hợp là tôi cũng đến Anh để khảo sát chi nhánh vì nghe rằng giám đốc ở đây cắt xén lương và vụ việc cũng xong nên chán quá nên tôi định đăng ký đi dạy tăng thêm thu nhập

-Anh? Tăng thêm thu nhập? Người diêm vương hay lười biếng như anh cần tiền à?

-Carolyn, quỳ xuống!

Hắn ta bắt tôi phải quỳ xuống, hình như hắn rất hả hê khi tôi ở bộ dạng này. Tên đáng chết!!!

Tôi lưỡng lự nhưng khi nhìn đôi mắt giận dữ của hắn thì bản tính sợ giáo viên nổi lên. Tôi đành quỳ xuống chịu phạt. Hắn ta dùng sách gõ vô đầu tôi

-Xem em có còn vô lễ với thầy giáo của mình không

-Đồ đáng ghét Ồ ^^ Ó

“Bịch...bịch...bịch”

Một học sinh nam thở hổn hển sắc mặt trắng bệch mở cửa mạnh bạo làm thầy cô giật mình.

-Thầy cô ơi... Có...có học sinh bị treo cổ!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Scandal Ở Một Học Viện Lớn (I)

Tất cả các thầy cô nhanh chóng lao ra khỏi phòng giáo viên chỉ riêng chúng tôi vẫn còn đơ tại đó.

-Shit!

Tôi bật ra tiếng chửi rủa, đứng dậy định chạy theo nhưng hắn đã giữ tay tôi lại.

-Em vẫn còn bị phạt thưa cô Nguyen, à cô Parker

-Jonathan, hiện giờ có một người bị treo cổ, anh bắt tôi phải ở đây chờ hã đồ thần kinh máu lạnh.

-Tôi không ép em nhưng em đừng làm gì dại dột cả.

-Không biết chuyện này có dính đến anh không, nếu có, hử hử, rất vui sướng khi được tổng anh vào trại giam.

-Cứ thử đi, em vào cùng tôi luôn. Tôi ở trại giam một mình sợ lắm

Hắn thả tay tôi ra, Jonathan đứng dậy cùng tôi đi đến hiện trường bị treo cổ. Nhiều học sinh tụ tập lại sợ hãi hét lên, ôm nhau khóc, có người thì nôn thốc nôn tháo, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lạ thay, đây là lớp học tôi mà!

-Các em bình tĩnh lại! Quay trở lại về phòng mình đi_ Mary đứng ra giải toán hết học sinh rồi chỉ tôi – Cả em nữa trò Parker, em nên về phòng mình đi!

Mặt tôi nhẵn lại đánh đá, tôi muốn coi hiện trường nhưng Jonathan ra về mặt tốt bụng

-Em ấy là một thám tử trung học giỏi khi ở Mỹ đấy cô Mary, cô nên cho em ấy cơ hội đi chứ!

-Thám tử?

Mọi người đổ xô ánh mắt ngạc nhiên về phía tôi. Nè nè, tôi không phải thám tử, chỉ là một nhà tâm lý nghèo cần tiền thôi!!! Theo sự chỉ dẫn của hắn, tôi đánh gậy đầu.

Rốt cục thì tôi cũng vào được lớp học, thấy Harry đang ngồi trước bục giảng nhìn cái xác của Carmen- cô nàng hôm qua tôi gặp treo lơ lửng trước phòng. Cô nàng mặt trắng bệch với cái mồm há rớt nước bọt kinh hãi, không còn chút máu. Đồng phục vẫn còn nguyên. Cả lớp học cũng rất gọn gàng nên khó xảy ra xô xát. Không lẽ Carmen leo lên bàn thất cô vào bàn? Vớ vẩn, hôm qua cô nàng vui lắm, có chuyện gì làm cho cô buồn đâu?

-Harry? Cậu có sao không?

Tôi lo lắng chạy đến ôm chầm Harry . Anh im lặng không cảm xúc vẫn nhìn xác Carmen đầy suy tư

Bà hiệu trưởng Lizzy bước vào kèm theo về mặt “ lại nữa rồi”

-Trò Carolyn, trò Harry, làm ơn hãy giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra?

-Em không biết thưa cô, nhưng theo về mặt của cô, chuyện này hình như xảy ra rất nhiều lần phải không?

Lizzy lấp bắp không nói nên lời mắng tôi

-Em thì biết gì hã đồ ranh con miệng còn hôi sữa, bọn điên thời nay thật là...

Jonathan dựa vào tường xem trò vui

-Nãy giờ trong phòng này có ai vậy Harry, hình như cậu không ra khỏi phòng phải không?_ Tôi mặc kệ Lizzy quay sang hỏi Harry

Harry ôm mặt khổ sở, rồi, anh cất tiếng

- Trong phòng ngoài tôi ra không còn ai, lúc tôi định đi ra. Carmen đem về mặt không bình thường đi vào phòng cầm theo sợi dây tự treo cổ mình.

- Vậy mà cậu không ngăn hã, Harry? _ Tôi ghi chặt vai anh, bực mình

Harry nhìn tôi với ánh mắt chứa chan nỗi sợ. Anh không nói gì nữa

- Theo như tôi biết, vì trò Harry lại không biết cứu bạn nên sẽ quy trò ra làm bao che tội phạm, giao trò cho cảnh sát _ Lizzy chỉnh lại đầu tóc khinh bỉ Harry

- Cái gì? Không thể nào, không thể nào đổ lỗi cho cậu ấy! _ Tôi điên khùng đứng dậy quát – Cô có bằng chứng không?

- Em dám làm vậy? Bằng chứng đã rõ ràng rồi đó thông qua lời Harry. Em nên liệu mà xin lỗi tôi đi và dọn dẹp chuyện này trong kín đáo. Tôi không muốn học viện chuyện này mà bị ảnh hưởng

Bà ta phát áo đi không ngoảnh lại. Tôi cắn răng tức giận xoa thái dương ngồi xuống bực giảng. Nhìn xuống xác đang được đem xuống, quàng trong chiếc khăn lớn màu trắng và dẫn đi đâu thì chỉ có bà giá hay thầy cô dẫn xác biết.

- Giỏi lắm, nhìn cái xác đáng sợ vậy mà không sợ _ Hấn cười khúc khích xoa đầu tôi

- Jonathan, anh biết gì phải không? _ Tôi chống cằm hỏi Jonathan

Jonathan ngồi xuống bực giảng bên cạnh tôi lạnh lùng trả lời hờ hững

- Không hã

- Anh biết gì?

- Bị bắt nạt! Chuyện này xảy ra thường phải không?

Cả 3 chúng tôi không nói gì nữa, im lặng mà chỉ nghe tiếng gió thổi đập cửa.

- Harry, còn Harry thì sao? _ Tôi lo lắng nhìn Harry

- Harry sẽ không sao đâu, không ai có bằng chứng là chứng minh Harry có mặt vào thời điểm đó. Dựa vào lời nói để đuổi học. Hội đồng nhà trường sẽ thấy rất vô lý. _ Hấn đúc kết một câu trả lời hoàn hảo

- Nhưng mà khi vào giờ anh, tôi hỏi một người bạn rằng chuyện tự sát này nhiều lắm đúng không, bạn ấy lại lắc đầu.

- Carolyn, mình đi thôi!

Harry hình như hết chịu nổi kéo tay tôi, tôi rút tay lại.

- Xin lỗi Harry, mình cần điều tra vụ này nhiều hơn một chút.

Anh nhìn tôi đầy phần nộ nhưng nhanh chóng được dập tắt, bỏ ra khỏi lớp. Bây giờ mọi thứ xung quanh tròn tròn chỉ còn mình tôi với Jonathan.

Tôi xoa thái dương mệt mỏi. Ngươi tôi mệt như như là giảm huyết áp, chóng mặt quá.

- Em bị sao vậy?

- Không biết, dạo này tôi thấy hơi nhức đầu. Chắc do áp lực quá thôi!

Hấn đề tôi xuống bực giảng, mắt tôi lại quay vòng vòng nên không thể chống cự. Tay tôi run run đặt lên vai hấn, cả người tôi nóng hổi .

- Nhìn em xem, người bắt đầu khó chịu rồi phải không?

Tôi nắm chặt vai hấn

- Hậu quả rồi xa tôi quá lâu đấy, tôi bảo rồi mà. Em không thể sống thiếu tôi được.

Jonathan bắt đầu cười từng nút trên chiếc áo đồng phục của tôi, khuôn mặt anh hít hà bộ vai trắng nõn của tôi. Miệng đưa vào mà gặm nhấm đau đớn liên hồi.

- Khi mà em xa rời tôi, cả người em sẽ vào cảm giác thèm khát tôi như vậy đấy.

Đầu tôi trống rỗng, tôi ôm mặt hấn và mạnh bạo mà hôn hấn ngẫu nhiên, hấn càng mạnh bạo dùng lưỡi mạnh bạo sau rồi lại cắn vào môi tôi.

-Jonathan...

·Warning: Xin đừng bắt chước quan hệ thầy trò như vậy nhé! Vào tù đấy! Xin nhắc nhở: Carolyn 24 tuổi nhé, hoàn toàn là người lớn. Các bạn nhỏ dưới vị thành niên làm ơn đừng bắt chước nhé^^

Follow instagram của mình để đăng những hình ảnh về nhân vật nhé: @cja_201

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Scandal Của Học Viện Nổi Tiếng (I)

-Carolyn! Carolyn! Dậy đi!

Mất tôi từ từ mở ra một môi, cả người tôi đau đến nỗi không cử động được.

-Sao sắc mặt bạn tệ quá vậy Carolyn?

-Jenny..._ Tôi gượng dậy dựa vào tường – Minh...mệt quá!

-Phải, từ lúc bạn run rẩy mở cửa là mình biết sắc mặt bạn tệ rồi. Còn mấy vết bầm trên cổ là sao?

Tôi ngượng ngùng che cổ lại

-Chắc là do bạn ấy học nhiều hay do bữa điểm tâm chiều khá nhiều đường_ Fiona chải đầu lái nhai

Tôi đánh vào đầu tôi

-Carmen đâu rồi?_ Tôi sức nhớ ra chuyện quan trọng cần phải làm, tin tức về Carmen.

-Bạn nói gì vậy Carolyn? Carmen là ai?_ Jenny tỏ ra không hiểu những lời tôi nói

Hả? Carmen đã chết và họ chứng kiến kia mà!

-Carmen Fraser? Người đứng thứ 3 trong trường? Hotgirl ấy?_ Tôi nhún vai giải thích.

-Carmen Fraser? Mình không biết tên đó! Và người học giỏi thứ 3 là Lola Fraser. Carol, bạn bị bệnh hả? Mà Lola là hotgirl hả? Mới nghe.

Fiona bỏ lược xuống sờ trán tôi chép miệng

-Nhiệt độ hơi nóng, nhưng vẫn bình thường.

-Vô lý!

Tôi mở chan bước dậy ra khỏi giường, tìm về giường Carmen chứng minh là có người tên Carmen, nhưng lục tung đồ thì thấy toàn tên Lola Fraser. Tại sao có tên Lola, nhớ là lúc đầu làm gì có ai tên Lola?

-Carolyn! Bạn điên rồi!

-Cái con điên kia, mày làm gì lục tung đồ tao vậy?_ Lola là người có mái tóc đỏ ngắn lượn sóng, mắt đeo mắt kính tức giận hét vào mặt tôi

-Không thể tin, chỗ đó là người tên Carmen Fraser mà? Tại sao có người tên là Lola?

-Mày điên hả? Tao đã học được ở đây 10 năm rồi!

-Hôm nay là ngày mấy hả?

-Là ngày 22 tháng 9!_ Lily hất tóc trả lời tôi. Cô nàng thật đanh đá kiêu ngạo với vẻ mặt xinh đẹp làm rung chảy tim đàn ông.- Carolyn, chúng mình thật sự xin lỗi...

Nghĩa là hôm nay, không hề qua sang ngày khác. Và tại sao xin lỗi tôi?

-Cậu đã vi phạm quy định của nhà trường và hội học sinh là tuyệt đối không được lục đồ của các thành viên trong phòng. Kể từ bây giờ, ai chơi với Carolyn Parker sẽ bị cô lập với mọi người

“Bùm!”

Sét đánh ngang tai. Rồi, tôi bị cô lập hả? Hài hước thật! Cứ việc! Tôi bị chuyện này nhiều rồi. Nhưng vấn đề mình mà bị cô lập thì mình sẽ không thu được thông tin. Chết tiệt!

Tôi ngồi trong phòng ăn gãi đầu đập mặt xuống bàn khi xung quanh tôi và Harry trống rỗng. Harry đang mức súp nhìn tôi hơi khó chịu. Tôi bật dậy đập bàn nói với Harry

-Anh có biết người tên Carmen?

Harry ngưng ăn lại, bỏ muỗng xuống lấy giấy lau sạch miệng, gật đầu đầy khó hiểu

-Phòng tôi không ai nhớ có người đó cả. Tôi đang bị cô lập đây. Hay là, chúng ta thử chơi trò đố nhá!

-Không được, có tổng cộng có 638 cái máy quay, chúng ta không thể làm liều.

Tôi đang lăm nhăm tự kỷ chấp hai tay lại, rồi chán nản rờ vào túi của mình thì thấy cái gì nhỏ cộm thì khẽ lấy ra. Là thiết bị liên lạc nhỏ bằng ngón cái hình chữ nhật mà Alex lúc đang đóng kịch cầm tay tôi nhét vào. Ôi, tại sao mình lại chia tay với cô nàng nhỉ?

Tôi giờ thiết bị lên với Harry đầy tươi vui

-Chúng ta sẽ nhờ Alex giúp!

Mắt Harry sáng lên nhưng không long lanh.

-Thế nhé, chúng ta sẽ gặp nhau vào nhà vệ sinh tầng 2 vào 9h nhé

.
.
.

Vì lý do bị cô lập nên tôi đến sớm Harry hơn 1 tiếng, ngồi trong nhà vệ sinh gọi điện cho Alex

-Alo? Carolyn! Cậu vẫn còn sống!!! _ Alex vui sướng khi nghe giọng tôi

-Phải! Tớ đây! Có chuyện cực hay, muốn nghe không?

-Kể đi!

-Có một hs tên là Carmen Fraser đã treo cổ tự tử trong lớp học của tớ, khi đó ai cũng chứng kiến hết nhưng riêng Harry là nhân chứng việc xảy ra và kể tớ là Carmen cầm dây treo cổ.

-Hả? Sao cậu ấy không cứu!

-Mình đang đau đầu đây, nhưng vấn đề ngoài mình và Harry à, cả 1 thầy giáo nữa là không ai nhớ người tên Carmen xuất hiện cả và mới trong 1 ngày đã có sự thay đổi lớn là chỗ ngủ của Carmen biến thành ngòai tên Lola Fraser cùng họ

-Woa, vụ này hay ghê. Được rồi, theo như vụ điều tra sơ sơ trên mạng tớ mới nhờ tên học việc mới thì tìm thấy có tin hình như đã bị xóa. Hiệu trưởng học viện Humbert Elizabeth Dawson từng đánh ghen với 1 em hs.

-Whatttttt? _ Tôi bực lộ cảm xúc cực kỳ hay.

-Tớ cũng ngạc nhiên lắm chứ, chồng bà qua lại với 1 em nữ sinh. Ôi tớ thích trường này quá~

-Chồng bà tên gì?

-Tên? Là Ray Dawson, 58t. Kể từ vụ đó thì nhà trường nhiều vụ giáo viên kiện học sinh thôi. Này, cậu nghĩ tớ đăng ký học lại trường này được không? Trường này tuyệt thật!

-Bớt nhảm đi Alex, cậu phải giúp tớ xâm nhập tất hết các máy quay đến phòng hiệu trưởng. Theo như tớ biết hình như tổng cộng trường này có 638 máy quay

-Vãi, nhà trường này đào ra nhiều tiền ghê, nhiều mứt nữa, ai coi hết.

-Cậu chỉ cần tắt máy camera đường từ nhà vệ sinh tầng 2 đến phòng hiệu trưởng thôi. Vào 9h.

-Cái này tớ hơi ngu... Thôi, để tớ nhờ hậu bối mới.

Mặt tôi xuất hiện đầy vẻ hắc ám

-Úi giời ơi, có người có bạn trai kìa!!!

-Carolyn!!!

Tôi tắt thiết bị liên lạc đi. Alex có người yêu rồi. Hahaha. Tôi đỡ đau lòng rồi.

-Ư...ừ...ừ

Có tiếng rên rỉ làm nóng lên cả nhà vệ sinh và cả tôi. Nhà vệ sinh hình như ngoài tôi còn có thêm người nữa.

Máu “M” của tôi nổi lên, tôi áp tai từng cửa nhà vệ sinh để nghe tiếng rên rỉ say sưa đó. Tôi mở cửa buồng vệ sinh ra.

Đập vào mắt tôi là hình ảnh Alison đang tay ôm bụng đau đớn, trán chảy cả mồ hôi

-Alison..._ Tôi kinh ngạc thốt lên đi đến chỗ cô nàng- Cậu, cậu mang thai!!!

-Carolyn..._ Alison nói yếu ớt – Làm...on...đừng cho ai biết...

Alison cắn răng cố nín chịu sợ đau đớn. Cũng may là cậu ấy chỉ là đau bụng, không chảy máu ít. Chắc chắn có sự va chạm hoặc lo lắng gì rồi.

-Alison, tớ xin lỗi, nhưng tớ đành phải không nghe lời cậu vậy.

Tôi bế Alison lên, chạy như điên đến phòng y tế. Cô y tế mở cửa ngái ngủ, còn tôi lao vào nhanh như The Flash đặt Alison lên giường, nhìn cô nàng chịu đau đớn.

-Em ấy bị sao vậy?_ Cô y tế hỏi

-Bạn ấy bị đau bụng!

Cô y tế gãi đầu mở tủ quầy cho tôi thuốc đau bụng

-Được rồi, đi ra đi!

Tôi giật giật mắt, quầy lọ thuốc sang một bên, vào tư thế sẵn sàng

-Đã có nhiều vụ kiện rồi phải không? Thêm 1 vụ nữa chắc không chết đâu ha!

“Bốp”

Tôi dùng chân đá vào mặt bà y tế. Bà ta văng vào tường ngất xỉu.

-Ồn rồi, được rồi Alison. Cậu đã quan hệ với ai vậy?

Tôi vừa sơ cứu, vừa lo lắng hỏi cô bạn ngốc nghếch này. Dù tôi không thuộc khoa sản nhưng tôi cũng có ít kiến thức chứ bộ.

Hiện Alison được tôi tiêm nước muối nằm liệt ở giường, mỉm cười với tôi đầy biết ơn.

-Carolyn, cảm ơn cậu... Cậu cứu tớ và con tớ

-Cảm ơn gì, chuyện nhỏ mà!

-Nhưng sao cậu làm được vậy? Cậu học y rồi hả?

Chết! Cảnh thận coi chừng bị phát hiện.

-Không, mà tớ từng nhìn thấy... mẹ tớ đưa tớ vào bệnh viện làm ấy mà_ Tôi nói dối đầy trơn tru – Mà cậu đã quan hệ với ai vậy?

Alison ngẩn ra, nước mắt rơi từ từ

-Mong cậu giữ bí mật cho tớ

-Ừ

-Ollie Grayson.

Hả? Anh chàng đã từng là hotboy cho đến khi Harry tiếm lấy à?

Tôi nắm tay cô bạn đầy thân thương

-Đừng buồn vì đàn ông nữa. Còn mấy ngày nữa là cuối tháng, tớ nghĩ cậu nên cho gia đình biết và nghỉ học đi. Cậu còn trẻ, đời còn dài mà. Đàn ông là lũ qua cầu rút ván đấy!

Tôi nhìn lên đồng hồ. Chết! đã gần 9h15 rồi. Tôi dặn dò Alison nghỉ ngơi đi và chạy một mạch đến nhà vệ sinh tầng 2. Tôi cứ tưởng mình thấy mỗi Harry. Ai dè có ông thầy biến thái làm thật tôi chiều nay vẫn có ở đây. Hình như theo tôi dựa vào tình hình hai người như sắp đánh nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Scandal Ở Một Học Viện Lớn (lii)

Chap 44:

Nào, chúng ta cùng quay lại vào thời điểm 9h xem chuyện gì đã xảy ra nhé J

Harry đứng kế bên nhà vệ sinh không động đậy nhúc nhích chờ đợi Carolyn đến. Từ xa, có bóng người đi đến, cứ tưởng đó là Carolyn, nhưng lại là tên Jonathan từng bắt cóc Carolyn. Anh trung bộ mặt không quan tâm mặc kệ Jonathan.

Hắn không hề có ý đi qua Harry, hắn ngang nhiên dựa vào tường nhà vệ sinh nữ ngấm trắng ngoài cửa sổ. Cứ thế, hai người đàn ông khoanh tay cứ đứng chờ như vậy đấy.

-Lâu quá không gặp, Jonathan_ Harry cất tiếng

Jonathan nhìn qua anh rồi lại nhìn ánh trăng tỏa sáng bầu trời đêm

-Cậu cũng vậy

-Đã mấy năm trôi qua kể từ vụ đó nhỉ?

-Tại sao anh lại làm vậy?_ Anh hít một hơi dài hỏi hắn

-Làm gì?

-Carolyn ấy, anh muốn làm gì với cô ấy?

Hắn cười khúc khích

-Tôi yêu cô ấy đấy đồ ngu xuẩn đờ hơn những người lại dùng con mắt điều khiển người khác đấy. Cậu đừng nghĩ là tôi không biết cậu đang giả bộ.

Thế mọi việc như vậy đấy cho đến khi tôi đến

-Harry à!!!_ Tôi đứng từ xa kêu to tên Harry

Harry làm mặt lạnh với Jonathan, đến gần ôm tôi vào lòng để chứng tỏ quyền sở hữu.

Tôi đẩy Harry ra, vội vàng xin lỗi anh

-Xin lỗi vì sự chậm trễ, ủa? Thưa thầy, TẠI SAO THẦY LẠI Ở ĐÂY???:_ Tôi dẫn mặt hắn

Hắn ta vén cọng tóc đang treo lủng lẳng của tôi qua tai. Nâng gương mặt tôi lên

-Đang xem các học trò của tôi làm gì thôi.

Tôi nhớ ra là đã dặn Alex tắt máy quay, giờ tôi phải gọi điện lại cho Alex

-Alex?

-Carolyn!!! Sao không nghe máy!!! _ Alex gầm như sư tử rống qua thiết bị liên lạc của tôi

-Thật lòng xin lỗi!

-Tại vì sự chậm trễ của bà mà camera chỉ có thể để hình trong 10p thôi đó!!!

-Cảm ơn Alex nhé!

Tôi cho thiết bị vào túi, thở hắt hắt nói

-Đi nhé?

-Đứng yên!

Hắn ngăn ko cho mọi người nói tiếp, bịt miệng tôi lại. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Có thứ gì lạnh lạnh dưới chân tôi, tôi vừa nhìn xuống thì đã bị kéo vào cái lỗ màu đen

-Á!!!

-Carolyn!

Tôi cứ roi mà không tìm thấy đáy, xung quanh chỉ là một màu đen tối om đáng sợ. Làm ơn đi, ai cứu tôi đi

-Jonathan! Harry!

-Suyt...

Có một ngón tay đặt lên môi tôi, trước mặt tôi xuất hiện một cô bé cỡ 15t, giống như bộ phim kinh dị “ Silent Hill” vậy. Mắt thì được nhuộm hết màu đen không còn lòng trắng, mặt thì trắng toát đầy sẹo, miệng thì đầy vết thương và máu. Tóc thì được bao phủ hết mặt.

Cô bé nhoèn miệng cười rất đáng sợ, cực kỳ ghê rợn.

-Á!!!

Tôi dùng hết hơi để ré và cuối cùng rớt xuống cái “ bịch”

Tôi chống hai tay nhanh chóng ngồi dậy, khung cảnh xung quanh như một phòng bệnh bị bỏ hoang ẩm ướt và nóng.

-Đây là từng phòng y tế cũ_ Giọng nói ghê rợn nhẹ nhàng của cô bé mới lớn đằng sau tôi vang lên

Lại là con ma đó, làm ơn đi, tui sắp chết vì tăng huyết áp đây

-Chuyện gì vậy?

Con ma xoay đầu tiến đến gần tôi, cười

-Đây là nơi tôi chết cô gái ngốc nghếch này.

-Có phải cô chết vì bị cưỡng bức?

-Hahahahaha, thông minh đấy, tại cái tên già dờ hơi đấy. Cô thật may mắn đấy. Được một tên giết người điên khùng, một tên phù thủy và một tên thợ săn để ý tới. Vui nhỉ?

Tôi đổ mồ hôi, cô ta đang nói về ai vậy?

-Cô không ra được khỏi đây đâu cô gái, cô đã là vật hiến tế của bọn họ rồi

-Cô tên gì vậy? Ai đã giết cô? _ Tôi hét lên cho đỡ sợ chứ chân run như cây sậy rồi nè

“ KẾT”

-Tôi đã bị giết Carolyn Nguyen, bị một tên ghen ghét tôi

-Có phải là hiệu trưởng Elizabeth?

-Ko phải bà ta, còn con quỷ khác ở trong đó, nó rất đáng sợ và là hậu duệ cuối cùng của những người Serape. Nó chính là nguyên nhân gây 14 người chết tại đây

Tôi bẻ chân giường gần đó chĩa cây gậy trước mặt con ma nữ

-Tôi thề là sẽ giúp cô siêu thoát.

-Cẩn thận đấy Carolyn, tôi mai, cô sẽ giống bọn họ đấy. Cô có thể trở thành vật hiến tế hoặc những con quỷ. Chọn một trong hai đi.

-Tôi chọn sống sót

Vừa nói xong, tôi đập cửa đằng sau con ma nữ chạy ra ngoài, ngoài kia thì còn tệ hơn, nó giống như một cái tù hay nhà xác trong đó chứa những bàn tay thò ra kéo người tôi, hình người dị dạng tôi thấy trong kinh thánh. Tôi cắn răng chạy mặc kệ những thứ đó. Jonathan, anh ở đâu? Tôi nhớ anh!

-Carolyn!

Cuối đường đi, chúa như đã nghe lời tôi, có ánh sáng và có Jonathan đứng đó và đang cầm cây nến vẫy tay với tôi.

Cả căn phòng run lên như đang muốn sụp xuống, tôi nhanh chóng dùng tay che đầu và may mắn thay, khi tôi vừa chạy ra khỏi cửa là căn phòng đó biến mất. Thay vào đó là khuôn mặt Jonathan lo lắng nhìn tôi.

-Jonathan? Có phải là anh không?

-Em đừng cảm lắm...

Tôi ôm hân vào lòng thật chặt khóc thét lên đáng sợ để quên đi những ký ức vừa nãy. Tôi sợ lắm Jonathan! Tôi sợ lắm! Tôi không dừng cảm như anh nghĩ đâu, tôi sợ lắm!!!

-Nín đi cô nàng mít ướt.

-Nín sao... được...hức... trong đó...trong đó có ma mà!!!

Tôi vừa khóc vừa dụi mắt trong đáng thương cực kỳ, tôi mặc dù không sợ xác chết máu me cho lắm (vì tôi là bác sĩ và có một tên điên bên cạnh nên sợ gì) nhưng tôi sợ nhất mấy người chơi đại cầm kéo tôi lại khi tôi đang sợ đấy, nhìn nó giống như những người bị trừng phạt trong câu chuyện nào đó. Khi ở viện mồ coi, tôi đã được kể nhưng khi nghe đến là muốn khóc nhưng Alex đã an ủi tôi nhưng bây giờ không có Alex mà tại nó lại có thật...

Ánh mặt trời chiếu vào hai chúng tôi, như đang mở cửa đón chào một ngày mới. Hân xoa đầu tôi với bàn tay bị thương.

-Jonathan? Anh bị sao vậy? _ Tôi cầm tay bị thương của hân lên hỏi

-Ko sao cả, nó sẽ lành ngay thôi

Tôi nhìn vào phía bức tường này giờ là cánh cửa thì chợt nhớ ra Cánh cửa đó được ếm để lũ quỷ đó khỏi trốn ra. Những người như Jonathan không thể đụng vào

-Harry đâu rồi? _ Tôi chỉ thấy mỗi Jonathan nhưng không thấy Harry đâu

-Carolyn! _ Harry cũng đầy mồ hôi chạy đến ôm chặt tôi cứng ngắt không thể thở luôn. – Đừng làm như vậy nữa, tôi sợ!

-Tôi không sao rồi, nhưng mà tôi đã nghe được có một người là hậu duệ cuối cùng của những người Serape là thủ phạm của những vụ này.

Harry và Jonathan nhìn tôi và đôi mắt đáng sợ mà ăn tươi nuốt sống. Bầu trời chưa sáng được bao lâu thì lại tối đêm cùng với tiếng sét như báo hiệu sắp mưa

“ Rầm”

-Serape, bọn điên ấy!

*Serape không có thật nhé, mình bịa ra thôi :)))

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Scandal Ở Một Học Viện Lớn (Iv)

-Hả? Là cái gì vậy?_ Tôi không hiểu hai người họ đang nói về thứ gì

“ Rào!!!”

.
.
.

Mưa trút xuống nặng nề, lòng tôi còn tràn đầy nặng trĩu và lo âu. Vậy là thủ phạm đang ở đây sao?

-Carolyn?_ Alison ôm bụng mệt mỏi dựa vào tường và thấy tôi đang ở cùng hai người này

-Alison!!!_ Tôi tức giận chạy đến đỡ cô bạn – Về nghỉ đi!

-Carolyn, bạn bị mọi người tìm kiếm rất nhiều kìa_ Alison bám vào vai tôi nói bằng hết sức của cô bạn – Bạn ko có mặt vào giờ ngủ và mất tích nguyên đêm đó, em chào thầy.

Mất đại thật. Giờ phải làm sao đây ta? Tôi sẽ bị đuổi học sao? Tôi gãi đầu mệt mỏi. Mẹ kiếp, biết vậy không nên dính dáng đến mấy cái trò mà ông giáo sư bày ra.

Tôi cảm ơn Alison và kêu cô bạn đi nhanh lên trước khi phát hiện ở cùng với tôi. Khi cô nàng vừa đi xa tôi chống nạnh.

-Mệt quá! Mệt quá! MỆT QUÁ!!! Được rồi, nếu hôm nay mà bị đuổi học tôi sẽ cho mỗi người một cú đấm bắt khai ra._ Tôi bẻ tay làm tiếng kêu rắc rắc rất đáng sợ

Hai người kia người thì đầu đầy vạch đen, người thì đỏ mồm hôi

-Không cần đâu, Serape có hình xăm con rắn tượng trưng cho tộc của họ. Chúng ta phải tìm được ai có hình xăm_ Hấn đỡ tôi dậy nhắc nhở cho tôi biết

Cả người tôi bây giờ mệt kinh khủng rồi, nghe hấn nói vậy tôi còn mệt hơn

-Anh quan tâm mọi người từ khi nào vậy?

Hấn nhún vai

-Tôi đã bỏ giết người lâu rồi, tôi chỉ giết dạo vào đêm trăng rằm thôi.

-Woa, tôi đặt niềm tin nhầm người_ Tôi càng cảm thấy đời mình quá tăm tối

Jonathan không thích nói nhiều cứ mặc cho tôi lảm nhảm như một con điên vậy mà thế cứ đỡ tôi về phòng làm việc của hấn.

-Sao anh đưa tôi về đây? Tôi hiện giờ mệt lắm!!! Không làm mấy cái thú vui kỳ dị của anh đâu

-Còn 2 tiếng nữa là vào học, ngủ đi! Nếu mà em về lại ký túc xá chả khác nào tự sát đâu_ Hấn quàng cho tôi cái áo khoai dài của hấn, áo đó toàn mùi hương của hấn làm tôi càng thêm an tâm mà thiếp đi

Hấn đặt tay lên đầu tôi xoa. Mặt của tôi buồn ngủ đến nỗi méo miệng luôn

“ Carolyn, mẹ yêu con! Ba yêu con! Con là niềm hạnh phúc của chúng ta”

“ Hãy để cho Jonathan chăm sóc con nhé con gái. Mẹ hứa rằng chàng trai tuyệt vời đó sẽ luôn biết giúp đỡ con mà”

“Tôi gặp em vào một buổi chiều mưa khi đó em nhìn tôi bằng cặp mắt đáng thương của em, tôi biết người đó là em...”

-Ai vậy? Jonathan! Cứu tôi với!

Tôi mở mắt, lưng đầy mồ hôi mà nước mắt muốn tràn ra. Sao giấc mơ này ngày càng sống động vậy?

Tôi thờ dãi nhìn về phía bàn làm việc của Jonathan thì hấn ta đang chống tay nhắm mắt lại như đang ngủ. Tôi lấy áo khoác của hấn quàng cho hấn bốt

lạnh hơn. Âm thầm bước ra khỏi phòng không một tiếng động.

“Cạch”

Cánh cửa đóng lại, hắt mở mắt ra thâm trầm đầy suy tư của một kẻ giết người sau khi thấy hối hận vì mình đã giết người.

Tôi lang thang giữa dòng hành lang trống vắng dài ngoằng mà buồn buồn. Tôi không biết tôi là ai trong suốt 24 năm cuộc đời. Chỉ là một bác sĩ tâm lý thôi mà. Tôi mở cửa ký túc xá, thò đầu vào nhưng lại không thấy ai. Giường vẫn ngăn nắp nhưng lại không tìm thấy vẻ tràn đầy sức sống của mấy cô thiếu nữ.

Tôi bước vào thì lại thấy có một quyển sổ nằm trên giường tôi. Tôi ngó nghiêng nhìn quyết định mình có nên mở ra hay không

Nhưng sự tò mò đã bao trùm hết, tôi cầm quyển sổ lên, nhìn thấy tên Carmen Fraser thì lập tức kinh hãi. Đây là nhật ký!

“Ngày... tháng ... năm

Mình sắp chết rồi, làm sao đây, cái lũ ấy, nó nghe theo cái con Jenny chết tiệt ấy. Lũ khốn mà. Serape là cái gì chứ! Mình có tin

Ngày... tháng ... năm

Hôm nay mình làm tình với Tony, cậu ấy quá mãnh liệt. Mình bị con Jenny bắt gặp bằng ánh mắt rất đáng sợ. Xí, con đó là gì chứ, mình không sợ

Ngày... tháng ... năm

Hôm nay có bạn mới tên Carolyn đến, bạn ấy không xinh bằng mình nhưng sao bạn đó có thể trẻ như vậy. Mình thấy ánh mắt Jenny nhìn Carolyn rất ghê

Ngày... tháng ... năm

Con Jenny đó mình thấy nó nói cái gì đó trong cái phòng ký túc xá gì việc hiến tế ấy. Không lẽ mấy đứa này gia nhập CLB kinh dị rồi hả?”

Nhật ký kết thúc vào buổi tối cách đây 2 ngày. Tôi nuốt nước bọt. Jenny là thuộc tộc Serape sao?

“Bốp”

Tôi bị ai đó đánh vào đầu, nằm ngất xuống tại chỗ, mọi thứ xung quanh đen lại. Tôi chỉ kịp thấy mỗi đôi giày hàng hiệu của Fiona.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Scandal Ở Một Học Viện Lớn (End)

Chap 46:

Tôi chết chưa nhỉ? Mong là chưa chết

-Carolyn... Mình có quá tay không?

-Không đâu Fiona, cậu làm tốt lắm _ Giọng nói trầm ổn của April vang lên

Tôi dùng cả sức lực chống hai tay để ngồi dậy, ngẩng đầu lên nhìn 3 người bạn ở đây – Fiona, April và Alison và tôi đang ở trong phòng học.

-Chuyện... chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Ba người bạn nhìn nhau sợ hãi. Alison đỡ tôi dậy

-Xin lỗi Carolyn, chúng ta là những người duy nhất còn đủ tỉnh táo nhận ra đây không phải là học viện.

-Vậy là sao? _ Tôi nuốt nước bọt

-Bạn có lẽ đã đọc nhật ký của Carmen rồi, bạn ấy có thật và chúng ta đang ở trong địa ngục.

Tôi đang bắt đầu hoang mang nha, tôi chỉ vừa bất tỉnh mà mọi thứ đã đảo lộn lên hết rồi

-Đây không phải là học viện, mà là lò tế của mấy bọn điên khùng kia. Chúng mình vừa mới nhận ra thôi_ Fiona giọng buồn buồn mà giải thích cho tôi

-Khi mới nhận ra bọn đó chuẩn bị sẽ giết cậu, mình bắt mọi người phải cô lập cậu để cậu không phải bị gì cả_ April nghiêm túc nói

Đầu tôi trống rỗng chạy về phía cửa lớp, mở ra thì có một làn gió nóng phả vô mặt tôi, tôi mở mắt ra thì đây không phải là hành lang, chỉ là một lối đi dơ bẩn với nhiều cái dây gai quấn chặt.

-Đừng ra đó, Carolyn! Lớp học này là nói duy nhất mà bọn đó không thể tới_ April kéo tôi lại và đóng cửa chặt lại

-Nhưng nếu mà chúng ta không chạy ra đó, chúng ta cũng sẽ chết dần chết mòn mà thôi_ Tôi bức mình với mấy cái bọn hay sợ hãi này rồi – Mình có kế hoạch, chỉ cần chạy lên sân thượng, càng cao càng tốt. Vì càng sâu thì chúng ta chỉ là đang ở địa ngục thôi.

-Nhưng..._ Mọi người ngập ngừng

-Nếu các cậu sợ thì thôi, cứ chết dần ở đây đi! Tôi sẽ tự đi và tôi sẽ sống sót khỏi nơi chết tiệt này

Tôi hùng hồn tuyên bố, đập cửa một cách mạnh bạo. Ba người kia thì hít một hơi dài

-Chúng mình sẽ đi, mình không muốn chết ở cái nơi khi ho cò gáy này đâu!_ Alison thay mặt cả bọn tuyên bố, tay sờ bụng đầy âu lo.

Tôi nở nụ cười tự hào. Thế mới đúng chứ!

Thế là cả bộ tứ chúng tôi đi với bước đi đầy mạnh bạo. Cho đi được bao lâu thì tôi nhìn thấy nhiều bóng đen loạng choạng đi tới gần, tôi quan sát kỹ hơn thì là cái bọn nhìn giống con người nhưng không phải. Giống như người bị bóng toàn thân rồi quấn với da người vậy. Bọn chúng lại cầm dao!

Ba người bạn đứng núp sau lưng tôi. Tôi bứt cái ống dài ở đó làm gậy. Làm ơn nói với tôi bọn này sẽ không hồi sinh nhé!

“Pằng”

Một tiếng súng nổ ra cực lớn, mấy bọn kia quay đầu lại để ra một đường trống. Ha, xuất hiện cực ngẫu như một ánh hào quang vậy.

-Harry!_ Tôi hét lên vui sướng

Tôi chạy đến ôm Harry, gõ vào ngực anh

-Anh đến cực kỳ đúng lúc, còn cây súng lấy đâu ra vậy?

Harry nắm tay tôi chạy đi, 3 người bạn chạy theo chúng tôi. Chúng tôi chạy đến giữa trung tâm của tù ngục sau chạy vòng vòng.

-Nơi quái quỷ gì thế này?_ April tứ giạng dậm chân- Có phải chúng ta về lại chỗ cũ?

-Suýt!_ Harry bảo mọi người im lặng

Mọi người cảnh giác bốn phía, mặt đất rung chuyển lòi ra những cái dây gai sắc bén. Tôi bị cái những cái gai vây quanh và quấn chặt nâng lên cao. Mấy cái cây gai đâm xuyên dai đầu muốn ứa máu. Đau cực kỳ đó. Khi thử hơn mười nghìn cái gai đâm có đau không?

-Carolyn!!!

Tôi không thể giãy dụa, càng giãy dụa, nó càng đâm sâu hơn thôi. Một người trùm một cái áo choàng màu đen xuất hiện như phép thuật

-Thử đi, cô gái này sẽ chết. Các ngươi không thể nào thoát ra khỏi đây đâu.

Harry bắn vào tên áo choàng đen. Viên đạn bị nuốt chửng vào áo choàng.

-Đừng có ngu ngốc vậy tên đàn thợ săn nhà ngươi. Các ngươi không thể giết được ta!

-Harry...Đưa...ba...người...kia lên...sân...thượng trôn...đi

-Cầm mồm đi!

-Á!!!

Tôi bị những cọng dây sắt gai ấy trói chặt hơn nữa, máu nhuộm đỏ cả dây gai rơi xuống mặt đất

-Carolyn!

Tên trùm áo choàng đen biến mất như cát bụi, mấy cái dây gai lòi tôi xuống vực thăm không thể thấy nổi ánh sáng.

Mọi người sợ hãi chạy đến nhìn về phía tôi đang bị lòi xuống bật khóc

-Carolyn...

Nhưng riêng Harry thì vẫn bình tĩnh như mọi khi kiểm tra chiếc súng

-Nhanh lên, chúng ta phải lên sân thượng...

.
. .
.

Tôi đang bị treo chiếc thang cao, dưới chân là một đồng rơm và mùi dầu bốc lên nồng nặc. Nơi bí ẩn nào nữa vậy? Tôi bị trói hai tay ra đằng sau bằng dây thừng. Tôi không thể cử động được nữa. Cả người tôi kiệt sức quá rồi. Đây giống như một nhà thờ vậy. Chỉ khác tại sao trước mặt tôi lại có hình vẽ người bị đốt thế này? Tôi chưa muốn làm BBQ dù BBQ rất ngon nhưng là thịt người mà tôi lại là nạn nhân. Cái cảm giác bị đem lên lò mổ là vậy sao?

Cả bảy người mặc áo choàng đen kín mít mặt đứng tụ tập quanh tôi. Điềm xấu phải không?

-Hỡi chúa, xin hãy tha lỗi cho chúng con, chúng con xin người hãy thanh tẩy chốn linh thiêng này.

Tôi sợ hãi tội độ chảy cả nước mắt giấy dũa. Một người đến gần tôi cầm cây đuốc để lộ ra tay hình xăm con rắn. Người đó thả mũ xuống. Là bà Mary!!!

Vậy là con ma đã đề cập đến bà Mary chứ không phải Jenny!

-Bà sợ ở địa ngục không có chúa phải không, Mary? _ Tôi cười man rợ với chiếc miệng róm máu trước những hành động họ làm – Bà sợ những thứ cản đường bà phải không? Chúa có thật với mọi người, riêng bà thì không. Bà vốn đã là một con quỷ rồi

-Con khốn! _ Bà ta chửi tôi, tay cầm đuốc của bà ta châm vào rơm làm ngọn lửa bùng lên

Thế là hết, tôi sẽ bị làm BBQ nướng rồi.

“Rầm”

Một loạt con mưa dây thừng gai trời lên làm rung chuyển nhà thờ, cả người tôi thì được như bay lên. Chắc tôi đang ở trong một giấc mơ kinh dị nào đó rồi.

Máu tứa ra tràn đầy sàn nhà như trở thành sông. Tôi lại nằm gọn trong lòng của một ai đó.

-Jonathan... _ Tôi bập bẹ chạm vào má hắn

Đến đúng lúc ghê trong khi đó tôi sắp bị làm thịt nướng rồi.

-Mai một nên tránh xa các học viện thi hơn... _ Hắn ta bao bọc tôi trong chiếc áo khoác dài của hắn

-Chắc chắn rồi, tôi quá già để làm mấy việc này rồi! _ Tôi cười cười đáp lại

Hình ảnh một cô bé tóc dài màu đen vui chơi tắm dưới cơn mưa máu xuất hiện lơ lửng trong mắt tôi. Cô bé ấy đến gần tôi và tặng cho tôi nụ hôn trên trán

-Cảm ơn, Carolyn!

.
. .
.

Hắn đỡ tôi và chúng tôi cùng nhau bước lên sân thượng cho đến khi học viện này biến mất. Cả nghìn học sinh nằm rạp thở hổn hển cùng với chiếc bình cung cấp oxy từ nghìn xe cứu thương và cảnh sát đang huy động lực lượng.

-Carolyn! Carolyn! _ Alex vui mừng chạy đến ôm tôi vào lòng – Trời ơi, sao người đàn ông máu thế này?

-Alex! _ Tôi rất hạnh phúc khi thấy về mặt của cô bạn

Alex trùm cho tôi chiếc khăn màu trắng ẩm áp, tôi cởi ra chiếc khăn trùm lại cho hắn.

-Này bắt từ, tôi nghĩ anh nên tới sớm trước khi tôi bị nướng chín thành BBQ chứ! Dù sao thì, cảm ơn nhé

Hắn nhận khăn lau bàn tay bụi bẩn nhưng tôi vẫn thấy tức cười khi mỗi hai bàn tay sạch trong khi chiếc áo somi lại đen như vậy.

-Carolyn Nguyen? _ Một sĩ quan cảnh sát đi đến cạnh tôi – Tôi là Sĩ quan Miller từ Scotland Yard, tôi muốn hỏi cô tại sao cô lại ở trong đó?

Alex cùng với tên hậu bối của cô nàng nào đó chen vào bảo vệ tôi

-Miller, anh không nghĩ là bọn họ cần nghỉ ngơi chứ, bọn họ nhận được tin của giáo sư Murphey là đến đây điều tra những vụ án 13 người mất tích do sở đề nghị với giáo sư. Họ là người có công rất lớn đấy

-Giáo sư Murphey? _ Sĩ quan ngập ngừng do dự - Được rồi, đưa họ đến bệnh viện đi.

Alex lè lưỡi chọc khi sĩ quan Miller quay lưng lại, lấy cái khăn khác quàng lên người tôi

-Cậu phải kể cho tớ mọi chi tiết đấy Carolyn, bắt đầu từ cái lúc cậu bị kéo chân xuống dưới đất. Mọi thứ. Mình cần viết báo cáo thật rõ ràng vì sếp mình không thích mê tín dị đoan đâu.

-Cậu biết tớ bị kéo?

-Đương nhiên rồi, tại vì cậu ở với 2 anh chàng đẹp trai quá trời luôn nên tớ phải canh chừng cậu cẩn thận và tên kia _ Alex chỉ về phía Jonathan bằng giọng lạnh lùng – Có phải đó là Jonathan Mars không? Tớ đọc tin tức về vụ kẻ sát nhân đó rồi và tớ đã coi ảnh. Tên đó y chang người cứu cậu ra.

Tôi nắm tay an ủi cô bạn

-Không sao đâu, Alex. Nhưng cậu có thấy Harry đâu không?

Tại sao lưng tôi lại chảy mồ hôi thế nhỉ? Tôi có cảm giác bốn con mắt nhìn tôi chăm chăm. Tôi phát hiện ra đó là ánh mắt của hắn và cậu hậu bối của Alex.

-Harry? Đúng rồi, mình là người đưa cho Harry khẩu súng. Mình đến từ 7h sáng sau khi được nhận lệnh xuất phát từ đội trưởng. Harry hét vô mặt mình và mình cùng với nhiều cảnh sát khác không thể vào được học viện vì lực vô hình nào đó. Harry rất lo lắng cho cậu đấy Alex. Nhưng mình lại còn sợ hơn khi Harry chỉ đem mỗi 3 cô nàng học sinh ra khỏi học viện trước khi nó sụp. Đến đây, mình băng lại vết thương cho.

-Carolyn! _ Fiona đến gần không tưởng là tôi có thể sống sót – Bạn đừng cảm lắm Carolyn! Nhưng, mình phải gọi bằng chị mới đúng nhỉ?

Alison đặt tay lên vai tôi

-Mình thề là mình sẽ đặt tên con là Carolyn!

-Và không lẽ, cậu với thầy Mars là người yêu sao? _ April đứng sau lưng phía Fiona trêu ghẹo tôi

-Thiệt hả? _ Alex ôm mặt hoảng hốt – Mình nhớ lần trước cậu điện là người tên Chris mà! Nhưng người này cũng được

Alex liếc xéo Jonathan, tôi dùng thân mình chắn lại ánh mắt của Alex vì tôi sợ Jonathan ghi thù lắm

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chap 47:

-Học viện của tôi!

Bà hiệu trưởng Elizabeth bứt đầu bứt tóc khóc bù lu bù loa. Cậu hậu bối của Alex nhún nhủ với bà rằng

-Thưa hiệu trưởng, tôi nghĩ cô nên tìm lý do nào thật tốt để giải thích cho phụ huynh của những em ở đây. Nếu không cô sẽ vào tù về tội liên quan đấy. Và, cô sẽ phải trả 30000\$ cho nhân viên của chúng tôi là cô Carolyn!

Vẻ đẹp cuốn hút của chàng trai này tuyệt thật. Tóc đen mắt xanh. Đẹp một cách rạng ngời như một thiên thần vậy. Đẹp trai quá!!!

-Alex! Hậu bối của cậu đẹp quá!

-Đẹp trai? Tony Jackson? Nà, tớ không nghĩ vậy. Mới ngày đầu vào tên này dám nói suy luận của tớ sai. Tức chết đi được_ Alex vỗ ngực thổ huyết

Thấy vẻ đẹp của hai chàng trai Jonathan và hậu bối của Alex- Tony có vẻ đẹp khác nhau. Khi vẻ đẹp của Tony như rạng ngời soi sáng cả thế giới còn vẻ đẹp của Jonathan là tĩnh lặng, ngạo mạn, âm u, lạnh lẽo và đầy huyền bí.

-Carol, nhanh lên, lên xe đi. Máy bơm phóng viên sắp đến rồi, cậu sẽ bị mệt đấy!

Tại bệnh viện tư nào đó,

-Theo như kết quả xét nghiệm, cô thật là có khả năng phục hồi phi thường đấy cô Nguyen, hình như cô có vết sẹo do roi đúng không? Còn vết cào nữa, nhưng nó đã hết rồi_ Bác sĩ cầm bệnh án ngó nghiêng hỏi tôi

Tôi cười xòa cho qua mong là bà hiểu theo nghĩa khác.

-Nhưng vấn đề vì do có quá nhiều gai đâm nhưng chỉ tổn thương ở hai cánh tay, còn người thì không sao. Cô có thể xuất viện trong ba ngày nữa.

Jonathan trong hình dạng Lucas đứng bên cạnh chống hai tay nhìn tôi bủi bùi cực kỳ đáng yêu

-Này, vì sao anh lại thích biến nhỏ vậy? Anh là biến thái hả?_ Tôi đưa cái mặt trầm cảm ra dọa hấn

-Tôi ghét cái cảm giác đứng phơi ra ánh sáng giữa chốn đông người, cảm thấy quá khác biệt._ Hấn giải thích

Tôi nhướn mày lên với đầu đầy vạch đen, nhìn lại phòng bệnh thấy lác đác vài người. Tôi cảm tay vốn đã bị thương của hấn lên, hỏi han

-Còn đau không?

Hấn đỏ mặt như trái cà chua, tôi ôm hấn lên đặt lên giường

-Ngồi yên đi kẻo hút máu, tôi băng lại vết thương cho!

Tôi băng lại cánh tay cho hấn, trong lòng bứt rứt muốn nói “ Xin lỗi” và “ Cảm ơn” với hấn nhưng hai từ này sao khó phát âm vậy? Tôi bị gì thế này?

-Cảm...on vì đã cứu tôi!_ Tôi rất cố gắng bập bẹ ra được từ đó

Hấn chùn mắt xuống, che giấu bộ mặt lương thiện của hấn.

-Tôi rất vui..._ Nước mắt của tôi rớt xuống quần băng— Tôi đã luôn cô độc một mình thực hiện mọi chuyện, đôi lúc tôi muốn khóc thật lớn nhưng tôi đã rất sợ, tôi mới cố gắng cười nhiều như vậy chỉ để che giấu nỗi sợ của tôi. Nhưng bây giờ đã khác, cảm ơn anh đã ở bên cạnh tôi, Jonathan.

Tôi bày tỏ nỗi tâm tư của mình cho hấn. Quả thật, tôi chỉ là cười, cười chỉ để giấu nỗi sợ thôi. Tôi không dùng cảm, tôi không đủ tự tin, tôi là một kẻ hèn nhát . Hấn ngẩn ra, hấn dùng đôi tay nhỏ bé lau nước mắt cho tôi.

-Đừng khóc, em khóc xấu lắm! Tôi lại không nghĩ một kẻ thông minh, ngờ nghệch như em là có thể chịu được một kẻ mắc chứng tâm thần như tôi.

Hấn đưa chiếc miệng nhỏ của hấn hôn lên đôi môi ngọt ngào của tôi. Định mệnh đã nói “ Tôi thuộc về hấn, mãi mãi”

-Bà kia đã nợ tôi 30000\$ rồi!!!

Cái đó là hoàn cảnh của tôi sau khi hôn xong. Tôi không có tiền nữa rồi!!!

.

.

.

Ở Mỹ,

“ Thầy đã chuyển khoản 30000\$ vào tài khoản của em, dùng thật tốt”

Đây là tin nhắn của giáo sư sau khi tôi được đặt chân về quê nhà của tôi, Harry đi chuyển bay khác chuyển tôi và giáo sư đã đón cậu ấy rồi. Tôi tắt điện thoại nhét vào túi và nhìn về người bên cạnh. Chúng tôi đang ở trong cái xe của hấn.

Tôi in cái mặt lên kính xe nhìn về đường phố nhộn nhịp, thì thấy có màn hình to quảng cáo cho chuyến ảo thuật nổi tiếng nhất thế giới bấy giờ, mà nhân vật chính lại là

-Rumple!_ Tôi hét to – Cậu ấy trở thành nhà ảo thuật gia nổi tiếng thế giới rồi kìa!!!

Jonathan dùng tay đè khuôn mặt tôi tựa vào ngực hắn

-Anh làm gì vậy?_ Tôi phụng phịu

Hắn không đáp lại tôi, nhưng bộ mặt đen thùi lùi rất đáng sợ làm tôi cảm nín.

-Em còn chưa làm xong nghĩa vụ chữa bệnh cho tôi!_ Hắn ho khan nhắc nhở tôi

Tôi tự bẽ đá đập đầu, quên mất vụ này.

-Tôi xin lỗi sếp, tôi quên mất.

-Em có nghĩ rằng nếu bác sĩ mà quên một bệnh nhân thì hậu quả sẽ ra sao không?

Tôi giật giật miệng, tên này không thể đùa, thật không thể đùa mà!

Xe đỗ trước công khách sạn, tài xế lấy hết hành lý ra nhưng chủ yếu là cái vali nhỏ xách tay của hắn còn tôi thì chẳng còn gì ngoài chiếc dt và hai bộ áo quần Alex mua cho tôi.

Tôi đi vào khách sạn, khách sạn vẫn im lìm với vài lác đác khách, nhưng ngạc nhiên nhất là tôi thấy một cô gái cực đẹp, cực trẻ và cực nóng bỏng đang ngồi uống trà ở ghế sofa cùng với Layla cùng với hai anh chàng vệ sĩ đứng đằng sau. Bà Mel và Ingrid đã khỏe sau vụ đó theo như tôi được Layla kể thì vẫn làm tốt nhiệm vụ của mình.

Layla thấy tôi và Jonathan đến vui vẻ chạy đến phía hắn.

Ngài Mars, có một tiểu thư cực xinh đẹp đi đ-ến tận nơi xa xôi tìm ngài kìa.

Hắn ngược mắt lên đây về lãnh đạm ngạo mạn, tôi đứng sau thì gãi đầu và lo lắng. Ôm tay Layla ghé sát tai nói

-Layla, bà không nghĩ, Jonathan sẽ...

-Tôi cũng đang lo lắng đây, nổi cá da gà đây nè nhưng không sao đâu, sếp chỉ giết có vài mấy cô gái nên không nhiều đâu. Yên tâm đi

Vị tiểu thư nọ đặt ly trà xuống, hắn tiến về phía lễ tân nhận chìa khóa phòng mình đầy sát khí làm bà Mel và Ingrid suýt nữa ôm nhau mà khóc. Còn tôi với Layla thì đã ôm nhau mà run cầm cập rồi.

-Chào anh, tôi là Sarah Gitness- con gái của chủ tịch Gitness. Sau chuyến công du đến nước Anh, đã tình cờ gặp anh tại khách sạn February nổi tiếng của anh và tôi đã thích anh.

Tò tình trực diện? Cô nàng này thật không đùa mà.

Mọi người thì đang mong chờ về mặt của hắn, suy nghĩ đến một tương lai tương sáng hơn là “ Con nhò đó sẽ chết” The end.

-Tôi thật không ngờ vị chủ tịch lầy lùm bí ẩn của khách sạn February lại sống trong một khách sạn tồi tàn với nội thất của thế kỷ XX._ Sarah lại tiếp tục

Xin cô! Làm ơn đừng nói nữa mà! Chúng tôi sẽ chết mất!

Hắn quay lại đằng sau, Layla áp vào vai tôi vì quá sợ nhưng thay vì trí tưởng tượng phong phú của chúng tôi thì hắn chỉ giờ chìa khóa của tôi lên

-Carol, em không nhận phòng hả?

Tôi ngơ ra đây Layla sang một bên mà run rẩy nhận chìa khóa từ tay hắn.

-Mọi người hãy tiếp đãi tiểu thư Gitness thật là tốt, đừng làm cô ấy phiền lòng!_ Hắn lạnh lùng nhưng không kém phần trịnh trọng, lịch sự

Mọi người đầu ậm ừ cố gắng nở nụ cười vì hắn. Hắn ôm eo tôi, dùng răng cắn vào bả vai tôi nhưng không hút máu như chúng tôi quyền sở hữu. Mọi người, tôi chỉ nói đến nhân viên khách sạn thấy hài lòng về vụ này. Còn về mặt của cô nàng Sarah thì nhăn nhó lại.

Jonathan dắt tôi vào thang máy, cửa thang máy đóng lại che chúng tôi đi, tôi mới ngượng ngịu hỏi hắn

-Anh làm vậy là sao?

-Bởi vì em là phu nhân tương lai của tôi, là người tôi hứa sẽ yêu hết mình nên tôi không để người vì mình mà buồn như vậy.

Mắt tôi mở to sáng láng, tôi đứng dựa vào tường thang máy mà ngăn mình cố không nỡ nụ cười hạnh phúc. Nghe những lời này cũ rích à. Hấn bắt ngờ ép sát tôi vào tường, hôn tôi ngẫu nhiên. Nụ hôn mãnh liệt mang tính chất chiếm hữu và tràn đầy yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Ting..”

Thang máy dừng lại, cửa mở ra.

Chúng tôi vẫn hôn gấu nghiến. Hấn nhấc bổng tôi lên bế tôi đến phòng hấn. Hấn không đặt tôi xuống giường mà ném tôi vào một bồn tắm lớn to bằng hồ bơi.

Hấn nhẹ nhàng lấy tay nâng đỡ đầu tôi và nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến.

-Cho tôi, được chứ?

Mắt tôi bây giờ tràn ngập hình ảnh ngọt ngào của hấn. Tim đập nhanh rộn ràng. Hấn xé nát chiếc áo thun của tôi ra, tôi cởi chiếc áo vest của hấn. Hấn nắn bộ ngực tròn trịa của tôi, mềm mại của tôi đến điên cuồng. Tôi cởi chiếc áo sơ mi mà liếm từng cơ bắp của cơ thể hấn.

Nước trong bồn lạnh nhưng không thể nào xóa tan được hai cơ thể đang sôi sùng sục. Nước như gột rửa vết thương của tôi nhưng nó đau, đau đến tuyệt diệu.

Hấn ngậm mút lấy hai phần đang nhô lên một cách điêu luyện. Cái này chứng tỏ hấn cũng đang nhận rất nhiều rồi mới dám bộc lộ ra. Bàn tay không an phận mò mẫm xuống dưới. Tôi đau đón bầu chặt lấy da hấn làm hấn phải nheo mắt lại.

-Tôi sợ...

Hấn nâng gương mặt của tôi lên, miệng cười rất ranh ma. Chả cần đợi tôi nói, hấn dùng chiếc cà vạt màu đỏ tựa như máu bịt kín cả mắt tôi.

-Đỡ sợ rồi chứ?

Mắt tôi bây giờ chỉ còn lại màu đen, thứ tôi biết được chỉ còn lại mỗi cảm giác lâng lâng, nóng bỏng.

Người tôi lạnh toát, cả phần trên và phần dưới đều đã bị lột bỏ hoàn toàn. Hấn giữ tôi chặt vì sợ tôi có thể rời xa hấn nhưng cũng sợ tôi vỡ như một con búp bê sứ. Bàn tay của hấn cứ mò mẫm vùng dưới của tôi đến đau đớn, cứ ra vào mãnh liệt như vậy.

Bàn tay đầy băng của tôi bị ướt lộ ra mảng vết thương làm hấn nhìn mà đau lòng. Hấn có lẽ đã hại tôi quá nhiều rồi. Hấn dùng con dao của chính mình rạch lòng bàn tay mình dài khoảng 5cm đưa trước miệng tôi, máu của hấn nhỏ giọt xuống miệng tôi. Tôi cảm giác uống được thứ tanh tanh đầy ngọt ngào mà người bỗng khỏe hấn ra.

Hấn thấy hài lòng cắn vào bả vai tôi, bên dưới thì không ngừng ra vào liên tục đến đau đớn làm tôi phải khóc thét lên. Hấn tra tấn tôi bằng những hành động thô bạo mãnh liệt. Cảm giác ấm nóng lan tỏa ra khắp cả cơ thể

Hấn ôm tôi lặn xuống dưới nước, tặng cho tôi một nụ hôn dưới nước nồng nàn nhất trên đời. Cho xin mượn lời của tác giả Rick Riordan: Đây là nụ hôn dưới nước tuyệt nhất trên đời.

-Carolyn... Tôi yêu em...

.

.

.

Cảm giác đau rát từ vùng dưới lan đến đầu tôi, tôi quơ tay trong vô thức sờ lên ngực mình mà mở mắt. Đầu tôi choáng váng xoay vòng vòng rồi dừng lại mới biết mình ở đâu. Mấy giờ rồi nhỉ?

Tôi đang ở trên trước giường to lớn của tên đàn độn kia, và hán rất tốt bụng mặc cho tôi chiếc áo somi của hán. Tôi tát vào má mình, sao mà mỗi lần tên kia quyền rũ tôi là tôi sẽ bị rơi xuống bẫy là sao? Ôi, tôi thật đáng thương ~

Tôi dụi mắt nhìn về bên cạnh thì không thấy hán nhưng khi nhìn về phía trước mặt thì tôi thấy Jonny nhỏ đang nhìn màn hình tivi chăm chú.

Tôi ngồi dậy bước đến chỗ hán, ngồi xuống cái ghế bên cạnh hán.

- Làm gì vậy?

- Xem tivi_ Hán trả lời cực kỳ hồ hững mà chăm chú nhìn vào màn hình tivi bằng ánh mắt sát nhân của Henrold

Tôi nhìn vào màn hình tivi, hết sức bất ngờ khi thấy tiểu thư Ginness đang làm tình với một con quái vật dị dạng cùng với xác hai vệ sĩ chết kề bên. Tôi bật ra câu chửi thề vô cùng nặng nề mà các bạn không muốn tôi nói ra đâu.

- Cái này là vô nhân đạo, lệch lạc giới tính. _ Tôi chỉ về phía màn hình

“Cộc...cộc...cộc”

Layla thò đầu vào mỉm cười mang cho tôi khay thức ăn, bà đặt khay xuống sau đó cùng nhìn chăm vào màn hình với chúng tôi mà thích thú.

- Tôi sẽ đi lấy thêm bóng ngô

Hah, tôi cứ tưởng là sẽ kêu “Sếp, tắt tivi đi!” hoặc là “Sếp, ngồi xa ra chứ!”. Biết nói sao, thực tại khác với mong muốn mà.

Tôi tắt tivi đi, kéo hán đối diện với mặt mình.

- Jonny, nghe tôi nè, anh bị ám ảnh vì việc giết người nhiều rồi, việc giết người ở thời đại này khác với thời anh nghĩ. Nó rắc rối lắm!

Hán run run người, thân hình nhỏ ôm sát người tôi. Đó là lần đầu tiên tôi có thể thấy hán yếu đuối như thế.

- Tôi không thể kiềm chế được, Carolyn.

Tôi vỗ vào lưng an ủi hán. Nặng vào má hán như người mẹ yêu thương đưa con của mình.

- Tôi ở đây, Jonathan. Tôi ở bên cạnh anh, tôi sẽ giúp anh.

Cậu bé nũng nịu trong lòng tôi tự dung biến thành lớn đã dùng sức nặng của đàn ông lực lưỡng đè tôi xuống sàn.

- Ôi, nặng quá, mai mốt anh có biến lớn làm ơn thông báo trước nhé!

Layla cầm bịch bắp rang hí hứng bước vào thì thấy cái cảnh xấu hổ này lập tức che mắt lại

- Tôi không thấy gì hết, hãy vờ như tôi không có ở đây đi!

Và đóng cửa cái bịch. Jonathan cười tươi như một đứa trẻ, tên này thật là đẹp trai quá đi!!!

Tôi ngồi dậy xoa đầu, hán ôm tôi đè vào chân giường

- Em có hứa là ở bên tôi suốt đời không?

Tôi bị hán ôm ngang bụng đỏ mặt. Nhưng không biết đỏ mặt vì được hán ôm hay là lời nói của hán.

- Khi mà tôi đã trở thành một bà già lom khom còn anh vẫn cường tráng như vậy, anh vẫn còn thích tôi không?

- Tôi yêu em dẫu có em là gì_ Hán mạnh mẽ tuyên bố quyền sở hữu với tôi

Tôi hạnh phúc, ôm cổ hán mà chủ động chạm môi hán.

“Tôi đã yêu mất kẻ giết người tâm thần điên khùng này rồi”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cuộc Họp

“Tôi muốn cô ấy được sống như một thiên thần chứ không phải chết như một con quỷ”

-Được rồi, Jonny. Hãy cho tôi biết anh đang cảm thấy như thế nào?

Tôi ngồi dưới ghế sofa bên cạnh hần hỏi những câu hỏi mang tính tượng trưng về tâm lý. Hần mở tròn mắt lên suýt cười vì không hiểu tôi đang nói cái gì.

-Về gì?

-Về việc giết người, nó đem lại cho anh cảm giác như thế nào?

Hần trầm ngâm một lát

-Sở thích, sự thèm muốn, nghiện?

-Đó không phải là câu hỏi mà tôi muốn đề cập nhưng có vẻ hay_ Tôi dành cho câu trả lời đúng vậy. – Nhưng mà Jonny, tôi rất muốn giúp anh, tôi không muốn anh bị kiểu tâm thần phân loạn như nhiều bộ phim tôi hay coi.

-Phim gì?_ Hần nghiêng đầu

Thôi quên đi, hần đâu có coi nhiều mấy bộ phim đó đâu. Mà mấy bộ phim đó toàn là dựa theo hình mẫu của hần không à.

-Tháng tới sẽ là Halloween- chào mừng một năm em đến khách sạn February này, chừng nào đến sinh nhật em vậy?

Hần vui mừng thông báo cho tôi biết là tháng tới là Halloween. Woa, thời gian trôi qua nhanh thế cơ à? Cũng may là lò sưởi trước mặt hâm nóng cho tôi trước khi tôi cảm thấy lạnh lẽo.

-Sinh nhật tôi? Ngày 12/11, chừng nào đến của anh?_ Tôi nhún vai trả lời

-Tôi không biết, tôi không có sinh nhật nhưng có vẻ như tôi đã bỏ lỡ mất sinh nhật em rồi.

Hần nhìn vào chiếc lò sưởi đầy suy nghĩ, tôi không biết là hần đang nghĩ về cái gì.

-Sinh nhật gì chứ, nó chỉ là sinh nhật thôi, tôi không thích sinh nhật của tôi lắm

Đột nhiên, hần đứng dậy chỉnh chu lại bộ vest gọn ghẽ, mùi bạc hà mà tôi rất thích ý tôi là, tôi rất thích bạc hà mà người hần lại có làm tôi mê đắm.

-Đầu tháng 10 là buổi họp mặt nhân viên, tôi không muốn bỏ lỡ, em muốn đi cùng không?

-Tôi có thể đi sao?

-Đương nhiên rồi, em đã là một phần của February, em có thể dự buổi họp của chúng tôi.

Lòng tôi tràn đầy niềm háo hức và cũng đang cầu mong làm ơn đừng gặp mấy cái bọn giết người kia. Tôi sợ, cực kỳ sợ với sát khí của mấy người đó. Jonathan bước đi như một quý ông rời khỏi phòng trước tôi, tôi lèo đèo đứng dậy bước theo sau hần.

Ingrid và Melissa trông thật là ngẫu khi vừa đi vừa cầm hai cây súng. Nó nhắc cho tôi đến mấy bộ phim hành động nào đó. Hai người chào tôi với hần đầy vẻ phấn khích

-Nào nhanh lên, sếp. Không muốn bỏ lỡ buổi họp này đâu. Cả cô nữa, Carolyn_ Ingrid bật nắp hộp quẹt, kẹp súng dưới nách mà đưa tay châm điếu thuốc

-Chắc chắn rồi_ Hần tự nhiên đáp – Nhưng dọn dẹp sạch sẽ chưa?

-Tất cả đã rất sạch sẽ rồi _ Melissa cười tự nhiên giờ cây súng quay vòng vòng

-Rất tốt, tôi không muốn nghe một chút tiếng phàn nàn nào đâu!

Hần dẫn tôi đến quầy bar nơi tụ tập tất cả nhân viên của khách sạn tổng cộng là 10 người, có lẽ thêm mấy người chết mới nhận vào. Tôi ngồi yên vị xuống cái ghế ở quầy bar và Layla ném cho tôi ly rượu Vodka Stolichnaya mà tôi yêu thích và cười đùa với bọn người đẹp trai 40t nhà thầu mà Ingrid kể.

Jonathan đứng giữa chúng tôi và bắt đầu buổi họp

-Rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến dự buổi họp thường niên một năm chỉ có một lần này và chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn. Chúng ta sẽ có

một nhân viên mới, Carolyn, lên đây.

Hắn vầu tay về phía tôi kêu tôi lên, tôi suýt phun rượu lên nhưng đã cố nuốt và đến đứng bên cạnh mà chào.

-Đây là Carolyn Nguyen, và sẽ là bác sĩ tâm lý mới của tôi và là người phụ nữ tương lai mà mọi người nên tỏ ra cực kỳ tôn trọng nhé.

Mọi người vỗ tay rần rần chào mừng tôi. Tôi cảm thấy hơi khó chịu vì cái vẻ sau của hắn “Người phụ nữ tương lai mà mọi người nên tôn trọng”. Nó chắc chắn còn phải có ý nghĩa khác.

Tôi ngồi xuống và nốc rượu còn lại trong ly, hắn thì tiếp tục cuộc họp.

-Vấn đề hiện nay mà tôi đang quan tâm là mọi người rất hay giết người bữa bãi đây

Một vài người tỏ ra chống đối, khá khó chịu với câu nói của hắn. Hắn nheo mắt lại thì cả khán phòng từ ồn ào chợt im bật lại.

-Mọi người không muốn tôi nổi nóng đâu nhỉ và thực sự đây là tôi rất không muốn mọi người giết người nữa. Tôi đã dành 100000\$ mỗi tháng về việc phải thay nội thất và chăn ga gối đệm do trò đùa của mọi người. Làm ơn, nếu có giết người thì hãy tìm người nào đó đáng để giết và ở sau khách sạn chứ đừng ở trong phòng.

Màn động viên tệ nhất mà tôi từng nghe nhưng có vẻ mọi người lại nghe chăm chú.

-Chứ không phải sếp muốn cô gái nào đó thấy bộ mặt thật của sếp hả?

Tôi ngẩn ra, còn Jonathan dần đến gần người vừa phát ra tiếng đó

-Không phải đâu, cậu Cody thân mến! Cô ấy đã phát hiện ra bộ mặt đó của tôi rồi.

Cậu Cody đó không dám động đây với lời nói đầy sự chết chóc của hắn.

-Còn một lý do mà tôi không muốn mọi người giết người là sẽ có đoàn thanh tra đến đây và sẽ tiến hành khảo sát khách sạn. . .

-Tuyệt! Chắc chắn sẽ phải có vài anh chàng đẹp trai trong đó! _ Ingrid và vài cô hầu khách tỏ ra vui sướng cực độ

-Ingrid, bình tĩnh lại! _ Bà Mel vuốt tay của Ingrid trấn an cô

-Cảm ơn Melissa _ Jonathan bấm môi lại – Nếu mọi người có thể giữ khách sạn sạch sẽ đến hết tháng 10 này và tất cả các tháng khác thì tôi sẽ rất vui mừng không hại ai cả.

Không chỉ mình tôi mà cả mọi người đều lạnh gáy với lời nói độc địa của hắn. Đúng là không nên “nhảy” với tên này. Thật lòng đấy!

-Và tôi nhất định muốn làm tình với các anh chàng thanh tra đó thì tôi mới có thể giữ lời được, sếp ạ _ Ingrid đập bàn nói với hắn

-Được thôi, có lẽ cô nên cần một người bạn tình rồi đấy.

“Choang”

Một người đàn ông nào đó trông cũng thật quý phái nổi nóng tức giận ném ly vào tường làm mọi người giật mình bao gồm cả hắn.

-Carl! Anh đang nghĩ là anh làm gì vậy?

-Chuyện này thật tức cười, thật nhảm nhí. Cái gì mà tôi đã chết hay là tôi sẽ bị giam ở đây chứ. Tôi là một doanh nhân đang nổi ngoài kia chỉ vì một phút bất cẩn mà sa chân vào đây và không thể thoát ra.

Hắn chỉnh lại cà vạt chỉnh tề, cho tay vào túi mà xoa thái dương.

-Carl, cậu đã chết, chấp nhận đi. Chúng tôi cũng không thể thoát ra. _ Layla giải thích rất gọn ghẽ và nhẹ nhàng

Carl ngồi yên vị xuống chỗ ngồi của mình.

-Chúng ta sẽ tiếp tục tổ chức tiệc Halloween như mọi năm nhưng năm nay sẽ vui hơn cả

-Năm nay vui hơn cả? Sẽ cả chuyện gì đây?

-Xin chào?

Từ bên dưới vang vọng lên âm thanh của một người phụ nữ, ngoại trừ tôi và hắn thì mọi người lại nhìn chòm xuống lan can. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng tôi có thể đoán được. Tôi không nhìn chòm xuống bởi vì khá mất lịch sự.

-Ôi mẹ ơi, là một quý cô 34t xinh đẹp..._ Ingrid thì thầm

-Và cùng với đám quay phim của cô ta, không ổn rồi!_ Cody lắc đầu thấy chuyện này không có gì vui rồi.

Hắn ngồi xuống ghế bên cạnh tôi, mỉm cười với tôi, còn tôi đang mải lắng nghe chuyện gì đang xảy ra.

-Tôi biết cô ta, đó là Maggie Hart- một bà đồng. Tôi từng là nhà tài trợ cho cô ấy. Cô ta khá giỏi đấy._ Carl nói

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

“Chúng tôi đều là nhân vật phản diện, và chúng tôi tự hào về điều đó”

-Đương nhiên rồi, cô ta đã liên lạc là sẽ tới đây để quay chương trình “Người ngoại cảm” của cô ta_ Melissa lắc thân hình đồ sộ của bà ngồi xuống ghế ở quầy Bar – Sếp, làm gì đi chứ?

Hắn chấp hai tay để lên đầu gối, đáng vẻ tự nhiên thanh cao mà bảo rằng

-Cứ để họ làm

-Nhưng mà sếp..._ Mọi người ngập ngừng

-Cứ việc tiếp đãi thật chu đáo!

Lời nói vừa hần hắc ám mà mỉa mai hoặc lòng người làm mọi người phải run sợ trước vẻ uy nghiêm của hắn

Tôi khoanh chéo chân, suy nghĩ việc tiếp theo gì xảy ra.

Cuộc họp kết thúc, mọi người trở về đúng vị trí của mình, tôi thì không đu bám gì với hắn. Tôi sẽ đi xuống bắt chuyện với Maggie Hart. Tôi không tin được ai có thể qua mặt được phu nhân Lucy đâu nhưng tôi muốn đứng từ trên ở bậc thang mà quan sát.

-Xin chào, chào mừng đến với February_ Layla chào mừng hân hoan

Maggie Hart cười đáp lễ phép.

-Chào, tôi là Maggie

-Rất hân hạnh, vinh dự nào mà đưa cô đến khách sạn này?

-Tôi sẽ quay show “Người ngoại cảm” tại khách sạn này vì tôi nghe đồn rất nhiều người đã vào đây và không thể thoát ra.

-Có thể họ ra bằng cửa sau!_ Melissa lầm bầm

Layla thúc khuỷu tay vào người Melissa.

-Dù sao thì, không khí ở đây thật là nồng nặc mùi tử khí.

-Thật à? Hay là do chiếc Sandwich của một nhân viên đang ăn? Tôi nghi điều đó.

Melissa chọc cười làm các nhân viên cũng bụm miệng theo. Tôi thấy tình hình khá ổn chỉ đối với tôi. Tôi quay người bước đi về căn phòng của tôi. Maggie quay mặt nhìn về hướng tôi đã biến mất mà đầy trân trọng.

Rumple với chiếc áo ba lỗ như vừa đi tập bóng rổ về với đầy rẫy mồ hôi đến nhận chìa khóa mình làm nhân viên nữ phải lóa mắt. Cậu giữ mái tóc đầy mồ hôi của mình mà không biết rằng bao nhiêu ánh mắt đang thèm khát cậu. Kể cả vài người là con trai...

-Phòng 403

-Của cậu đây!

-Cảm ơn, Carolyn đâu rồi?

-Cô ấy đang khám cho ngài Mars.

Maggie thì không như vậy, cô thì dựa vào bàn tiếp tân hỏi cậu.

-Chào, tôi là Maggie Hart, cậu chắc là nhà ảo thuật nổi tiếng Rumples?

Rumples gật đầu.

-Tôi thề là tôi sẽ tìm được trò lừa của cậu, nhóc à!

Rumples khinh bỉ

-Vậy lúc đó hãy chắc đó là một trò ảo thuật đã.

.

.

.

Tôi lặn ngụp xuống bồn tắm trắng trong phòng, hy vọng là lúc đang tắm sẽ không bị ai kéo chân cả. Nghe nói khách sạn này thật đáng sợ với trò đùa của mấy người nhân viên. May là tôi có thần kinh thép đấy. Tôi nhìn về phía hai tay mình và hai chân mình thì không thấy vết gì nữa. Đầu tôi cố gắng nhớ đến sự việc về đến khách sạn, khi hẳn cho tôi uống gì đó ngọt ngào mà tanh làm sức sống của tôi nảy nở

Tôi quấn khăn vào che đi thân hình nhỏ bé mẽ người và bộ ngực nảy nở(cúp D), xoắn tóc mở cửa.

-Ôi mẹ ơi! Đây! Đây là phòng con gái đấy!!!

Hắn ta đứng trước cửa nhà tắm vẫy tay chào tôi, tôi nhăn mặt đẩy hắn ra mở tủ lấy đồ.

-Tôi sẽ rất vui nếu anh cho tôi thời gian riêng tư!

-Cuốn sách trên bàn là gì vậy?

Tôi nhìn lên bàn trang điểm của tôi, cuốn “Bệnh học thần kinh”.

-Nó để biết được anh có mắc bệnh gì về não không thôi, giờ thì nhắm mắt lại hoặc biến ra khỏi phòng đi cho tôi thay đồ.

Hắn không làm theo lời tôi, mà ngồi xuống ghế sofa mà tự nhiên rót nước vào ly nâng cốc lên.

-Không sao đâu, tôi không phải chưa nhìn thấy, em cứ tiếp tục.

-Đồ điên! _ Tôi mắng hắn, bước vào nhà tắm đóng cửa cái “Rầm”

Điên mà, điên thật mà!

.....

Tôi đang ngồi đối diện sân thượng với hắn, mắt với mắt giống như đang chơi trò “Ai hí mắt sẽ thua”. Đại loại vậy đó.

-Tôi sẽ vứt hết những thứ làm anh gọi nhớ đến “Giết người”.

Hắn mạnh bạo đập bàn, vội biết mình làm gì hắn thu tay lại, ho

-Không được!

-Vì sao?

-Nó...khá nhiều! _ Hắn ừ dột đáp

Đầu tôi đầy vạch đen, hắn biến nhỏ thành Lucas đi xuống ghế dựa vào chân tôi. Mắt hắn to tròn long lanh đầy ngây thơ của con nít làm tôi thật sự rất mềm lòng. Nhưng tôi phải làm ngơ.

-Đừng làm về mặt đó, nó khá gọi đòn đấy.

“Boong” Tiếng chuông hạ đo ván. Hắn tự kỷ ở một góc khu vườn.

-Biến thái, anh định giả vờ đến khi nào. Chỉ tôi chờ đi! Ông chủ Mars đi đâu rồi hả?_ Tôi vỗ lưng an ủi hắn

Hắn đành đứng dậy nắm tay tôi dẫn tôi.

Chúng tôi đi vào thang máy thì thấy Maggie đứng đó, nhìn hình như cô ta đang đi xuống. Tôi và Jonathan bước vào bấm tầng trệt. Cả thang máy im lặng nghe mỗi tiếng nhạc.

Maggie lên tiếng trước phá vỡ cái im lặng đáng sợ này.

-Tôi là Maggie

-Tôi là Carolyn.

-Còn anh bạn nhỏ này?_ Maggie quỳ xuống nhìn hắn

Tôi ôm Jonathan tránh xa ánh mắt của cô ta hay sợ hắn ta sẽ ghi thù hay làm điều gì dại dột.

-Đây là Lucas, cháu của tôi

-Rất đẹp trai, tương lai có thể sẽ trở thành hotboy đấy.Tóc trắng đặc biệt quá~

Tôi nói thầm trong đầu “ Vâng, anh ta đẹp trai tán đổ tôi rồi”. Jonathan bóp mạnh tay tôi nhưng tôi nín không kêu.

“ Ting...”

Thang máy dừng lại, Maggie trước khi bước ra đã ghé vào tai tôi và nói cho mình chúng tôi nghe.

-Một luồng khí đen tối và mùi máu trộn lẫn trong đó...

Cô ta chào tạm biệt chúng tôi và cửa thang máy đóng lại.

Bàn tay tôi cứng đơ, lạnh như cho vào nước đá khi hắn cầm tay tôi. Hắn đưa ngón tay cái của tôi vào miệng mà cắn

-Ách...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

“Nụ cười của em đẹp lắm, cứ cười mãi như thế đi bởi vì nếu khi rời xa tôi còn thấy nhớ.” - Jonathan Mars

-Cái này thật sự không nằm trong dự định của tôi...

Tôi muốn chết vì đau tim vì sau khi kẻ tội đồ đây mở nguyên một căn phòng bí mật của hắn và quá nhiều dụng cụ tra tấn.

-Anh thích lịch sử hả?_ Tôi quay sang hỏi hắn

-Khá hứng thú! Sao?

-Bởi vì mấy thứ này đã thể hiện ra rồi, đóng lại được không?

Hắn đóng cửa lại, tôi sờ cái đầu nhỏ gọn của hắn và cảnh cáo.

-Nếu mà tôi mà thấy anh bước vào đó dù chỉ cái cửa này mở tí hi, tôi thề tôi sẽ thiến anh như anh đã làm với mọi người.

Hắn nuốt nước bọt, tôi quay lại đằng sau đi tìm cái băng keo để dán chặt chỗ này và chắc chắn rằng hắn sẽ không đụng đến nữa. Hắn trở lại thành Jonathan ôm sau lưng tôi, vùi mặt vào mái tóc tôi.

-Anh làm cái gì vậy...

- Suyt... Để yên vậy đi, tôi đang đau lòng...

.....

Maggie ngồi xuống giường, nhún vai cái. Nệm đẹp, êm. Bồn tắm rất sang chảnh. Rốt cuộc chỗ này như thế này mà mọi người đồn vậy?

Bỗng, cô nghe tiếng gõ “cộc...cộc” ở phòng kế bên. Cô đứng dậy và áp tai sát tường mà lắng nghe. Tiếng gõ cộc cộc 3 tiếng rồi ngừng, rồi lặp lại. Cô xanh mặt rồi xa bức tường ôm miệng kinh hãi. Đúng là không có gì ổn trong tòa nhà này rồi, quá nhiều linh hồn chết chóc không được an nghỉ.

“Cộc...cộc...cộc”

Tiếng gõ cửa vang lên, cô mở cửa thì thấy Cody- anh chàng phục vụ phòng mang đồ ăn đến cho cô.

-Đồ ăn cô gọi đây thưa quý cô

-Cảm ơn anh.

Cô lỡ chạm tay vào Cody thì tay cậu lạnh giá như xác chết, cô rút tay lại nhìn cậu. Cậu mỉm cười với nụ cười của anh chàng phục vụ.

-Chúc cô ngon miệng và mong cô hãy cố sống sót để rời khỏi đây...

Giọng nói ma mị của cậu ẩn chứa nhiều hàm ý làm cho Maggie chỉ nhìn vào đĩa đồ ăn mà không dám ăn. Đây không phải là khách sạn, đây giống như một xã hội của người chết chưa muốn được siêu thoát. Đây là địa ngục!!!

Cô bám vào tay cửa, cửa mở, cô thò đầu ra nhìn hành lang dài tít tắp mà lòng run rẩy. Cô phải cứng rắn sống sót đến Halloween để có nhiều cái hay chứ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã qua 3 tiếng đồng hồ rồi. Tôi vờn vai đầm lưng, còn Jonathan nằm trên ghế ngồi dậy nhìn tôi

-Không hỏi nữa hả?

-Hết rồi, với lại anh có sở thích khá khác người đấy. Tôi đang bó tay với bệnh của anh đây. Anh bị rối loạn cường chế sinh ra mâu thuẫn chưa? Ý là, tuổi thơ của anh như thế nào?

-Tôi không nhớ, mọi thứ chỉ toàn là màu đen cho đến khi tôi gặp ông ta.

-Ai?

-Một người đã đưa tôi đến như bây giờ. Khá giống em đấy, Carolyn.

Một người đàn ông giống tôi. Theo ý nghĩa nào nhỉ? Tính cách hay thân hình. Tên này mai mốt cần phải nói rõ.

Tôi thấy bây giờ chẳng còn việc gì làm, chóng cảm suy nghĩ mình sẽ làm gì bởi vì tính chất công việc nên tôi rất bận rộn. Bận đến nỗi tôi không biết sở thích của tôi là gì.

Tôi lật báo hôm nay ra, thì thấy có nhiều vụ giết người do một tên sát nhân kiểu Zodiac hay để mật thư vậy đấy.

-Jonathan! Anh có người thừa kế rồi kìa!!!

Hắn lấy tờ báo từ tay tôi, xem chăm chú.

-Giống Zodiac, không phải giống tôi cực cưng! Nhưng, tôi rất vui lòng khi bắt được tên này.

Tôi nghe không thông cho lắm. Hắn là một tên giết người hàng loạt, tại sao hắn cũng muốn bắt người như hắn? Nghe vô lý

-Tôi muốn tôi là lịch sử chứ không phải là mấy bọn bắt chước người khác.

Tôi lầm bầm “Nghe có vẻ hợp lý”

-Tôi xin kiếu, tôi sắp chết khi thực hiện nhiệm vụ “Học viện” kia, tôi mệt!

-Tôi sẽ trả 1 triệu đô nếu em giết được

Não tôi vang lên bài ca thiên thần “Tiền, tiền, tiền”. Nhưng tôi đang cố gạt bỏ ý tưởng.

-Giết? Không bao giờ, không, không bao giờ.

Hắn đưa mặt hắn sát gần mặt tôi, môi gần như chạm vô môi tôi.

-Jonathan...

-Bởi vì ở đây, tôi là sếp, em chỉ là một nhân viên què và tôi có thể sa thải em bất cứ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vụ Án Tên Là Scorpion (1)

Chap 52:

Tôi đứng dậy, tiến về phía cửa sổ. Trong đầu tôi hiện đang rối bời, thôi kệ, phiêu lưu tí vậy.

-Được, nhưng tôi không giết người và anh cũng không được!

-Biết rồi_ Hắn chán nản quay lại nằm ghế.

-Tôi sẽ nhờ Mathew giúp!

Tôi đứng ở bên ngoài khách sạn đợi tên kia ra thì thấy Rumpel đang khoác balo của sinh viên và đeo tai nghe cũng đang đứng đợi xe buýt. Nhìn đẹp trai thật!

-Rumpel!_ Tôi vẫy tay gọi cậu

-A! Chị Carolyn!_ Rumpel bỏ tai nghe ra, đi về phía tôi

-Cậu đi học hả?

-À, vâng..

-Cậu học ngành gì thế?

-Ngành Tâm lý học.

Tôi vui vẻ, vậy là hậu bối rồi.

-Cố gắng lên nhé, có gì thắc mắc hỏi tôi. Tôi là bác sĩ tâm lý đấy.

Ánh mắt Rumpel sáng lên như gặp được vận may

-Vâng, xe buýt đến rồi, chị hứa phải chờ đấy nhé!

Tôi chào tạm biệt cậu khi cậu lên xe buýt và sau khi xe buýt đi, hắn đứng bên cạnh tôi nhưn mảy.

-Nhóc con!

-Anh thôi đi được không? Trễ giờ rồi!

Sở cảnh sát,

Tôi dùng xe của hắn ở trước cửa, ngó đầu nhìn thấy sở hùng vĩ và hàng tá anh chàng đẹp trai đang uống cà phê.

-Xuống xe đi, Lucas. Hôm nay, hãy tỏ ra ngoan ngoãn chút nhé

Tôi sờ đầu nhóc Jonathan nhỏ, dễ thương quá~ Hắn phồng má không chịu nhưng vì đây là sở cảnh sát nên hắn đành phải cố làm thôi.

Tôi bước vào bộ phận liên hệ, mỉm cười với nụ cười tươi rồi nói với anh cảnh sát mập đáng yêu đang gặm donut ở đó rằng,

-Anh có thể cho tôi gặp cảnh sát Mathew Swan được không?

Anh ta bỏ bánh donut xuống, mỉm cười ngượng ngùng với tôi, anh ta gọi điện đến phòng của Mathew loáng thoáng gì đó, rồi bảo tôi đợi một lát là cậu ấy xuống liền.

Đúng là bạn bè tốt, tôi mới ngồi xuống ghế chờ thôi thì đã thấy cậu ta thở hồng hộc đầy mồ hôi với vẻ mặt tức giận rồi. Cậu ta ôm cổ tôi và cho tôi cái xoa thành nắm đấm vào đầu.

-Con nhò này, tui thề tui giết bà. Dám đi qua Anh bỏ tui, còn chơi trò đóng giả học sinh nữa. Thù này phải trả.

-Đau! Đau! Đau! Ai nói vậy?

Tôi cầm tay Mathew bề ra đằng sau, cũng may trong sở này toàn là người quen tôi với Mathew nhưng với tội phạm đang bị bắt vào tra khảo thấy tình cảnh này hết to “Để tôi khai”

-Alex gọi điện nói, hình như nhỏ bị say rượu hay sao ấy?

-Alex tỏ tình không? _ Mắt tôi sáng lấp lánh

-Bây bạ gì vậy? Nó bảo nó yêu tui sau đó rồi có giọng thẳng đực rựa nào đó nhấn với tui rằng “ Xin lỗi vì đã làm phiền anh, tôi là bạn trai của Alex” rồi tắt máy. Alex có bạn trai hả?

Tôi che miệng để khỏi nhảy cẫng lên

-Mẹ ơi, bạn trai của Alex là hậu bối, đẹp trai cực kỳ, cực kỳ khôi ngô, cực kỳ luôn đó.

Mathew sờ cảm trăm ngăm, hần không thể chịu nổi cái tình cảnh hai người bạn cứ làm xàm chuyện gì đâu không thì bóp chặt tay tôi, trừng mắt với tôi.

-Bà mang nhóc Lucas theo hả? Mà hai người làm gì ở đây!

-Chuyện là vậy, tui là bác sĩ tại gia và sếp của tui đang rất ghét cay ghét đắng cái tên giết người Scorpion tại vì hần ta bắt chước Zodiac ấy. Trên báo ấy...

-Và ông ta bảo bà bắt tên đó?_ Mathew thêm vẻ cuối cho tôi

-Mọi chuyện là vậy đó... không là tui sẽ bị sa thải mất

-Tui đang là người phụ trách vụ đó, cũng cần chút bộ óc tưởng tượng phong phú của bà, và lại đội tui cũng cần cảm ơn bà cái vụ hạ được tên khủng bố ở bệnh viện hôm đó. Nhưng bà không được tham gia, chỉ có thể đứng ra làm nhân chứng hay là người qua đường.

-Không, không được_ Tôi bác bỏ ý kiến – Tui phải tham gia, cục trưởng là ai hả?

-Đó là tinh thần tui rất thích, bà được nhận_ Mathew vỗ vào lưng tôi

-Cảm ơn, cảm ơn nhiều_ Tôi giờ ngón trở tỏ ý mọi việc đã rất tốt với hần.

Hần ta hơi ngạc nhiên với tôi, không nghĩ là tôi có thể giải được nhiều vụ án như thế dù bên ngoài tôi tỏ ra hơi ngốc...

Hần xoa thái dương, cô gái này đúng là thuộc loại não tốt mà.

-Còn Lucas, nhóc có sợ khi thấy mấy hình ảnh ở đây không?_ Mathew hỏi hần

Hần làm mặt xấu, còn tôi đẩy hần ra sau lưng mình.

-Đừng đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, nhóc này thông minh cực kỳ đấy.

Mathew ra hiệu tôi đi theo anh, tôi gật đầu bám theo, tay vẫn không rời khỏi hần. Bạn tôi mở cửa phòng ra đang định bảo chào mừng tôi thì cảnh tượng đầu tiên là thấy nhiều anh cảnh sát đang dọn dẹp với ta đầy cây súng lục và dao rạch thư và cây bút chì

-Đội trưởng..._ Mọi người liền lập tức giấu những đồ vật nguy hiểm ra đằng sau lưng.

-Các cậu làm gì vậy?_ Mathew nhăn mặt khó coi

Một anh chàng đại diện hay là bị đội đá lên giải thích rằng

-Tại vì đội trưởng có vẻ rất tức giận ạ...

-Vớ vẩn, tôi tiện thể giới thiệu cho mọi người sẽ giúp chúng ta trong vụ án này. Carolyn Nguyen như các cậu đã biết.

Mọi người hân hoan quăng hết vũ khí lên bàn đến chào mừng tôi, tôi vui vẻ chào lại. Còn hân thì bị đá ra ngoài, tôi hốt hoảng giữ hân lại.

-Cô thật sự sẽ tham gia vào vụ này đúng không?

-Vâng, vâng!

Mathew kiểm tra khẩu súng xem còn đạn không vì có con nít trong đây, Jonathan thò đầu lên bàn của anh mà xem.

-Cậu sợ tôi đụng vào mấy thứ đơn giản này hả?

Tay Mathew ngưng lại

-Lucas, cháu có vẻ vô lễ đấy.

-Vâng, sau khi tôi hứa sẽ bắn nát đầu cậu nếu cậu chạm tay vào tóc của Carol

Hân quay trở lại nắm tay tôi, Mathew nhìn hân với ánh mắt tràn đầy hận thù và hân đáp trả lại không kém. Được một người trong đội đập bằng để kéo lại sự tập trung để tiếp tục vụ án thì cái nhìn không mấy thiện cảm mới kết thúc.

-Vụ án này đã làm chúng tôi không thể đi chơi với bạn gái hay vợ trong nửa tháng rồi. Động cơ của hân hình như là nhắm vào những người rất bình thường, làm công ăn lương như nhân viên văn phòng, thợ điện, người giao hàng, người bán hàng... Tất cả họ đều là những người sống một mình và nghe nhiều nhân chứng kể lại, họ không có thù oán với ai cả.

-Cách giết người của hân như thế nào? _ Tôi hỏi

-Như báo đã kể, họ bị đâm hay bị chặt tay chặt chân. Carolyn, cô làm ơn che mắt thằng nhò được không, ảnh này khá kinh tởm.

Tôi dùng tay đẩy hân sát đuôi tôi, tay che mắt hân lại. Anh cảnh sát cho tôi hình ảnh cách thức giết người khá bừa bãi của tên này.

-Tên này có thể là một người không có việc làm, vì cách giết người của hân không gọn gàng như thế _ Tôi cho mọi người ý kiến- Ý tôi là, bởi vì kẻ giết người chia ra thành nhiều loại, kẻ ra dáng quý ông và kẻ hận cuộc đời. Nhưng theo tôi nghĩ nếu mà kẻ đóng giả quý ông thì hân sẽ có cách giết người gọn gàng là giết người không để quãng nhiều bộ phận cơ thể bừa bãi đâu, nó có thể nằm gần cái xác nơi nó bị tách ra.

Mọi người vỗ tay, hân ta cũng hùa theo vỗ tay. Đúng là suy luận tốt, bởi vì gần hân nên tôi mới biết nhiều về mấy vụ này.

-Carolyn, cô làm bác sĩ tâm lý thì uống quá, nhưng có vẻ làm nghề này cho cô nhiều thứ nhĩ. Cô đã từng thấy kẻ đóng giả quý ông giết người rồi hả?

Tôi đơ mặt, tôi thả tay che mắt Jonathan ra. Mathew quay lại nhìn vào hân, anh lên tiếng

-Tụi tui đùa thôi, hay lắm, mọi người ghi nhớ nhé.

-Nhưng mà vụ mật thư hân bảo tên kẻ tiếp mới đáng sợ. Chúng tôi đã nhờ cục phân tích để giải nhưng có vẻ họ cũng không biết, nó như hình vẽ của con nít vậy đó.

Một anh chàng đặt bức thư xuống, bức thư được ghi như vậy: Hình quả bí, đầu lâu, phù hiệu cảnh sát, M, còng tay, dao, máu, C. Ký tên Scorpion

-Đơn giản, nó bảo rằng “ Vào đúng ngày Halloween, ta sẽ lấy mạng tên cảnh sát bắt đầu bằng chữ M. nếu như các người muốn bắt ta, thì các người phải giao cho chúng ta người phụ nữ bắt đầu bằng chữ C”

Hân đọc to lên một hàng dài làm mọi người sững sốt. Tôi bật miệng hân lại, cười hiền với mọi người thì một nhân viên ở bộ phận thông tin đẩy cửa phòng, hét to bảo là tìm được mật thư của tên Scorpion. Mọi người trong đây nói rằng

-Chúng tôi mới vừa biết, cậu nhóc thông minh đã nói hết rồi.

Nhân viên ừ rừ mở cửa ra ngoài. Một anh chàng khác nói

-Ở trong thành phố chúng ta chỉ có đúng một sở duy nhất là cảnh sát là sở cảnh sát này thôi. Mà chúng ta cần tập hợp hết những người tên M và bảo vệ cho họ.

-Chúa ơi _ Tôi thốt lên sau khi tôi lỡ đánh đổ nước vào tờ giấy, chữ M hiện lên là Mathew, còn C hiện là Carol

Mọi người cầm tờ giấy lên, nghiên cứu nó và nhìn sang Mathew

-Đội trưởng là người kế tiếp...

Chương 53: Vụ Án Tên Là Scorpion (2)

-Đây là vấn đề mà tôi muốn biết!_ Mathew gõ bàn trầm tư

-Không thể nào, ở đây có mấy người tên Mathew?

-5 người, nhưng họ đều bị cử đi ở nơi khác nên chỉ còn một mình sếp là Mathew.

Cả đội đầu đầu bứt tóc vò tai

-Nhưng tại sao Carol lại dính đến vụ này?_ Mathew bảo

-Con không biết, chắc bạn gái của tên đó tên là Carol!_ Tên nhóc con bảo

Tôi tức muốn nổ đầu, cái tên này đang làm nhảm cái gì vậy?

-Hay nhì? Một sự trùng hợp sao?_ Mathew đến chỗ hắc quỷ xuống quan sát hắc kỹ hơn – Cậu thật sự là ai hả, nhóc?

-Mathew, đừng dọa Lucas thế chứ!_ Tôi khuyên bảo anh ta.

-Cho tôi nhiều thêm mật thư khi hắc bảo giết người tiếp đi, chắc chắn sẽ có dính dáng đến hắc

.

.

.

Tôi đóng cửa xe thật mạnh đẩy mạnh bạo, tay yên vị đặt lên vô lăng mà không nói một lời nào.

-Anh biết chuyện này rồi đúng không?

-Biết gì?

-Anh biết là tên giết người này đang tìm người tên Carol.

-Không biết...

“Rồ...rồ..”

Tôi nổ máy xe, lái xe với tốc độ nhanh nhất mà tôi có thể làm, chiếc xe dừng trước cổng khách sạn làm hắc suýt nữa ngã ngựa về phía sau.

Tôi không xuống xe, gục đầu vào vô lăng, nước mắt giàn dụa.

-Tôi nghĩ tôi sẽ cố gắng tìm được tung tích của tên kia. Tôi sẽ hy sinh bản thân tôi, tôi sẽ không chết đâu.

-Đừng dại dột vậy Carolyn, giới sát nhân cũng lắm rắc rối hơn người thường nhiều. Chúng tôi thường là được ví như những kẻ bệnh hoạn, tên tâm thần, nhiều từ ngữ độc địa khác nhưng họ không biết rằng chính những con người đó mới đem thế giới vào dạng cân bằng hoàn hảo.

-Tôi cứ tưởng rằng, nhiều tên sát nhân giết người kiểu như ghét thì giết.

-Sát nhân được phân chia thành nhiều dạng khác nhau, nhưng tôi chỉ ví hai dạng là sát nhân vì báo thù và sát nhân vì chướng mắt. Họ diệt đi những con bọ của xã hội hay là họ muốn làm xã hội tồn thờ họ. Rắc rối lắm

Bầu trời tháng mười lạnh giá nửa mùa thu và mùa đông, gió lùa rất dễ chịu. Tôi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hắc.

-Tôi dừng cảm nhĩ, địch được với một tên khủng bố.

Hắc mãi còn lắng nghe tôi.

- Anh làm ơn, đừng rời xa tôi được không?

-Điều gì làm em nghĩ vậy?

-Tôi không biết, nhưng tôi nghe một người bảo rằng “Phụ nữ dù mạnh mẽ đến đâu cũng phải tìm người đàn ông để mình dựa vào”. Có vẻ như là tôi tìm được rồi, tôi tìm thấy anh, kẻ sát nhân của tôi ạ.

Hắn nắm chặt bàn tay tôi thôi bạo hơn, tôi chỉ vừa chớp mắt một chút, hắn đã hóa thành lớn. Hắn tặng cho tôi nụ hôn ngay giữa trán. Giữa buổi chiều huyền ảo mơ mộng như vậy, tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì tôi đã tìm thấy người đàn ông cho cuộc đời mình. Nhưng nó có cảm giác như chúng tôi sẽ rời xa nhau vậy.

-Jonathan, tình yêu đối với tôi nó như một cơn gió thoảng, nhưng đối với anh, nó tựa như đè nặng vào tim vậy.

.

.

.

Tôi nằm trên giường, nhìn về phía trần nhà trắng tinh. Tim tôi đập mạnh “thình. . .thịch”. Trái tim ơi, mày biết yêu từ khi nào vậy, mày đập nhẹ thôi được không?

Mắt tôi nhắm nghiền lại, chìm vào cõi giấc mơ đen tối. Vì đêm nào tôi cũng nằm mơ đến tên hề này nhưng giấc mơ lại rất khác.

Tôi đang ở trong một cái tù ngục không hề có cửa sổ, và có một tên điên khùng đang với thân hình mập ú của gã. Gã đeo tập dề đầy đẫm máu với cái mặt nạ hề, còn tôi thì bị trói không thể nào cử động được, gã lỏng ra, cầm con dao dài sắc bén đâm vào tôi. .

Một giấc mơ đen tối, tôi không thể nào thoát ra được. Tôi, tôi không thể mở mắt.

“Carolyn”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Vụ Án Tên Là Scorpion (3)

“Bích”

Hả? Hình như tôi, tôi mới bị rớt xuống giường hả? Tôi đứng dậy dụi mắt và mệt mỏi nhìn về cửa sổ, trời lơ mơ lóe lên những tia sáng của đường chân trời báo hiệu một ngày mới. Tôi chắc vừa bị bóng đè mất rồi.

“Meo...”

Con mèo đen quấn quanh chân, âu yếm tôi. Tôi bế lên, soi kỹ

-Con gái không được chút riêng tư hả, Rumpel?

Con mèo cất tiếng nói

-Chị bị gặp ác mộng, mèo là động vật đuổi ác mộng rất tốt đấy.

-Trừ mèo đen...

Tôi đặt Rumpel lên giường, cậu nhóc biến thành một chàng trai trưởng thành. Tôi chóng hông giận dữ nhìn cậu

-Cậu qua đây với mục đích gì đây?

-Tôi thấy giấc mơ của chị rồi, nó không phải giấc mơ, nó là điềm báo.

Tôi ngăn ra với lời cậu.

-Chị chỉ lặp lại đúng một giấc mơ thôi đúng không? Mà lần này giấc mơ lại khác, nó là điềm báo.

-Tôi thừa biết mà...

Tôi chu môi lên, thực sự tôi không muốn ai nhắc về đến những giấc mơ, tôi ghét nó. Tôi ghét những giấc mơ.

-Nếu về bài thuyết trình, tôi có thể giúp cậu và bây giờ, làm ơn đi ra đi.

Tôi sờ đầu cậu, kéo cậu ngồi dậy và đuổi cậu ra khỏi phòng.

Khi Rumpel đứng bên ngoài, cậu sờ lại đầu mình mà sung sướng.

“Reng... reng...”

-Mathew?

-Carolyn, lên đây nhanh, và nhớ, đừng mang thằng nhóc Lucas đó đi theo nhé!

-Chuyện gì vậy Mathew?

-Bọn tui tìm được chỗ của Scorpion rồi.

Chưa đầy một tiếng, tôi đã bắt xe buýt và có mặt tại sở cảnh sát. Các đồng nghiệp của Mathew đã đứng đợi tôi sẵn và đưa tôi tận vào phòng.

Mathew ôm tôi đầy hạnh phúc.

-Mathew? Gì vậy?

Anh vui vẻ như muốn hát thánh ca

-Chân bà khỏe chứ? Tay bà? Hình như lâu quá chưa tập gym nè. Chúng ta sẽ tới đường 56 Lincoln. Chúng ta sẽ giết tên đó

-Nhanh lên đi! _ Tôi đá cho Mathew một phát vào mông vì tội điên khùng

Tôi ngồi lên xe của Mathew, cậu cho còi hú vang trên đầu mà ai ai cũng có thể nghe được. Tôi bám vào thành trên đầu của oto và mong rằng mình đừng bị văng ra.

-Sao ông biết được chỗ của Scorpion? _ Tôi hét lên để cố nói cho Mathew nghe

-Những bức thư ghép lại và máy quét vân tay. Tui yêu công nghệ hiện đại và cũng nhờ suy luận của bà. Tên đáng nghi hiện giờ là Frank Mullin, 53t, không có việc làm và sống ở chung cư XX

-Tui không chắc nhé, lỡ như ông sai thì sao?

Mathew đạp phanh dừng lại, cả người tôi như muốn văng về phía trước. Tim tôi đập thình thịch. Trình độ lái xe của Mathew còn dở hơn tôi.

-Tui là cảnh sát mà

-Mathew! Cẩn thận! _ Tôi nhắc anh

Tôi mở cửa ra khỏi chiếc xe cảnh sát thì chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ là mọi người đều mặc giáp chống đạn và mang theo cả kính chống đạn bao vây cả khu chung cư. Tôi giúp Mathew sơ tán khỏi mọi người ra khỏi chung cư. Mathew cầm chiếc loa hét lớn

-Frank Mullin, đề nghị anh đầu hàng. Chúng tôi đã bao vây hết cả toàn nhà rồi.

Tôi lấy trộm súng của Mathew chạy lên lầu vì nếu đi thang máy thì có vẻ rất tệ.

-Tại sao còn đứng đó, đi theo cô ấy đi chứ lũ chết nhất _ Mathew giận dữ cầm loa hét to vào các cảnh sát và cũng rút súng ra chạy theo tôi

Mà lâu quá không tập thể dục nên tôi vừa chạy vừa thở hồng hộc. Vì sao mà cái thang này dài dữ vậy?

-Phòng XX _ Tôi lầm nhảm số phòng của gã trong miệng

Khi tôi tìm thấy căn phòng mà tôi muốn tìm, tôi đập cửa và cầm súng la to

-Cảnh sát đây, giơ tay lên!!!

Không thấy ai cả, tôi mò mẫm ở phòng khách, nhà bếp, tất cả nơi và cuối cùng là phòng ngủ. Tôi đập cửa phòng ngủ, thì thấy có một ông già trung niên ngồi trên giường đang coi tin tức

-Cảnh sát đây! _ Tôi chìa súng vào gã

Nhưng mà gã này không giống trong giấc mơ của tôi. Trong giấc mơ của tôi là một gã báo ục ịch với làn da sần sùi và đầu hói

Còn gã này lại không hói, tay thì không có vẻ gì sần sùi cả.

-Ông có phải là Frank Mullin?

Gã vẫn chăm chú nhìn màn hình tivi.

-Tên kia bắt tôi làm vậy.

-Ai? _ Tay tôi vẫn không rời mục tiêu nửa bước.

-Scorpion...

-Hắn ta giờ ở đâu

Miệng gã sùi ra bọt mép, mắt gã giờ chỉ còn tròng trắng, nhưng miệng vẫn cố nói với tôi.

-February....

Gã nằm bất tỉnh trên giường, tôi chạy đến kiểm tra. Gã đã tự tử rồi. Đúng lúc đó Mathew đến chỗ tôi, nhìn thấy tình cảnh bây giờ cũng bàng hoàng mà bình tĩnh cất súng.

-Gã tự tử rồi_ Tôi nói

-Có chất độc trong li trà của gã_ Mathew nhìn vào tách trà mà ngửi mùi hương – Trước khi chết, gã còn nói gì không?

Tôi lạnh nhạt nhìn xác chết để người ta vẽ thành vòng trắng, Mathew bóp má tôi cảnh báo

-Đừng, nhìn bà ngu lắm!

-Gã bảo là gã không phải Scorpion, Scorpion khác đang ở...

February. Thị trấn chẳng có cái nào tên February ngoại trừ cái khách sạn kia

-February. Khách sạn tôi đang ở.

Mathew không dám ho he gì nữa. Đồng nghiệp của anh chạy vào như muốn báo cáo gì đó.

-Đội trưởng, vừa nhận được tin là một người khác bị sát hại và với bức tường đã báo hình bò cạp

-Scorpion đang bắt đầu đáp trả...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Vụ Án Tên Là Scorpion (4)

-Mấy người?_ Tôi hỏi

-2 người_ Đồng nghiệp của Mathew đáp

Tôi đặt tay lên vai anh

-Có vẻ như ông sai rồi đấy, ngài cảnh sát ạ

-Đi, chúng ta đi tới khách sạn của bà, Carol! Tôi không muốn bà hay tôi chết đâu.

Anh giận dữ kêu gọi hết lực lượng cảnh sát đang nhàn rỗi tiến thẳng đến khách sạn của tôi. Tôi đứng dựa vào tường nhìn mọi người

“Jonathan đang bao che cho hắn hay sao?”

Một lát sau, tất cả còi cảnh sát đã kêu inh ỏi ở bên ngoài khách sạn. Tôi bảo mọi người làm ơn tắt cái còi đó và một mình bước vào khách sạn vào quầy tiếp tân.

-Melissa, Layla_ Tôi chào hỏi

-Cô bị điên rồi hả? Carolyn? Cảnh sát đến đây sao?

-Họ sẽ không biết gì đâu. Tôi chỉ cần bà có danh sách của các vị khách không?

-Để làm gì?

-Có một tên giết người mà Jonathan muốn bắt đang nằm ở đây và họ chính là phụ trách vụ án đó.

-Tôi đã nghe qua, Scorpion,

-Phải, hắn bảo tìm và giết nhưng dường như hắn muốn bảo vệ tên đó

-Điều gì làm cô nghĩ vậy?_ Melissa phà khói thuốc vô mặt tôi

-Bởi vì hắn là sát nhân, tôi không cho họ bước vào khách sạn này vì họ có thể sẽ bị giết hết. Từng người một.

Layla đưa cho tôi danh sách khách ở đây, nhiều vị khách bị gạch bằng bút bi đỏ thì tôi cảm thấy rất áy náy. Tôi giấu hết những danh sách có gạch đỏ màu đen vào người, đưa ra danh sách photo những vị khách còn sống. Tôi bước xuống bậc thang và quăng cho Mathew đóng danh sách.

-Hắn đã đi ra ngoài, hắn sẽ không trở lại đây đâu sau khi nghe bạn mình là Frank Mullin đã khai chỗ hắn sống. Tìm tên trong đó đi, có thể là hắn đấy.

-Được rồi, có chắc là bà ổn không, Carolyn?_ Mathew lo lắng cho tôi

-Tôi không sao..._ Tôi như giả vờ ôm anh nhưng tôi lại thì thầm vào tai anh mà Mathew thề rằng vốn không biết có một Carolyn khác - Nếu mà tôi mà thấy mọi người hay anh bước vào đây, tôi sẽ giết anh!

Mathew buông tôi ra, ra lệnh cho cả đội về sở. Mathew dần nhìn tôi cảm thấy xa cách hàng dặm.

Tôi bỏ vào khách sạn, mặt nằm xuống quầy tiếp tân.

-Tôi đã làm một điều không đúng đắn với bạn của mình

Layla xoa đầu an ủi tôi

-Không sao đâu cưng, ai rồi cũng có lúc phải mắc lỗi, cô đã làm điều đúng đắn để bảo vệ họ.

Ingrid chạy xuống cầu thang nổi giận

-Các anh chàng cảnh sát đẹp trai đâu rồi?

-Họ về rồi, Ingrid_ Melissa nói

Ingrid ngồi xuống ghế sofa, chân gác lên bàn, tay rắc những tàn thuốc xuống bàn.

-Cô đã làm điều kinh khủng đấy, Carolyn!

Tôi ngồi dậy và bỏ đi ra khỏi khách sạn, trước khi đi, tôi dặn dò rằng

-Tôi chỉ đi tìm chút không khí thôi

Lang thang giữa dòng người của thành phố, tôi cô đơn lạnh lẽo trong chiếc áo khoác của riêng mình. Bỗng, tôi bị một người bị miện với chiếc khăn màu trắng tỏa ra mùi hương ngọt ngào làm tôi chìm vào giấc ngủ

.

.

.

Rumple vội vã về lại khách sạn, cậu đã phải bỏ tiết khi nghe tim mình đập không ổn, cậu hỏi Layla.

-Carolyn đâu rồi?

Layla ngạc nhiên

-Tại sao cậu lúc nào cũng hỏi Carolyn ở đâu vậy? Cô ấy đi hóng gió sau khi mắng bạn mình.

Cậu đập bàn tiếp tân trong sự tức giận

-Chết tiệt! Chị ấy bị gì rồi.

.

.

.

Jonathan ngồi trong xe bỏ găng tay ra, tra đạn vào súng. . Hắn đánh mạnh vào vô- lăng. Hắn đành phải phá bỏ lời thề không giết người với Carolyn. Hắn sò vào bên ngực mình.

“Tôi tìm được anh, Jonathan”

.

.

.

Mathew xoa thái dương, nghĩ về lời nói xa cách về người bạn của mình. Tại sao Carolyn lại nói “Tôi sẽ giết anh khi anh hay mọi người bước chân vào khách sạn này?”

Anh nhìn vào danh sách khách sạn mà Carolyn đưa mình mà suy nghĩ. Nhưng lại suy nghĩ về một vấn đề khác là “Khách sạn đó nó có bí mật mà Carolyn muốn giấu sao?” hay là “Tại sao nhỏ muốn kêu mình điều tra người đã chết tên là Jonathan Mars”

-Đội trưởng, Scorpion gửi mật thư._ Đồng nghiệp đặt bức thư lên bàn – Nhưng đây không phải như mật thư lần trước, nó còn kèm theo bức ảnh nữa. . .

Đồng nghiệp của anh đang phân vân lo sợ có nên phô bức hình ra cho đội trưởng không. Anh tức giận, quát

-Cho tôi xem bức hình coi

Đồng nghiệp lấy bức ảnh từ túi áo đập mạnh bàn như muốn gãy đôi. Đó là hình Carolyn đang bị còng hai tay, mắt nhắm nghiền trong căn phòng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vụ Án Tên Là Scorpion (5)

Trời ơi, tỉnh dậy đi Carolyn! Tại sao mày luôn phải đi vào hoàn cảnh này vậy. Mai mốt chắc không được ngủ ngon nữa rồi.

Tôi lơ mơ mở mắt ra, tôi ghét bản thân luôn luôn phải rơi vào mấy cái cảnh bất cóc. Tôi ghét điều đó. Hai tay tôi bị còng lên đỉnh đầu, nhưng ít nhất chân còn có thể di chuyển.

Nhưng nơi này, toàn là màu đỏ. Giấc mơ của tôi, nó có thật, như Rumple đã bảo. Tôi phải thoát ra khỏi đây.

“Phập”

Tiếng dao như bả thịt đập xuống bàn, tôi ngước lên, thấy một gã béo như chính giấc mơ của tôi. Gã có tạp dề đầy máu và khuôn mặt hình hề. Nỗi sợ của tôi quay trở lại.

-Thả tao ra, đồ khốn. Tao sẽ giết mày!!!_ Tôi giẫy dụa, ký ức đau thương của tôi quay trở lại và tôi bắt đầu điên cuồng.

Tên hề với mặt nạ cười nhìn tôi như muốn kinh bị, tôi dùng chân đạp vào chỗ đó của hắn. Gã ôm chỗ đó đau đớn. Tôi phun nước miếng

-Sao hả? Một kẻ giết người thần kinh như mày nghĩ mày là nhất sao?

Gã tát vô mặt tôi, một cú tát rất đau đớn. Tôi cười như một tên điên

-Giết tao luôn đi, đó là điều mày giỏi nhất mà.

Tôi nhìn lên chiếc bàn, nơi có chiếc đầu của một cô gái và một chàng trai đang ở trên đó.

-Mày giỏi thật! _ Gã nói với tôi – Không sợ một kẻ sát nhân như tao sao?

-Mày không đáng để tao sợ! Tao gặp chuyện này hàng trăm lần rồi. _ Tôi chửi lại gã

Gã cười phá lên, lê nặng thân hình bốc mùi và ục ịch nhìn những bộ sưu tập da người của mình.

-Tao sẽ được mọi người sùng bái, sẽ được mọi người biết đến.

-Đồ ngu, mày nghĩ làm sát nhân sướng lắm chắc. Biết đến một tên sát nhân sao?

-Sao mày có thể hiểu được cảm giác của tao lúc này, tại bây con người chẳng khác gì nhau. Chỉ là tự phụ, kiêu căng, ngạo mạn

-Còn mày thì sao? Tao đã đổi đầu với rất nhiều tên, gặp tận mặt con người của lịch sử và kẻ cả yêu hắn luôn đấy. Tao vốn đã là sát nhân rồi. Tao biết mày, Scorpion. Mày là thằng nhóc sinh ra trong một gia tộc loạn luân và bây giờ cái máu sát nhân đó đang nằm trong người mày

Mùi hôi tanh của máu người làm tôi chịu không nổi, nó làm tôi muốn nôn hết ra. Người tôi kiệt sức vì không được ăn sáng. Tôi mệt mỏi. Mắt tôi lơ mơ, gã cầm con dao chặt thịt sắc bén và nói đùa rằng

-Kính thưa quý vị và các bạn, giờ hôm nay tôi xin cho mọi người tiết mục “ Cô gái bị cắt lưỡi”

“ Pằng”

Tiếng súng nổ ra xuyên thủng tim hắn trước khi hắn đụng vào tôi.

-Rumple?

Tôi thấy bóng dáng cao lớn với mái tóc đen đặc trưng của Rumple. Rumple cầm cây súng chĩa vào hắn

-Carolyn, chị không sao chứ?

Rumple cởi dây xích cho tôi, tôi xoa xoa hai bàn tay đầy vết hằn của mình. Rumple ôm tôi vào lòng.

-Chị không sao là được rồi!

Tôi đẩy Rumple ra

-Tôi không sao mà, sao cậu tìm được tôi?

-Nhờ tâm linh tương thông thôi.

Cảnh sát ập vào đúng lúc, tôi mỉm cười với Mathew và mọi người ở đây xanh mặt khi thấy bộ sưu tập da người ghê rợn.

Mathew nhăn mặt. Tên sát nhân đã bị bắt.

-Thủ phạm đã chết, vậy được rồi, tui sẽ không trách bà đâu, Carolyn, hắn đã gây ra quá nhiều tội ác rồi

-Cảm ơn, Mathew.

.

.

.

Hắn bước vào căn nhà lạnh lẽo của Carolyn thuở nhỏ, nồng nặc mùi máu và nỗi sợ ở đây. Căn nhà vẫn giữ nguyên, không ai dám đụng đến căn nhà này cả. Hắn thấy bức ảnh cô chụp với gia đình vào dịp giáng sinh. Hắn phát hiện có điều bất thường ở đây. Nỗi đau quá khứ của Carolyn.

Hắn bước lên phòng cô, nhìn cái căn phòng với bức tường màu trắng tinh khôi nhưng đã vấy bụi. Hắn chạm vào bàn học của cô, nhìn những quyển tập ngây ngô với con chữ lúc nhỏ của cô mà cười. Hắn đọc được một được phân chữ nhỏ lúc đó được cô viết nguệch ngoạc

“Mình đau lắm, rất đau ở phần ngực, giống như có thứ gì đó đang cố thoát ra và đang quấy động vậy”

Hắn trở về phòng khách, nhưng ánh sáng lại chói vào bậc cầu thang đầu tiên, hắn mở ra, nhìn thấy mảnh dây chuyền bạc. Đúng là cô ấy rồi.

“Tôi đã có anh ở bên cạnh”

Cô ấy vốn đã cô đơn vậy rồi.

Hắn cho dây chuyền vào túi áo, ngồi vào xe và khởi động máy, tiến về phía khách sạn February.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Số tôi quả thật may mắn, cái may là luôn có người cứu, hồi trước là tôi toàn tự lực cánh sinh không à. Một môi thật! Lấy lời khai, ngồi đợi,...

Tôi cho chìa khóa vào ổ, nhưng kế bên đã có người đứng bên cạnh tôi

- Chuyện gì vậy?

- Scorpion chết chưa?

- Rồi, Rumpel giết hắn. Tôi thì bị bắt làm con tin và suýt nữa chết rồi!!!

Hắn bắt buộc khuôn mặt tôi phải đối diện với mặt hắn, tôi sụp mắt xuống sợ hãi.

- Nhìn tôi đi, Carolyn...

Tôi nhìn hắn, nhìn thấy ánh mắt đen láy của Mars đang nhìn tôi. Tôi không kìm được ôm hắn vào lòng.

- Ổ trong lòng tên sát nhân của anh thấy nó mới yên ổn làm sao...

Hắn hôn lên mái tóc đen đặc trưng của tôi.

Maggie thì đang đi một vòng quanh khách sạn thấy cảnh tượng Jonathan và tôi ôm nhau. Cô núp ra đằng sau nhìn chăm chú vào hắn. Jonathan đẹp rạng ngời làm tim một cô nàng 34 tuổi đập mạnh. Cô không ngờ ở đây lại có nhiều người đẹp trai như thế.

.

.

.

“Chíp...chíp...chíp”

Ánh sang chiếu vào cửa sổ phòng tôi, hắn quàng tay quanh và ôm chặt eo tôi. Tôi mở mắt và cảm nhận cái ôm ấm áp không tình dục này. Tôi cứ muốn mỗi sáng tôi được như thế này. Hắn áp khuôn mặt vào chiếc lưng tôi nuột nà của tôi. Có lẽ yên bình nhất là như thế.

Tôi quay lại sang về phía hắn, ngắm nghía khuôn mặt nam thần của đời tôi. Tôi ngắm nhìn từng mái cơ của hắn, sờ vào đường con của cơ thể. Đó là điều mà tôi muốn làm bấy lâu nay.

- Em làm gì vậy?

Tôi lấy tóc che mặt lại xấu hổ.

- Thấy...anh...đẹp trai quá thôi.

Jonathan đề tôi mạnh xuống giường, tôi ngần ngại nhìn hắn. Hắn rút ra từ túi quần ra mảnh dây chuyền bằng bạc sáng tuyệt đẹp đeo quanh cổ tôi.

-Cái này là cái gì?

-Đây là dây chuyền vốn thuộc về em mà tôi tìm được ở nhà em

Tôi đẩy hắn ra, ngồi dậy sờ dây chuyền.

-Nhà tôi... Nó thuộc về tôi sao?

-Phải.

Tôi ngắm nghía dây chuyền, nó được khắc thật tinh xảo và tuyệt đẹp.

-Tại sao anh biết nó thuộc về tôi?

Hắn im lặng, không muốn nói cho tôi biết. Tôi cởi dây chuyền ra, đặt dây chuyền vào lại bàn tay hắn, mỉm cười.

-Nó chưa bao giờ thuộc về tôi, tôi không cần nó. Nó đẹp lắm! Cảm ơn anh!

Tôi hôn lên má hắn dịu dàng

.
. .

-Carl, doanh thu hôm nay là bao nhiêu vậy? _ Melissa cầm máy tính bấm ra từng đồng

-Hơn 5 triệu! Số tiền này bằng lương 1 tháng của tôi đấy _ Carl cau mày vì hôm nay doanh thu khách sạn rất kém- Khách sạn phải đề ở chỗ thu hút hơn.

-Hai ngày nữa là Halloween, có ai có kế hoạch lớn chưa? _ Bà Mel vờ như không nghe thấy Carl đang than vãn, hỏi mọi người trong khách sạn

-Tôi sẽ treo chiếc đèn lồng quả bí ngô chính giữa, nó sẽ rất đẹp đấy. Phải đảm bảo các vị khách mời thích mà _ Layla hứng thú đề ra ý kiến.

-Thế các vị khách mời là ai vậy? _ Maggie bước xuống long lanh, xinh đẹp hỏi mọi người.

Mọi người im lặng hết, nhìn về phía cô nàng Maggie đang bước về đây. Ai cũng có chung một suy nghĩ là “ May là ông chủ đã ngăn cấm giết người trong khách sạn không là tại tôi cho bà về châu trời rồi”

-Các vị khách như cô thôi! _ Ingrid châm chọc

-Hay nhỉ, đáng lẽ phải có nhiều người xuống như tôi chứ! _ Maggie phản bác lại Ingrid

-Các vị khách kính mến, họ đều là khách quý mỗi năm của khách sạn _ Layla vuốt mặt Maggie ân cần đầy quan tâm – Cô đã đi đến đây rồi, cô không đi tham quan khách sạn hay tìm cái gì để nói chuyện đi?

-Mọi người có biết người mặc vest với mái tóc đồng không vậy? Anh ta hình như là bạn trai của người khách tên là Carolyn ấy _ Maggie không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề chính.

Tất cả nhân viên khách sạn rơi vào trạng thái cực kỳ trầm cảm, lo sợ và mĩa mai. Cô gái tội nghiệp.

-Đúng vậy, họ là cặp tình nhân! Cô hỏi làm gì? _ Carl nói

-Không có gì, chỉ là, họ quá đẹp đôi thôi.

-Đề tôi nói cho cô một chuyện _ Ingrid đứng dậy – Họ là chìa khóa duy nhất để đưa chúng tôi ra khỏi nơi địa ngục và chúng tôi sẽ diệt hết tất cả những thứ cản đường họ.

Maggie không sợ ánh mắt độc ác của Ingrid, cô chống chọi lại

-Và tôi sẽ là chìa khóa để đưa mọi người rời ra khỏi đó

Chương 58

“Cộc...cộc”

-Carolyn?

-Rumple, chuyện gì vậy?_ Tôi mở cửa nhìn thấy cậu tươi cười với tôi

-Chị đi chơi với tôi nhé?_ Cậu đưa ra lời mời

Tôi hơi ngạc nhiên, mỉm cười gật đầu

-Thôi được rồi, mà hôm nay là thứ sáu mà?

-Trường cho nghỉ, hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập trường nữa.

-Được rồi...

Tôi vào phòng lấy túi xách, đóng cửa lại và đi chơi với Rumple

Nhưng, khi vừa lấy túi xách, có một lực vô hình nào đó bắt buộc tôi phải nhìn vào cửa sổ, tôi nhìn thấy một người đàn ông trung niên nhìn cũng rất trẻ với mái tóc đen rối bù được cái mũ đen che mắt, ông ta đeo kính râm màu đen nhìn về hướng tôi đang nhìn

Chiếc xe buýt chạy ngang qua, người đàn ông biến mất. Tôi ngỡ như là mình thấy được ảo ảnh.

.

.

.

“Ọe...ọe”

-Ôi, tôi không thể chơi cái trò tàu lượn siêu tốc nữa, tôi sợ rồi...

Tôi vừa nôn thốc nôn tháo trong thùng rác, tôi rất sợ chơi mấy cái trò độ cao tưởng chừng như mình bay ra ngoài rồi. Rumple vỗ lưng tôi làm dịu cơn nôn, bật cười

-Lúc mới chơi thấy chị sung quá mà, giờ tại sao lại thảm hại như vậy?

-Đó là trước khi tôi chưa biết trò đó ghê như vậy...ôi mẹ ơi...

Rumple đỡ tôi đến quán cà phê gần đó, gọi cho tôi ly nước đá và tôi tu một hơi sảng sảng.

“Cạch”

-Đỡ hơn nhiều rồi...

-Chị còn muốn chơi gì nữa không?_ Rumple nhướn mày

Tôi lắc đầu từ chối ngay từ khắc

-Không, không bao giờ. Tôi chóng mặt lắm

Rumple ngắm nhìn tôi, cậu mỉm cười, tôi nhìn lại cậu nghiêng đầu “Cậu ấy nghĩ gì vậy?”

“Chị chẳng khác xưa, Carolyn. Yếu đuối như vậy mà không bao giờ để lộ ra”

-Rumple!_ Tôi lay vai cậu

-Em xin lỗi, em...

-Không sao đâu, cậu như người mất hồn vậy. Ở trường có gì khó hả?

Cậu nằm xuống bàn, nhắm mắt không muốn suy nghĩ nữa. Tôi sờ đầu cậu, sờ mái tóc đen tuyền mượt mà của cậu.

.
. .
.

-Thử đi, nếu cô muốn chết! _Melissa cảnh cáo Maggie

-Ôi, cô gái. Làm người thứ 3 ở đây không bao giờ có kết cục tốt...

.
. .
.

-Chị Carolyn, em...em muốn nói, chị nhớ em trai chị không?

Vết đau trong tim tôi bắt đầu tái phát

-Có, rất nhiều. Chẳng có ngày nào mà chị không nghĩ về nó. Nhưng chị vẫn hy vọng nó vẫn ổn hoặc có một gia đình tốt chăm sóc nó. Cậu rất giống nó đây, Rumpel

Cậu nắm bàn tay nhỏ bé của tôi

-Chị, chị có coi tôi là em trai chị không?

-Không, Rumpel, chị chưa bao giờ nghĩ vậy

-Vậy chị có nghĩ tôi là một người bạn trai chưa? Tôi...rất...rất...yêu chị

Tôi mở to mắt ngạc nhiên, nhưng vừa muốn cho cậu cái tát nhưng tay tôi lại run run nên tôi sẽ không. Tôi cup mắt xuống, vén tóc ra sau tai

-Tại sao cậu lại muốn yêu tôi?

-Em yêu chị, em rất yêu chị. Chị cứ giữ câu trả lời trong lòng đi, em không muốn nghe nữa đâu. Em đã dùng hết sức lực để nói. Em không thể giữ trong lòng nữa. Em rất ghét khi thấy chị hôn tên Jonathan hay làm tình với hắn. Em không muốn nghĩ. Em...

Tôi không muốn nói gì cho Rumpel biết để cậu ấy thêm đau lòng, tôi cứ giữ yên lặng và ngắm nhìn khu trò chơi đó. Ngắm cặp tình nhân qua lại, ngắm cậu...Tôi thờ dài, buổi đi chơi trở nên buồn thảm như vậy đó.

-Rumpel, chị biết em không muốn nghe nhưng em hãy nghe. Chị không muốn coi em là em trai hay người yêu, chị coi em là một người bạn. Em là người bạn tốt nhất mà chị có.

-Em không muốn nghe nữa, Carolyn.

Cậu bỏ đi, để tôi bơ vơ ở đây một mình. Tôi buồn ngắm nhìn chiếc ly nước nước lạnh với giọt nước rơi xuống

“Tách...”

.
. .
.

Tôi mở cửa, nhìn mọi thứ bên trong, tôi không dám miêu tả nữa.

Maggie đang mặc bộ nội y màu đen gợi cảm, ngồi trên giường tôi đối diện với hắn ngồi trên sofa. Khi thấy tôi mở cửa, cô nàng nháy mắt, trao cho tôi cái cười của sự khinh bỉ, thô tục.

Tôi nhìn sang Jonathan, hắn thì vẫn uống rượu một cách lịch lãm, không màng ngó ngang gì đến tôi. Tôi lịch sự đóng cửa lại, để mọi việc cứ diễn ra tự nhiên.

Tôi chạy xuống lầu, mọi người đều nhìn tôi và đều tức giận. Layla cho một nắm đấm vào tường

-Mặc kệ luật lệ, tôi phải loại bỏ con nhò đó ra khỏi khách sạn này.

“ Ầm... ầm...”

Mưa đổ xuống như trút nước, tôi đợi mưa chạy mà không ngừng

“Cộc...cộc...cộc”

Lucy mở cửa ra, thấy tôi ướt nhẹp, bà đưa tôi vào nhà

-Carolyn, vào đây, con sao thế?

-Phu nhân, cho con ngủ nhờ qua đây một đêm nhé!

-Được, con gái

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tiếng đàn violin bị đứt dây làm người nghe kéo đàn phát ra những âm thanh khó chịu

-Gọi Cody lên đây cho tôi... Jonathan cúp điện thoại

Maggie cắn móng tay tạo dáng quyến rũ, nháy mắt và dùng đưa bộ ngực trước mặt hắn. Cô ta cảm thấy may mắn khi chuốc Carolyn say rượu và chồm lấy chìa khóa dự phòng, tự mở cửa phòng Carolyn và thấy anh chàng đẹp trai đang ngồi uống rượu ở đây. Á đã tự cởi quần áo và dùng đưa trước mặt hắn.

Việc con nhò Carolyn về là dự định được tính trong kế hoạch của ả và làm con nhò này bỏ đi cũng thuộc kế hoạch của ả để được qua đây 1 đêm với người đẹp trai này.

Hắn với đôi mắt lạnh như tiền trở thành màu đỏ như rượu hắn cầm trên tay sáng đẹp tuyền trong buổi đêm đầy máu.

Maggie đứng dậy tựa vào một bên tay của Jonathan, bàn tay dơ bẩn vuốt ve bộ ngực vạm vỡ của hắn.

-Có muốn làm với em một đêm không?

.

.

.

Tôi thay áo len tay dài và vấy dài do Lucy đưa, nằm ườn ra ghế sofa. Giáo sư đang đi lấy nước Coca cho buổi thức đêm thì thấy tôi buồn vậy thì kêu vợ

-Carolyn bị cái gì thế?

-Em không biết, và anh thôi uống Coca vào buổi tối đi! Dạ dày đã bị gì rồi

Lucy giắt lon nước Coca, tôi thì chán nản ngồi dậy xin lon nước mở ra uống. Lucy ngồi xuống ghế sofa vuốt tóc tôi.

Tôi đặt lon Coca lên bàn, lấy cánh tay che mắt lại, không cho ai nhìn thấy tình cảnh của tôi bây giờ. Trái tim tôi đau như cắt, muốn tìm chỗ nào đó hả giận cho xong.

-Cho con chút riêng tư được không? Con... hơi mệt

-Được thôi...

Phu nhân đắp cho tôi chiếc mền, tắt điện và để tôi nằm ở bóng tối một mình. Tôi suy nghĩ chuyện vừa xảy ra trong chớp mắt. Chuyện đó là sao? Tại sao Maggie...

Tôi cứ mãi trần trọc lần qua lần lại trên chiếc sofa, mà không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào?

“Rào!!!”

Bên ngoài trời mưa, vẫn không thể xóa tan nỗi đau của tôi.

.
.
.

Hắn nhẹ nhàng mà đặt ly rượu xuống bàn, cởi chiếc áo vest ra. Maggie tưởng là tín hiệu đèn xanh đã bật lên, hớn hờ vui mừng. Nhưng mà, Jonathan của chúng ta là người thường hả?

-Sếp gọi tôi?_ Cody đẩy cửa vào

-Cậu đến thật may mắn, tôi đang cần nhờ cậu giúp, có phải là cậu cần giải tỏa sinh lí không?

-Sếp muốn tôi... cảm ơn sếp

-Đừng giết chết cô ta, tôi không muốn máu cô ta dính lên giường của Carolyn và nhớ, hãy để cho bọn Layla làm việc cùng

Hắn nở nụ cười ác độc, ngồi xuống và quan sát một cảnh tượng ác độc, một bộ phim kinh dị mà hắn rất thích.

.
.
.

-Carolyn, dậy đi!!! Sáng rồi!_ Phu nhân Lucy lôi tôi dậy

-Hả? Dạ...

Ngoài sân có tiếng nước xả xuống, dù hôm nay trời nắng đẹp. Tôi đẩy cửa ra xem, nhìn thấy Harry đang chăm chỉ tưới cây

-Chào Harry!

Anh quay lại mỉm cười với tôi

-Anh đang tưới cây hả?

Anh gật đầu

Tôi vuốt ve chiếc tay dài của áo len, vì hôm nay trời khá lạnh. Harry thì mặc áo phông trắng và chiếc quần đen dài làm lộ rõ bắp tay làm tôi thêm ngưỡng. Giáo sư này ghê thật, từ người gầy đến trở thành chàng trai cường tráng trong đẹp trai như một nam chính hoàn hảo trong phim Hollywood, có khi đẹp trai gấp ngàn lần.

-Vào nhà đi, Lucy chuẩn bị đồ ăn rồi.

-Chào buổi sáng mọi người!_ Giáo sư vươn vai hôn lên má vợ mình

Tôi giúp phu nhân chuẩn bị đồ ăn, ngồi xuống bàn, nhìn cái cảnh đó mà lắc đầu ngao ngán.

-Được rồi, mọi người. Đầu tiên, tôi muốn hỏi em đấy, Carolyn!_ Giáo sư ngồi xuống chỉ vào mặt tôi – Chuyện gì mà đêm khuya em lại chạy qua nhà tôi ngủ nhờ hả?

-Em thất tình, được chưa?_ Tôi trét bơ lên bánh mì tình bơ nói

Mọi người nín thở trong tức tặc, dù trong thâm tâm đã biết hết mọi chuyện nhưng lại không muốn cho tôi biết nhiều.

-Cái con nhỏ này, trời ạ, tôi chẳng biết nói với em sao cả! Tí nữa em lên giúp tôi về vụ giấy tờ

-Em biết rồi!_ Tôi cho bánh mì vào miệng

-Tí nữa cậu đi mua bí ngô với tôi nhé Harry?_ Lucy hỏi Harry mỉm cười hiền hậu – Hôm nay là Halloween mà.

-Tại sao em không rủ anh hả, Lucy?_ Giáo sư hai hàng nước mắt làm nũng, đầu tôi đầy vạch đen.

-Anh bận nghiên cứu, và mấy đám trẻ tốt bụng tối mai sẽ xin kẹo đây.

Giáo sư bấu môi cổ nuốt đồ ăn giận hờn.

.
. .
.

“Cạch...cạch”

Tôi sắp xếp lại đồng giấy tờ lộn xộn mà giáo sư bày đầy phòng, nhặt từng cái lên mà thầm mắng chửi “Thầy bê bối quá!!!”

Khi đó tôi phát hiện có một tờ giấy ghi “Jonathan Mars”, nhặt lên xem. Và thật không ngờ, giáo sư đang điều tra về hắn. Giáo sư hí hửng cầm cả phê bước vào không biết là tôi đang nổi giận, tôi quay sang giờ tờ giấy trước mặt giáo sư Murphey đầy phần nộ

-Đây là cái gì vậy thầy?

Giáo sư điếng người dựa vào cửa vì bị áp bởi cơn nóng giận của tôi

-Thầy nghiên cứu về Jonathan Mars?_ Tôi lặp lại lần nữa

-Em biết mà...vì cái lúc em bị bắt cóc ấy...

-Cái gì? Vì sao thầy làm vậy?

Giáo sư không lắng nghe tôi, ngồi xuống ghế ở bàn làm việc, nhắm mắt lại.

-Em là học trò của tôi, tôi coi em như chính con gái của chúng tôi và tôi không bao giờ tha thứ những kẻ đã hại em đâu Carolyn. Tôi khuyên em không phải một người thầy hay người bạn mà là một người cha, em hãy tránh xa tên đó ra.

Tôi đặt tờ giấy xuống mặt bàn, thờ dài

-Giáo sư, thầy lo quá rồi, em không sao.

-Carolyn!!!_ Giáo sư đập bàn, quát

Lần đầu tiên tôi thấy giáo sư đáng sợ như vậy, tôi đờ người

-Tôi sẽ làm mọi cách để ngăn em với cái tên giết người đó. Em không biết hắn là một tên tâm thần hả?

-Hắn thay đổi rồi, giáo sư! Chính em đã làm hắn thay đổi

-Sát nhân chỉ mãi mãi là sát nhân, Carolyn, họ mãi không thể thay đổi đâu.

Tôi gục đầu xuống, giáo sư vừa thấy việc làm xúc phạm tôi nên cũng im lặng thờ dài.

-Tôi đã mất Mike rồi, tôi không muốn mất con gái nữa. Tại vì bản tính quá vô tâm của tôi, Carolyn. Tôi rất sợ. Hai tuần trước, tôi biết Harry có thể thấy được ma, cậu ta nói rằng, Mike luôn ở bên cạnh chúng tôi, và lúc đó làm tôi bật khóc đấy Carolyn. Mike đã nói với chúng tôi rằng “Con cảm ơn ba mẹ vì đã là ba mẹ của con, con cảm ơn ba mẹ vì đã sinh ra con và cho con những điều tốt đẹp, ba mẹ làm ơn đừng tự trách mình vì cái chết của con. Thay vào đó, ba mẹ hãy giúp đỡ cho cô học sinh đang sắp đi vào bóng tối đi. Ba mẹ phải cứu cô ấy. Con chỉ thấy cô ấy đang mắc kẹt và con chỉ có thể giúp cô ấy được một lần thôi. Mike còn nói rằng, nó là người cứu em thoát ra khỏi cái giam cầm khủng của Jonathan.

-Cậu ấy là quả bóng xanh tinh khiết đó sao?_ Trí nhớ tôi được lục lọi, và nhớ được chính chiếc quả bóng xa mờ đó đã cứu tôi.

-Đúng vậy, Carolyn. Nó không muốn em chết giống nó. Chỉ vì quá ham nghiên cứu mà lại đẩy con trai vào một kẻ cuồng giáo giết. Tôi không xứng đáng làm ba nữa.

Chương 60

-Em xin lỗi vì đã làm gọi nhớ kỷ ức buồn của thầy.

Tôi đi ra khỏi cửa đóng sầm lại, mặt mày gục xuống. Bây giờ không có gì để có thể miêu tả hết nỗi buồn và chán chường như vậy.

Tiếng nói chuyện nhộn nhịp của Lucy làm lòng tôi vui bót, tôi bước xuống giúp đỡ bà trang trí cho quả bí ngô.

-Con biết hết mọi chuyện rồi hả? _ Bà dịu dàng ân cần hỏi tôi

Suýt nữa là con dao cứa vào ngón tay rồi, tôi không nói gì cả.

“ Pằng...pằng...”

Tiếng súng nổ ra rất dữ dội, tôi ôm Lucy ngồi xuống, thò đầu ti hí ra là hai người mặc áo màu đen trùm kín mít cầm khẩu súng aka. Gã giờ súng lên nổ lên mấy phát nữa. Harry chạy qua chỗ chúng tôi ra dấu hiệu im lặng

-Giáo sư Murphey đâu, ra đây!!! _ Gã hét

Giáo sư mở cửa, hai tay giờ lên không trung nheo mắt nhìn bọn họ

-Các anh là ai? Tôi có biết mọi người không?

-Không cần biết, mày đang giữ nhiều hồ sơ bí mật của bọn tao, mau trả lại đây

-Ô hay? Tôi lấy cái gì? _ Giáo sư vẫn tỉnh bơ – Các cậu nhìn quen lắm!

Lucy đập tay xuống sàn gỗ của nhà bếp, mảnh gỗ vỡ ra, trong đó có một hộp sắt.

“ Pằng”

-Ai đó?

Gã phát hiện tiếng động, nổ súng về phía chúng tôi đang núp. Harry bình tĩnh giờ hai tay đứng dậy.

-Mày ra đây!!! _ Gã thứ hai ép Harry bước ra

Anh đi một cách dửng dưng, không hề tỏ ra sợ sệt gì cả. Lucy run run tay mở hộp, trong đó có hai chiếc súng lục màu đen. Bà đưa cho tôi với đầy nước mắt trong khi giáo sư đang cố đánh lạc hướng họ.

-Cẩn thận, Carol. Đừng giết họ! Đợi tín hiệu...

Dù tôi không phải là thiện xạ như Mathew, nhưng ít ra tôi biết bắn súng (đã từng đấu với khủng bố)

“We’re running out of time

Chasing our lies

Everyday a small piece of you dies

Always somebody

You’re willing to fight, to be right”

Hít một hơi thật sâu, tim vẫn đập mạnh thỉnh thoảng làm cho ai ai cũng phải nghe thấy. Tôi dừng cảm mím chặt môi chờ đợi tín hiệu.

-Luciana!!! _ Giáo sư Murphey hét lên

Tôi và Lucy đứng dậy chĩa súng bắn vào tay của hai tên mặc áo đen, đường đạn bay nhanh hơn cả chớp mắt. Hai khẩu súng rút ra, hai người đàn ông nhanh chóng nhặt lấy chìa vào hai người họ.

-Đến nhằm nhà rồi em ạ!_ Giáo sư chọc

-Các người tưởng là chỉ có hai bọn ta thôi sao?_ Gã ôm tay đau đón nói

Tôi nhận ra họ chỉ là cái bẫy để chúng tôi mắc vào, không lý nào mà tên này lại đi hai người trong khi biết 4 người chúng tôi là chiến binh. Quả nhiên, có tiếng súng bắn vào cửa sổ làm tung tóe mảnh kính.

-Giáo sư Murphey!!!

Nhiều tên cầm súng vào, hiện giờ tôi đang hoảng loạn không thể đếm là có mấy người.

Hai gã bị tôi bắn được đồng đội đưa súng lại và giờ súng vào chúng tôi

-Các người là ai?_ Tôi hỏi

-Đừng nói nhiều lời, tên Giáo sư này đã lấy mất hồ sơ mật, mạng sống của thủ lĩnh bọn tao, tao sẽ không tha đâu!!!

-Giáo sư ơi, thầy lấy gì thì thầy trả cho họ đi!!_ Trong thời khắc này mà tôi còn rảnh để van xin GS. Chắc lúc đó tôi đang hoảng loạn.

-Thầy có lấy gì đâu, thầy vô tội mà

Tôi muốn bỏ tay với ông này, ông này có mấy khuôn mặt mà tôi không thể đoán được.

-Bình tĩnh lại các anh em, gì thì hãy đàm phán, bỏ súng trước đã..._ Lucy nói

“Pằng...pằng”

Một tên bắn vào bả vai của giáo sư và của bà Lucy.

-Giáo sư! Lucy!!_ Đường đạn bay trước mắt tôi làm tôi thêm sợ hãi, máu, máu của hai người thân của tôi.

-Tụi bay mò tìm hết mọi ngách cho tao, còn con gái và con trai của hai tên già này, cha mẹ tụi bay cất hồ sơ ở đâu?_ Gã mặc đồ kín hơn không gì kín hình như là thủ lĩnh với cái giọng the thé biết ra lệnh

Các bạn đã thấy mặt tôi khùng lên chưa, tôi giết người đấy.

-Harry! Khi tôi chết, anh nhớ giết tên Jonathan Mars đây dùm tôi nhé!!_ Tôi dặn dò anh

-Mày nói gì đó_ Gã như muốn nổ súng để bắn tan náy sợ tôi

Tôi nhanh chóng dùng súng bắn vào bả vai của tên đó, mấy bọn kia thì phát hiện ra tôi đã nổ súng thì nhiều đường đạn bay về phía tôi. Tôi kéo hai vợ chồng này núp dưới gầm cầu thang đỡ họ ngồi dậy trong khi Harry anh dùng súng ngắm bắn cho tôi

-Đừng giết họ..._ Gs dặn dò, tay ôm lấy Lucy vào lòng

Tôi nhận lấy cây súng của Lucy giơ lên bắn vào chân, vào tay để bọn nó không thể cử động được nữa để bắn.

“Nàng như một thiên sứ bóng đêm, khi nàng đi đến đâu, máu chảy đến đó”

Khi súng chỉ còn tiếng “tắc...tắc” là họ đã bị chúng tôi hạ gục hết rồi. Nhưng cái nào mà chẳng có sạn. Trong lúc tôi đang đắc ý thờ hồng học thì một tên khỏe như trâu bò dùng hai tay ép chặt tôi và bóp cổ tôi.

-Đắc ý còn sớm lắm gái ạ, mày dễ thương hơn tao nghĩ đấy!

Cổ bị bóp nghẹn làm tôi không thể thở được, rất muốn nôn ra. Gã gỡ mặt nạ ra thì thấy huôn mặt gã như một tên hề, xấu xí, gớm ghiếc. Bao nhiêu trận đánh nhanh tạo thành sẹo khắc trên khuôn mặt gã

Cả người tôi khó thở, tim đập nhanh, con ngươi chạy điên loạn

-Carolyn!!!_ Harry cho hấn một cú vào mặt, đỡ tôi và xem tôi như thế nào – Carol, bình tĩnh lại!!

“Bốp”

Mảnh gạch trên tường nát bươm, ánh mắt đầy vẻ giận dữ và ác quỷ. Tôi cầm cây đèn bàn ở gần ghế sofa đập lên tường để mất đi thứ che vương vãi kia, còn lại mảnh vỡ của bóng đèn chĩa vào tên đó.

-Chết đi!!

“Phập...”

-Carolyn! Nhìn tôi này!!

Harry ôm khuôn mặt tôi, anh hôn tôi. Người tôi bây giờ mềm nhũn

-Tĩnh chưa?

-Harry...

Nhận ra mình mới làm điều điên loạn, tôi đã lỡ đắm vào tay của Harry. Máu ứa ra, Harry thì ôm tôi vào lòng vỗ về

-Mọi chuyện không sao rồi...

-Harry, tôi...tôi xin lỗi...

Tôi ôm khuôn mặt bỏ chạy, chạy trốn khỏi sự sợ hãi và khuôn mặt bất ngờ của mọi người, cảnh sát đã tới và cảm khiến chống đạn cũng hơi sững sờ với hành động của tôi. Tôi đã là một con quỷ rồi sao?

“They call you cry baby

Cry baby

But you don't fucking care

Cry baby, cry baby

So you laugh through your tears”

“Tôi đã bảo rồi, em không thể thoát khỏi tay tôi đâu, Carolyn. em sẽ trở lại bên vòng tay của tôi thôi”

.

.

.

“Híc...híc”

Tôi khóc, khóc vì sợ hãi với thế giới, sợ hãi đối diện với sự thật, đối diện với sự dối trá.

-Nín đi... tôi đã dặn rồi, em khóc xấu lắm

Cả người tôi run lên, phát hiện bóng dáng đen mặc đồ vest cao sừng sững kiêu ngạo, bá đạo, lạnh lùng ngồi bên cạnh tôi

-Jonathan...

-Ừ! Em đang chắn lối đi của khách sạn đó!

-Đồ khốn khiếp_ Tôi rửa

“Anh không phải là người có thể giúp em, nhưng anh là người luôn đứng sau em và đến bên em khi em cần”

Tôi đứng dậy, muốn bỏ đi nhưng hắn ta giữ tay tôi lại, bắt tôi phải nhìn hắn. Hắn tát vô mặt tôi làm tôi tỉnh táo hẳn ra. Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn, hắn đang làm cái gì vậy

-Đó là một cái tát muốn nói rằng là em không tin tưởng tôi, tỉnh táo lại đi công chúa của tôi._ Hắn dịu dàng như không kém phần tức giận trong câu nói đó của hắn

Tôi im lặng, lau đi nước mắt. Bộ dạng của tôi như chú mèo con ướt sũng đáng yêu vậy đó.

Hắn dùng đôi bàn tay lạnh ngắt giúp tôi lau đi giọt nước mắt cuối cùng rơi ra.

.

.

.

Sau khi chiếc xe cứu thương đến kịp thời, Lucy nằm trên cáng nắm lấy tay của Harry

-Con bé Carolyn không sao chứ?

Anh gạt đầu

-Tốt, con bé là quan tâm hàng đầu của chúng ta...đau quá~! Cậu phải giúp con bé ấy. Nó sắp bước chân vào thế giới mà chúng ta không biết, nơi rất đen chỉ có bọn sát nhân mới đến. Tôi cảm nhận được Carolyn bắt đầu trở nên rất lạ, không phải là nó nữa...Cậu đã thấy rồi đó!

Bàn tay anh nắm chặt lại, anh sờ vào môi mình.

.

.

.

Hắn đỡ tôi vào khách sạn, mọi người vẫn làm việc như bình thường, đầu tôi choáng váng, mắt tôi mờ đi

Tôi té xuống đất, ói ra một thứ màu đen nhom nhóp kinh khủng, cái thứ ấy cứ trôi ra khỏi miệng tôi

Hắn thì xanh mặt, mọi người đi đến bịt miệng lại

-Cô ấy bị sao vậy..._ Carl lên tiếng

Hắn bế tôi lên, chạy nhanh về phía thang máy. Người tôi nóng ran chỉ biết bám vào áo hắn

"I just hope you're lying next to somebody

Who knows how to love you like me

There must be a good reason that you're gone"

* Tặng cho các bạn đã theo dõi truyện này

#1:

Một hôm, tôi mua được điện thoại mới vì đồ dùng của tôi đã mất khi cái học viện kia sụp xuống mất rồi. Iphone 5s, Iphone 6 bị quá cảm không chắc.

Tôi khoe với hắn

-Tôi mới mua điện thoại mới nè!

Hắn hất mặt lên

-Cái điện thoại này có gì đâu mà em cứ đòi đi mua vậy, chỉ là thứ dùng để nghe mà.

Tôi bủi môi chán ghét, đặt điện thoại lên bàn và đi tắm. Khi tôi tắm xong, lau đầu quay sang mở chiếc điện thoại yêu dấu đã bị nát thành từng mảnh, còn thủ phạm thì đang ở bộ dạng trẻ con tội nghiệp đầy nước mắt.

-Điện thoại của tôi!!! Tại sao anh lại phá nó!!!

-Tôi không biết cách mở! _ Hắn đổi quay mặt sang cách khác

-Thì ít nhất cũng đợi tôi ra chứ tại sao lại như vậy!!!

Tôi trừng phạt bằng cách nhéo má hắn cho đến khi hắn đau đến chết mà thôi, điện thoại của tôi!

Thế là khi tôi dùng bất kỳ đồ điện tử nào, một là hư, hai là bị khóa máy vĩnh viễn, ba là nằm dưới khách sạn và tan nát.

Tôi mới rút ra được một điều: Tên giết người này là người mù công nghệ :>".

Lời tác giả: Đã vào năm học mới, tác giả hiện sẽ tạm thời Drop đến lễ hoặc Tết để cố gắng viết cho mọi người. * Cúi đầu* Mình rất xin lỗi, mong các bạn vẫn ủng hộ truyện. Trong thời gian đó, mình sẽ ấp ủ dự án thần thoại mới. Rất xin lỗi và cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ mình nhiều. Mình cảm ơn

Chương 61

[Hi, I'm back!]

Hắn bế tôi đặt vào căn phòng hắn, tôi không ngừng ói ra chất lỏng màu đen nhầy nhìn rất kinh tởm.

Mặc hắn trở nên căng thẳng tốt độ, tôi dần dần mất đi hết ý thức

Hắn dùng kéo cắt chiếc áo len của Lucy cho tôi, để lộ ra làn da trắng nõn nhưng kèm vào đó là dấu vết đen xỉ đến kinh tởm ở trên ngực, nó bốc mùi hôi cực kỳ.

- Cái đó là..._ Carl và các nhân viên trong khách sạn đem đồ nghề y tế đến thì hốt hoảng.

- Tôi không biết đó là gì!_ Hắn xanh mặt

Tôi đau đớn khẽ rên, trán lấm tấm mồ hôi đổ xuống làm hắn đau lòng.

- Cứu với!_ Tôi dùng hết sức lực cuối mà rên

Tự nhiên cái thứ đen ấy chảy hết thứ chất nhầy màu đen, tạo thành một vết sẹo màu đen có hình thập giá treo ngược

- Ôi trời ơi, ngài đã làm gì cô ấy?_ Melissa thốt lên, nước mắt không ngừng trào ra ngoài.

Hắn điên cuồng dùng kéo cắt hết chiếc áo len, lấy tai áp lên khuôn ngực nảy nở của tôi, lắng nghe nhịp tim yếu ớt của tôi đập

- Biểu hiện này ...

- Cô ấy đã có thai!_ Lôi Layla thốt ra làm mọi người phải nhìn vào bà rồi lại nhìn vào tôi

Khuôn mặt mọi người trở nên nghiêm trọng. Hắn vuốt trán tôi đặt đôi môi của hắn lên đôi môi tím của tôi

- Cô ấy sẽ dần chết mòn mất!_ Cody bước ra lo lắng cho tôi - Cô ấy có biết cô ấy đang mang là đứa con của quỷ dữ không?

- Cody! Im!_ Carl cảnh báo - Sếp! Đứa bé ấy sẽ giết cô ấy mất!

Khi một người phụ nữ mang đứa con của quỷ dữ, đứa con ấy sẽ hút dần hết sự sống của người mẹ để nuôi sống chính bản thân mình. Nó ác độc chẳng kém gì cha cả.

Tôi nghe loáng thoáng từ "mang thai", dùng hết sức mà nói những lời yếu ớt

- Đừng... giết ... con...

Cả hắn và nhân viên quay sang nhìn tôi, tôi như vẫn xinh đẹp trong mắt bọn họ dù tôi có xanh xao và xấu xí đến cỡ nào

- Carolyn... cô sẽ chết mất!_ Layla khuyên

- Không_ Tôi vẫn một mực giữ ý kiến của mình, vì đây là đứa bé đáng yêu kết tinh giữa tôi và anh.

Hắn cầm lấy bàn tay của tôi mà hôn lên, ôn nhu dặn dò

- Ngủ đi em, nó sẽ giúp em tốt hơn

Tôi nhắm mắt, cho quên đi ánh mắt thương hại mọi người nhìn tôi.

.

.

.

Trong giấc mơ, tôi thấy con của tôi và anh là một đứa con gái xinh đẹp có mái tóc như anh, có đôi mắt đen của tôi và tính cách đôi lúc thẳng thắn, lạnh nhạt của anh, đôi lúc lại giãy nảy như tôi

Nó gọi tôi

- Mẹ ơi...

Tôi cười giờ hai bàn tay ôm lấy nó, vỗ về nó đầy thân thương

- Mẹ ơi... đừng giết con..._ Con gái tôi tự dưng nói lời lẽ làm tôi đau lòng

- Không! Không có đâu! Mẹ sẽ không làm vậy!

Tự dưng tôi thấy Jonathan cầm chiếc súng lau nó, trước mặt hắn là vũng máu của con gái tôi.

Tôi hét lên

- Không!

- Carolyn! Carolyn!_ Lời lẽ giọng thân thương của hắn kéo tôi về thực tại

Tôi mở mắt, nhìn thấy bóng dáng hắn trong chiếc sơ mi trắng nằm bên cạnh mà ôm tôi làm tôi cảm thấy được vỗ về

- Em không sao chứ?_ Hắn hỏi đầy ôn nhu

- Con...

- Không sao! Không sao cả! Chúng ta sẽ yêu thương nó và dạy dỗ nó nên người dù là gì!

Hắn ôm tôi vào lòng, nói gì đi nữa, hắn cảm thấy rất yêu cảm giác tôi nằm gọn trong lòng hắn để mà hắn có thể âu yếm mà bảo vệ

- Thật chứ?_ Tôi giương ánh mắt long lanh với hắn

- Thật!_ Hắn trả lời chắc nịch - Mọi người đã đồng ý rồi

Nói vậy thì tôi cũng hơi lo, nhưng đã yên tâm được chút. Tôi lại quan sát khuôn mặt điển trai của hắn tựa như muốn trêu đùa

Tôi ước gì thời gian mãi dừng ở khoảnh khắc này

.

.

.

- Rumple đã giết đi thầy của hắn, bây giờ hắn chính là phù thủy mạnh nhất_ Đó là tin tức buổi sáng mà mọi người nghe

- Thật sao? Từ sau khi bị cô Carolyn từ chối tình cảm, hắn trở nên...

- Độc ác?

- Nhưng chưa bằng ông chủ chúng ta!

- Nói lại đi! Giờ ông chủ chúng ta...

Nhân viên nhìn về phía Jonathan đang hôn lên trán tôi giữa sảnh, tôi phải ngồi trên xe lăn vì kiệt sức, người tôi lúc nào cũng trong trạng thái mệt mỏi trầm trọng

- Cô Carolyn! Nước đây!

Melissa đưa nước cho tôi, tôi từ tốn nhận lấy

- Anh có bất ngờ cho em!

Hắn nhẹ nhàng đẩy tôi về phía thang máy, nhấn lầu cao nhất cùng lầu với hắn, thang máy đi lên và dừng lại, hắn đẩy tôi về phía căn phòng trung tâm ngoài phòng hắn ra còn phòng cuối. Hắn mở ra và đập vào mắt tôi là căn phòng to có đủ loại hình trang trí em bé ngộ nghĩnh màu xanh.

- Đây là..._ Tôi ngạc nhiên

- Căn phòng cho con chúng ta!_ Hân khoe, cái bộ mặt hớn hờ mà tôi chưa bao giờ thấy thật đáng yêu - Nào là gấu bông, xe,...

Tôi vui đến nỗi đứng dậy nhưng cơ thể không còn sức lực nên ngã xuống nhưng may mà có Jonathan đỡ lại

- Em không biết nói gì_ Tôi ngập ngừng, ôm chầm lấy hân cảm động - Cảm ơn anh đã chấp nhận con chúng ta

Hân hôn lấy cổ tôi, hít hà găm nhấm mùi hương trên cơ thể.

- Anh yêu em, Carolyn

Tìm tôi đập xao xuyến bởi lời hân nói, đây là lần đầu tiên hân dám nói ra từ " yêu ".

- Em cũng vậy!_ Tôi hôn lấy hân, để cho lưỡi hân và lưỡi tôi quấn quít với nhau

.

.

.

Rumple trong bộ đồ màu đen huyền bước đi trên con đường lãnh lẽo giữa buổi tối mù này.

Trong mắt hân chỉ có căm hận, hân va chạm với một tên ngoài đường, tên đó đẩy hân

- Cẩn thận chứ!

Rumple nhìn tên đó, đột nhiên tên đó trở nên đau tim quần quai và ngã xuống đất, miệng tràn ra thứ bọt màu trắng kinh tởm

Cậu vuốt lấy áo khoác, bước qua cái xác và tính đến chuyện trả thù tiếp theo

Và cậu đã nghĩ ra, giết hết người thân bên cạnh họ

.

.

.

Harry đứng ngoài phòng hồi sức nhìn cặp giáo sư Murphy và phu nhân Lucy đang nằm yên thật đẹp đẽ.

" Bíp... bíp... bíp"

Máy đo nhịp tim vội phát ra những tiếng khó nghe và màn hình từ hiện lên những vết thanh như vết sóng dữ dội thì nó lại trở nên thấp xuống trở thành ngang

Anh cảm thấy, cảm thấy bất an

" Tít..."

- Giáo sư!_ Harry hét lên

- Chúng tôi rất xin lỗi, hai người họ, đã mất rồi!_ Lời tuyên bố của bác sĩ như sét đánh ngang qua tai anh

Harry muốn suy sụp, sau khi bác sĩ đi, anh đánh vào tường tạo ra vết nứt lớn

Harry cố nín đau thương đi vào phòng, nhìn khuôn mặt của hai vợ chồng tựa như đang ngủ, nhiều kỷ niệm tràn vào đầu anh về họ.

Anh mãi nhớ về lời cuối cùng họ dặn anh

- Hãy bảo vệ cho Carolyn...

Harry đẩy hai giường nằm sát nhau, để tai giáo sư nắm lấy tay phu nhân.

- Hãy giúp đỡ nó!

Linh hồn của giáo sư và phu nhân nhìn anh đầy thân thương, anh gật đầu, họ mỉm cười thỏa mãn, tay nắm lấy tay con trai mình đi về nơi có ánh sáng thiên đường

Nước mắt lăn trên má anh...

.
.
.

Tại đâu đó ở Luân Đôn

" Bùm"

Phát ra một tiếng nổ lớn, nhiều bọn đeo mặt nạ đen của một tổ chức khủng bố chạy ra và bị bắn ngay lập tức

" Bùm"

Tiếng bom lại nổ lên

- Alex! Cố lên! _ Tony kêu khi bế cô với khuôn mặt đầy máu lên xe cứu thương

- Tony! Tony! Cần thận! _ Đồng nghiệp gọi anh

" Pằng"

Một phát đạn trúng anh, anh ngã khuyu xuống nhưng cố bế Alex lên xe

Tên khủng bố bị cảnh sát đàn áp

- Chạy đi! _ Anh kêu xe cứu thương

- Tony! Cậu bị trúng đạn rồi!

- Cứu được Alex là tôi mừng rồi...

.
.
.

" Thạch"

Tìm tôi đập mạnh, nước mắt không ngừng trào ra, rót xuống tay cầm bó hoa hồng trắng. Đôi mắt long lanh ngược nhìn lên bức ảnh về tôi và hân lớn treo ngay trên sân thượng

Gió thổi qua khe tai, như thì thầm nhiều chuyện xấu đến với tôi

- Em không sao chứ? _ Hân bỏ tờ sổ sách xuống, ân cần lo lắng tôi

- Không! Không có gì đâu! _ Tôi nói dối

[Tác giả đã quay trở lại. Chương này có vẻ đau thương nhỉ? Thì thì mong các bạn cố gắng chương tiếp theo. Spoil: Chương sau là đám cưới cực đẹp giữa rừng máu. Muahaha]

Câu chuyện số 2:

- Anh đang nhìn gì đó? _ Tôi hỏi khi thấy Jonathan cứ mãi quan sát mình

Hân khẽ cất lên tiếng cười nhạt, đưa tay húp ly rượu đỏ

- Anh thấy áo len này làm cho anh thấy ngực của em to. Cỡ 90 đúng không?

Tôi hốt hoảng lấy tay che ngực lại dù ngực ẩn sâu chiếc áo len trắng này không ngừng phập phồng

- Anh bị biến thái hả? _ Tôi đỏ mặt

Hân cười cả vạt vương vãi trên cổ ra, đè tôi vào tường

- Anh rất thích chúng...

- Hà?

Chưa kịp gì hết tôi bị hắn hôn một cách mãnh liệt và nghệt thờ, đè tôi lên giường

Sau một hồi hoạt động mãnh liệt, tôi hỏi hắn

- Anh thật thích ngực của em?

- Nó mềm

Bạn tội phạm biến thái nào đó nói ra lời cực kỳ biến thái

- Chúng ta thử chơi trò SM nhé?

- Không!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đám Cưới Buồn

[Lời khuyên chân thành: F.A không nên coi, sẽ chết vì ghen đó]

3 tháng sau, 3 tháng sống trong hạnh phúc, đôi lúc tôi mang thai bị đập đến nỗi muốn ngắt làm hắn nỗi giận lôi đình với cực cung. Hắn cấm tất cả công việc mà dính hại đến sức khỏe yếu đuối của tôi. Lúc trăng tròn, hắn dù có nổi thú tính nhưng hắn không dám làm hại đến tôi. Tôi luôn ở bên ôm hắn cho dù hắn và tôi chịu đau đớn với những ham muốn khác người của hắn (muốn giết người) như là tháng thứ 2 buổi tối thai kỳ vào đêm rằm

Tôi đã đi võng nhờ luyện tập và sự giúp đỡ của Jonathan và mọi người, mở cửa vào phòng hắn

- Jonathan? _ Tôi gọi

- Đứng vào đây! _ Hắn ra lệnh

Tôi bỏ ngoài tai lời hắn, mở cửa đi vào thì thấy hàng đồng thi thể nằm la liệt trên sàn làm tôi buồn nôn.

Tôi sợ hãi và chợt nhớ ra là hôm nay là đêm rằm. Thấy Jonathan cầm chiếc cửa dính màu đỏ như máu không khỏi muốn khóc thét

- Jonathan? Anh đang làm gì vậy?

Ánh mắt hắn màu đỏ gần đến đáng sợ của Harold, tôi bước qua mấy cái thây đến gần anh, chạm vào má dính máu của anh đầy âu yếm

- Jonathan, hãy nghe em, anh bị mất kiểm soát rồi sao?

Hắn vút máy cưa xuống sàn, ôm tôi vào lòng, đúng là thật khó khăn để bỏ mấy thói quen này

- Anh xin lỗi!

Tôi vỗ lưng hắn, hôn lên má anh

- Không sao, em sẽ giúp anh bỏ mà. Làm ơn đừng làm thế nữa khi chúng ta có con.

Hắn hôn tôi nồng nàn, đến ngấu ngiến đè tôi lên giường, cời từng nút trên áo sơ mi của tôi

Hắn nhìn vết sẹo hình thập giá ngực đầy hắn sâu, cắn vào đó làm tôi tê liệt.

- Anh xin lỗi!

- Không sao cả

Hắn hết cắn vết sẹo, sau đó cắn tới cổ, ngực và hôn lấy bụng tròn của tôi

- Mang thai khô không em? _ Hấn ân cần hỏi

Tôi sung sướng gật đầu, hấn lại tiếp tục.

Chúng tôi cứ triền miên dây dưa dù biết xung quanh là mùi hôi thối của xác chết và ánh mắt như quan sát màn nóng bỏng của chúng tôi

.

.

.

Đạo này, tôi cảm thấy người kỳ lạ, thức dậy vào buổi đêm, ngủ liên miên vào buổi sáng. Đứa bé dù là một hạt đậu nhưng hễ nó cử động là tôi cảm nhận được ngay

- Chưa biết được giới tính! _ Ingrid nhìn vào máy siêu âm - Nhưng mà, nó là con người, không sừng, không cánh, tôi chắc chắn.

Hấn nắm lấy bàn tay, nhìn vào máy siêu âm khẽ lay động.

Tôi vỗ về hấn, sờ vào bụng

- Nó chắc chắn là đứa trẻ khỏe nhất mà, coi cách nó đạp kia.

- Ủ! _ Hấn hôn tôi

.

.

.

- Em muốn nhảy một đoạn không?

Hấn chìa bàn tay ra, tôi nắm lấy, chúng tôi tiến đến giữa sàn nhảy. Hôm nay là sinh nhật tôi, hấn tổ chức một buổi khiêu vũ nhẹ nhàng

Điệu nhảy Waltz yếu chuyển như đồng lòng giữa hai chúng ta cùng hòa vào âm nhạc

- Em có hài lòng không?

Tôi cảm thấy ấm áp bởi lời của hấn

- Em rất hạnh phúc

- Anh xin lỗi vì đã gây ra đau đớn cho em

Hấn nói, ánh mắt tựa ưu buồn nhưng lại dịu dàng

Bàn tay ấm nóng của tôi và bàn tay lạnh hấn đan vào nhau, tôi sưởi ấm hấn

- Không sao, anh đã đem đến hạnh phúc cho em. Anh đã mang đến ánh sáng cho em cho dù anh là ác quỷ. Đối với em, thế là đủ.

Hấn cười, chúng tôi cùng nhau khiêu vũ dưới ánh sáng của chùm đèn lung linh mờ ảo

Hấn quan sát nhìn tôi mỉm cười trước ánh nắng le lói chiếu xuống khuôn mặt của bầu trời tối đen như mực.

Jonathan nuốt nước bọt, cố gắng đẩy lùi đi những ham muốn có thể làm hại tôi

[Looking from a window above

It's like a story of love

Can you hear me?

Came back only yesterday

I'm moving farther away]

Tôi quay sang ngó hân, mỉm cười rạng rỡ tựa như một thiên thần sáng lấp lánh dù có mặt trời, Nụ cười đó làm hân rất điên đảo có thể suốt tháng

Ánh mắt đen làm hân ghi nhớ khi lần đầu gặp tôi trông nó lay động đến cỡ nào

Tuyết rơi màu trắng xóa bám vào mái tóc đen của tôi, cái màu đen trắng hòa quyện vào nhau thật đẹp

Hân đứng dậy giang tay ôm tôi vào lòng, quỳ xuống trước tôi làm tôi bất ngờ

- Lạnh không em? _ Hân hỏi

Tôi lắc đầu giang tay đùa giỡn với tuyết

- Jonathan...

- Carolyn Nguyen, em có đồng ý làm vợ anh không? _ Hân nói ra lời lẽ cất giấu trong mười mấy năm

Đây là... cầu hôn?

Tôi đỏ bừng mặt, hân lúc cầu hôn trông thật đẹp trai trong bộ vest.

-Jonathan, em đồng ý! _ Tôi nói

Hân rút ra từ trong túi quần một hộp đựng 2 nhẫn hình trái tim màu đen, mở ra kim cương sáng lấp lánh được khắc hình thập giá hai bên, một cái đeo vào ngón tay nhẫn cưới của tôi, một cái đeo vào tay hân.

Hân hôn tôi một cách nồng nàn, hôm nay quả là một ngày hạnh phúc mà.

- Hoan hô! Đám cưới! _ Layla hét lên đi về phía chúng tôi bắn ra pháo bông nhỏ làm tôi bất ngờ

Mọi nhân viên túa lên vỗ tay, vài người còn ứa nước mắt cảm động. Cuối cùng thì người Sếp ế trăm năm đã lấy vợ

- Đám cưới!!! Không biết là Carolyn sẽ mặc bộ nào đẹp nhỉ? _ Melissa vuốt mái tóc đen của tôi

- Bộ màu trắng tay dài có váy xòe _ Layla bảo

- Không! Tôi khuyên là bộ hở ngực hơn! _ Cody nêu ý kiến của mình nhưng không biết bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn ghim vào mình

Tôi cười, nhìn Jonathan, Jonathan háng giọng

- Carolyn sẽ mặc đồ mà lần đầu tiên cô ấy muốn khi cô ấy 8 tuổi

- Em có thể được mời Matthew và Alex không? _ Tôi hỏi anh

- Tùy ý em _ Hân đáp lại dịu dàng

Ký ức gặp hân tràn về

" Em muốn mặc áo cưới đó lắm hả?"

" Vâng!"

" Vậy em muốn làm vợ tôi không?"

.

.

.

- Tôi muốn nói chuyện với Carolyn! _ Giọng của Harry nghe bên kia ồn nghe thật giận dữ bên kia

Hân cho tay vào túi, ngắm khuôn mặt yên bình xinh đẹp đang nằm trên giường hân

Hân không trả lời

- Jonathan! Tôi cảnh báo anh, cô ấy cần được biết! Cần được biết là Giáo sư Murphey và phu nhân Luciana đã mất. Đã 3 tháng rồi.

- Cô ấy đang hạnh phúc, không cần họ, và lại, giờ cô ấy đang mang thai

- Cái gì? Jonathan? Anh định giết cô ấy sao? Jonathan!

Không đợi Harry nói tiếp, hắn liền đập máy, xoa xoa thái dương cảm thấy đau đầu, nằm lên giường hôn người phụ nữ của mình

- Sao không anh? _ Tôi trở mình lại nhìn khuôn mặt anh căng thẳng

- Không, không sao đâu em! _ Hắn dỗ dành tôi

Tôi nhích vào lòng hắn, muốn ôm hắn thật chặt, Jonathan cảm thấy cô ngày càng gầy gò và thiếu sức sống. Đứa bé đang dần lấy đi sinh mệnh cô

Và còn một sự thật đau lòng hắn không muốn thú nhận nữa khi đứa bé ra đời, cô sẽ mất

Hắn ôm cô thật chặt, tự hứa với lòng

" Anh sẽ mãi bảo vệ em khỏi những người làm em đau "

.

.

.

Matthew cầm lấy tấm thiệp mời màu đỏ, bàn tay run run. Carolyn, tại sao cậu lại...

Anh đập bàn, xé nát tấm thiệp mời. Anh cảm thấy quái lạ, bạn mình lấy chồng thì anh phải tỏ ra vui mừng chứ, trừ khi kẻ đó là kẻ sát nhân hàng loạt.

Matthew đi mua sắm áo vest để diện cho dịp trân trọng vào cuối tuần, tìm chiếc túi áo rộng để có thể nhét vừa súng

Anh sẽ cứu Carolyn, anh tự nhủ. Khỏi tên ma mị đã thôi miên cô

.

.

.

Tôi ngắm chiếc nhẫn sáng lung linh làm nổi bật bàn tay trắng ngần của tôi.

- Thật lộng lẫy! _ Bà Mel chấm nước mắt lên khăn tay mà cảm động, tựa vào người Layla thút thít

- Cung rất tuyệt trong tài hóa trang của chị _ Ingrid thả cọ xuống, châm điếu thuốc tự hưởng thành quả cho mình

Tôi quay về phía gương, cảm thấy mình thật quá lộng lẫy trong bộ áo cưới màu trắng ngần thuộc đầu thế kỷ XXdài, nhưng được cách tân cho hợp lòng tôi: tay áo dài được may theo nhiều họa tiết rất cầu kỳ như công chúa thời trung cổ, váy xòe ra kéo dài quanh cả phòng đợi, đẹp đến mức làm ai cũng phải ghen tỵ .

Có điều, tôi sợ nhất là cái bụng 3 tháng của mình, tôi đã dần vật rất nhiều nhưng Jonathan nói cái bụng to thì liên quan gì đến sắc đẹp của tôi chứ cũng an ủi được phần nào

Cody gõ cửa từ bên ngoài, dặn là

- Lễ cưới sắp bắt đầu, Carolyn nhớ hãy bình tĩnh nhé!

Tôi tự dưng cảm thấy hồi hộp, nhịp thở thì mạnh, cục cựa cũng cảm thấy như tôi đập nốt cái làm tôi đau điếng làm cho Mel và Layla trấn an tôi

- Mọi chuyện sẽ không sao đâu, hãy hít thở thật sâu vào

Tôi sờ bụng mình như muốn dặn dò " Yên nào con" vừa muốn tát mình, nghĩ đến hắn làm tim tôi đập xuyên xao

Cánh cửa mở ra, tôi cầm bó hoa hồng màu xanh tiến vào lễ đường là sảnh của khách sạn. Sàn được trải dài tấm thảm màu đỏ thẫm dẫn tôi về chỗ hắn

Layla quàng tay tôi, dẫn tôi vào thay cho người thân của tôi.

Không khí buổi lễ thật là trang trọng, tôi tiến từng bước theo điệu nhạc Amazing Grace, thấy Matthew đứng ở chỗ ghế cho khách nhưng chỉ riêng mỗi mình anh. Nhưng có vẻ anh không đồng ý cuộc hôn nhân này lắm

Tôi buồn buồn cụp mắt xuống, lại ngược lên để nhìn rõ chú rể của tôi

Jonathan- người sắp trở thành chồng tôi

Hắn thật đẹp trai trong bộ lễ phục của chú rể dù tôi vẫn luôn thấy cảnh hắn mặc áo vest thường ngày.

Đẹp trai quá~

Hắn nhếch mép, đưa tay ra đỡ tôi và cả hai chúng tôi cùng đứng trước giám mục là Carl

- Em đẹp lắm! _ Anh khen

- Nhân danh Cha, Con và thánh thần, Jonathan Mars, con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không? _ Carl bắt đầu tuyên bố

- Con đồng ý! _ Hắn thốt ra lời lẽ mà tôi muốn bật khóc, có lẽ đây là quãng thời gian ngọt ngào nhất

- Còn con Carolyn? Con có đồng ý?

Tôi trả lời mà không cần suy nghĩ

- Con đồng ý!

- Hai con có thể hôn nhau

Tim tôi đập mạnh thành thịch, hai ánh mắt của tôi và hắn giao nhau. Đôi môi sắp trở thành một thì

" Pằng!"

Tiếng súng nổ lớn, mà người bắn lại là Harry.

- Harry? _ Tôi sợ hãi nắm chặt lấy tay Jonathan

Harry tiến với bộ dạng phủ tuyết rơi với chiếc áo khoác dài nhìn thật lạnh lùng và lãnh đạm cầm khẩu súng lục bắn được với cự ly xa.

- Carolyn! Tránh xa hắn ra! _ Anh hét lớn

Tôi kinh hãi nhìn anh, trông anh thật là không giống với Harry hiền lành mà tôi đã biết

- Tôi cần nói cho em biết! Giáo sư Murphey và phu nhân Lucy đã qua đời rồi! _ Anh nói làm tôi không hiểu

Anh? Harry vừa nói gì? Giáo sư và phu nhân đã mất?

Tôi ngã khụy xuống nhưng hắn đã nhanh chóng đỡ tôi, hiện trường trở nên hỗn loạn

- Giáo sư? Phu nhân? _ Nước mắt tôi trào ra - Không! Không phải! Lần cuối em gặp thì gs và phu nhân chỉ bị thương

- Đây là lời tôi muốn nói, họ chỉ bị thương, nhưng hai người lại được bác sĩ chuẩn đoán rằng bị chèn ép tim mà chết.

Tôi chợt nhận ra, chèn tim mà chết?

- Jonathan? Anh biết rồi phải không?

Hắn ôm tôi, đưa ánh mắt sắc lẹm có thể làm lạnh băng cả căn phòng này về phía Harry

- Xin lỗi em..

Tôi đau đớn khóc to lên, ôm hắn mà khóc nức nở. Giáo sư! Phu nhân!

- Bình tĩnh lại Carolyn! Bình tĩnh lại! Hắn dỗ dành tôi, mọi sự căm hận hắn đổ lên đầu Harry

- Bình tĩnh cô Carolyn, đứa bé, hãy nghĩ đến nó! _ Layla khuyên

Tôi gạt đi nước mắt đau khổ, thời khắc này tôi phải đứng cầm vì đây là ngày đẹp nhất trong đời

- Em vẫn chưa nhận ra hả? Người giết chính là Jonathan đó! _ Harry cầm súng chĩa vào hắn

Hắn vẫn ôm tôi, tôi dùng ánh mắt căm hận về phía Harry

- Jonathan sẽ không bao giờ làm vậy!

Tôi tin hẳn. Hẳn sẽ không bao giờ làm hại giáo sư và phu nhân

Harry giận dữ, Jonathan cho tay vào túi lấy cây súng bạc của hẳn ra chìa về phía Harry

- Tôi không làm!

- Carolyn! Alex chết rồi! Hãy nghe Harry đi, tránh xa tên đó ra!_ Matthew từ ghế khách phần nộ bước ra chìa cây súng nữa vào tôi

Alex? Alex của tôi? Đã mất?

- Cô ấy bị trúng bom_ Matthew giải thích

Hình ảnh tình nghịch của Alex xuất hiện trong mắt tôi, đôi mắt, nụ cười của Alex hiện lên trong đầu tôi.

Đầu óc tôi trở nên điên loạn, chuyện, chuyện gì vậy? Tại sao?

- Hahaha!_ Tôi bật cười

Hắn dùng tay bịt lấy mắt tôi, nước mắt tôi không ngừng chảy ra.

Giọng nói ấm áp của hẳn vang bên tai tôi

- Suyt, anh ở đây, em sẽ không sao đâu.

Tôi nấc lên, nghe tiếng súng nổ liên thanh, nhưng tôi vẫn cảm nhận hẳn ở bên cạnh tôi.

Hắn sẽ mãi bên cạnh tôi đúng không?

Jonathan buông tay ra, cảnh tượng đám cưới thật hoang tàn.

Tôi thấy hai người thân duy nhất của tôi là Matthew và Harry nằm đó bất động

Cánh hoa hồng trắng rớt lá tả, nhuộm màu máu đỏ thẫm

Tôi bước ra khỏi cánh tay hẳn, khuôn mặt lạnh tanh tiến về phía hai người

Tôi ôm lấy xác Matthew, hôn lên má cậu

- Matthew, xin lỗi cậu, xin lỗi cậu!

Harry đột nhiên dùng bàn tay run rẩy bám vào cánh tay tôi

- Tôi... đã ... phụ lòng... họ

Và Harry đã nhắm mắt ngay bên dưới tôi

Tôi biết "họ" là ai. Tôi cảm thấy cảnh tượng kinh hoàng này thật là đẹp đẽ, không lẽ tôi đã quen hay bắt đầu thích nó rồi?

Hắn dùng chiếc áo vest quàng lên người tôi, bàn tay của tôi nhuộm máu Matthew sờ lấy chiếc áo vest ấy

- Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ?_ Tôi tự hỏi

- Anh xin lỗi..

- Một đêm trong giấc mơ lần đầu gặp anh, có cô gái giống em xin cứu lấy anh, em biết nếu em cứu lấy anh, em sẽ mất đi tất cả..._ Tôi nhớ về lại giấc mơ lần đó

- Em đã mất tất cả..._ Tôi nói thêm

- Vẫn còn anh ở đây... và con_ Hẳn ngồi xuống bên cạnh tôi, khẽ dùng tay đưa đầu tôi tựa vào vai hẳn

- Em sẽ cứu lấy anh... bởi vì, em chẳng còn gì để mất, mất luôn anh, em không thể.

Hắn nâng gương mặt nhỏ bé của tôi lên, đặt nụ hôn vào môi tôi

- Hãy để em mãi mãi là của anh nhé?

Câu chuyện thứ 3:

- Sao anh lại bé tý thế này?

Tôi nhìn vào mái tóc bạc của hắn, ôi, nhóc tỳ tôi yêu thích

Hắn khoanh tay giận dỗi rất đáng yêu

- Tác dụng phụ của việc trở nên bé là tóc nhanh bạc. Nên anh biến bé lại để giúp em tập chăm sóc con trong tương lai

Hắn đưa ánh mắt cực kỳ long lanh, nhảy lên người ôm tôi, khuôn mặt tỳ lên ngực tôi

- Mẹ!_ Hắn gọi làm tôi kinh hãi

Tôi ôm hắn thật chặt

- Đáng yêu quá, không nỡ đánh

Hắn giơ ngón cái tỏ vẻ thành công, tự cười thầm tại sao mình thông minh thế! Hahahaha

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Harold Mars - Sự Mở Đầu Của Chúng Ta

- Cô ấy không sao chứ?_ Bà Mel lo lắng hỏi khi thấy tôi ngồi thẫn thờ nhìn vào bầu trời rơi đầy tuyết

- Chà trách_ Layla liếc Jonathan - Cô ấy bị đá kích nhiều quá. Từng người thân của cô ấy đã qua đời

Hắn cũng lo lắng hơn hai người này, nhưng hắn không dám biểu hiện ra.

Tôi đờm buồn sờ chiếc bụng đang to dần của tôi, bây giờ, tôi nên sống sao?

Hắn chạm vào vai tôi trấn an, tôi cúi đầu xuống, dùng tay chạm lên bàn tay như thể bảo " Em không sao"

Cả hai chúng tôi ngẩng nhìn tuyết rơi tạo nên một màu trắng buồn

.

.

.

Rumple cười một cách man rợ, cậu đã gần như hoàn thành xong nghĩa vụ trả thù của mình

Nhưng tim cậu cũng rất đau lòng khi thấy chị của mình buồn rười rượi

Cậu nổi điên gạt bỏ hết thứ tình cảm yếu đuối, bởi vì ai dám chị lại chối bỏ tình cảm của cậu

" Tyson, chị sẽ bảo vệ em" Rumple nhớ đến dáng vẻ người chị luôn dang tay che chở cậu khi bị mẹ đánh.

" Em yêu chị" Cậu trầm nghĩ " Chị nói là chị sẽ bảo vệ em mà! Tại sao chị lại bảo vệ cho tên giết người kia chứ!"

Ánh mắt của chị cậu làm cậu thêm đau khổ, cậu cũng đau khác gì quý dữ, bởi lẽ, cậu đã giết đi từng người thân của chị cậu

Cậu chỉ muốn chị mãi mãi là của cậu.

Rumple đánh vào vẻ mặt cậu yếu đuối trong gương, máu tứa ra trên bàn tay cậu

Cậu nhớ đến lời người thầy " Ai ai cũng là quỷ, kể cả thiên thần, cậu không thể nào thay đổi bản chất của mọi người. Cậu còn chưa thay đổi được chính cậu nữa"

- Cô ấy đang yếu đi_ Ingrid nói với hấn sau khi chăm sóc cho cô - Đứa bé đang dần giết cô ấy. Cô ấy có thể sẽ không nhìn được mặt con khi con ra đời
- Tôi muốn nhìn thấy nét tươi cười của cô ấy, đáng vẻ tự tin chiến đấu mãnh liệt của cô ấy!_ Layla khóc thút bên giường

Tôi sợ dĩ chịu được cú sốc quá lớn, bởi lẽ tôi là một bác sĩ tâm lý, nhưng một bác sĩ tâm lý có thể chữa bệnh tâm lý cho chính mình sao?

- Ăn cái gì cô ấy cũng nôn ra cả_ Bà Mel thở dài khi bê khay đồ ăn đi

Hắn ngồi bên giường, ngắm nhìn khuôn mặt xanh xao của tôi, tôi đang yếu đi từng ngày, đôi lúc, tôi có một giấc mơ là sẽ bước lên thiên đường nhưng con đã đạp tôi tỉnh dậy

- Em... sẽ không sao cả..._ Tôi trấn an ông chồng của mình, trông hấn thật tiêu tụy làm tôi không thích

Hắn hôn lên trán tôi, ra lệnh cho mọi người tập trung ở sảnh.

Hắn nhìn lại tôi lần cuối, sau đó đóng cửa lại.

- Tôi có tuyên bố, tôi sẽ giúp mọi người về nơi an nghỉ cuối cùng Jonathan chầm điếu thuốc lên, nói với mọi người

Ai ai cũng ngạc nhiên, thì thầm to nhỏ với nhau, quay sang nhìn Jonathan đầy nuối tiếc

- Sếp, cuối cùng ngài cũng ...

- Vì Carolyn, tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì...

Hắn có vẻ rất đau khổ khi thốt lên câu nói đó, Carol chính là cả mạng sống của hấn

Hắn đã bày trên bàn nhiều chìa khóa có hình thù tương tự nhau được sắp xếp ngay ngắn, thẳng hàng

- Hãy chọn một cái đi, rồi bước qua cánh cửa ra vào của khách sạn, mọi người sẽ có cuộc sống mới

Mọi người nhanh chóng chọn lấy một cái, nắm chặt trong bàn tay.

- Sếp, cảm ơn ngài đã cho tôi thấy điều tuyệt vời nhất khi ở đây!_ Cody nói, cậu là người đầu tiên mở chiếc cửa đó ra và biến mất

Từng người một đều biến mất qua cánh cửa đó, chỉ còn lại 4 người đang chần chừ, đó là Carl, Ingrid, Layla và Melissa

- Sao thế?_ Hấn hỏi

- Tôi đã có quá nhiều kỷ niệm ở đây, nơi mà tôi có thể trở thành chính mình_ Layla bím môi, nước mắt chảy ra lem hết cả mascara

- Tôi thì đã quá quen với công việc thu ngân chán ngắt, nhưng ở đây, đem lại cho tôi điều phấn khởi_ Bà Mel nói

Hắn nhìn qua hai người kia, họ nắm chặt chìa khóa

- Tôi đã có cuộc đời chẳng ra gì, cuối cùng bị mắc kẹt ở đây, tôi sẽ làm lại mình

Ingrid bảo, người tiến tới cầm tay nắm cửa, rồi quay lại nhìn sảnh, nhìn sếp đang lạnh lùng hút thuốc.

- Thật nhiều kỷ niệm...

Ingrid vặn cửa ra và biến mất. Carl nắm chặt chìa khóa, dường như đang rất phân vân, đột nhiên Carl lại đặt chìa khóa xuống tại nơi lấy ra

- Tôi sẽ ở đây, để xem công ty của tôi phát triển. Và đây là nơi mà tôi có quá nhiều kỷ niệm, và tôi đã tìm ra con người mà tôi muốn

Layla và bà Melissa gật đầu, đặt chìa khóa về chỗ cũ

- Chúng tôi cũng vậy, nếu không có chúng tôi, thì chắc chắn khách sạn sẽ đóng cửa. Và lại, tôi muốn một lần nữa thấy nụ cười của phu nhân Mars

Hắn nhếch mép, bỏ thuốc lá xuống tạo nên dáng vẻ bồn chột

- Rất hân hạnh, February chào mừng ba người!

.

.

.

Hắn mở cửa, thấy tôi đang nằm một cách yên bình, thanh thản

Hắn tiến lại gần giường, sờ lấy trán của tôi

- Em có xấu quá không?_ Tôi nhận ra hắn và mở mắt ra hỏi hắn

Ánh sáng chiếu vào phòng có những vệt bụi bay trong không khí làm bầu không khí ấm áp lên

- Không! Em vẫn xinh đẹp lắm

- Nếu con là con trai, anh sẽ đặt con tên gì?

Hắn đổi ngạc nhiên, nằm xuống ôm tôi vào lòng

- Em thích tên gì, anh thích tên đó

- Em thích tên Harold lắm!_ Tôi bảo

Ánh mắt hắn cảm động, ôm tôi chặt hơn

- Harold Mars_ Anh đọc lại tên của con - Còn con gái?

- Em thích tên Alex hoặc Jessie, nhưng em sẽ chọn Jessie, bởi vì em nghĩ nên bỏ quá khứ ra đằng sau.

- Em chọn đúng đắn lắm cô gái.

- Đừng lo, em sẽ không chết đâu, em sẽ dũng cảm và ở bên anh suốt cuộc đời, em đã bảo là sẽ giúp anh mà

Hắn đau thương hôn lên tóc tôi, tựa như tôi sẽ rời xa hắn vậy hay là tôi sẽ rời xa hắn

- Em có muốn đi đâu không?

- Đi đâu cũng được

.

.

.

Hắn bế tôi vào trong xe, thắt dây cho tôi. Tôi hôm nay được mặc chiếc áo tay dài kéo theo cái áo khoác dày và váy dài che đi đôi chân nuột nà.

Tóc trở nên dài đến hông, trông tôi như một cô gái bình thường, hiền hòa như bao người khác, không phải là kiểu cô gái từng cầm súng bắn người, giải những vụ án khó, đánh nhau cầm chắc phần thắng. Tôi chỉ là một người vợ nhỏ yếu ớt thôi.

- Anh sẽ dẫn chúng ta đến chỗ này, mong là em sẽ thích

Tôi cười với anh, anh đưa tôi đi đâu tôi cũng thích, nhưng đừng đưa tôi đến mấy cái chỗ như lần đầu tiên hẹn hò của hai người. Hắn có lãng mạn không? Chắc chắn là không rồi

Hắn cho xe lăn bánh, đi qua con đường rơi đầy tuyết trắng.

Hiện giờ là tháng 2, tuyết vẫn rơi xuống dày đặc cả con đường, tôi và hắn không nói gì cả trong quãng đường lái xe

Bầu trời hôm nay đẹp quá

Xe dừng lại, tôi ngó ra cửa sổ phát hiện hắn chở tôi đến một con đường trống phủ đầy tuyết, vắng lặng đến không ngờ

Hắn mở cửa ra và đỡ tôi yếu ớt bước xuống xe

- Nơi đây là đâu vậy ạ?

- Đây là sa mạc, nhưng hiện giờ nó bị phủ bởi mùa đông. Thấy tức cười không? Mùa đông năm nay tuyết dày rơi xuống cả sa mạc cơ đấy

Tuyết rơi xuống trúng đầu tôi và hấn, cảnh tượng đẹp quá, khi tôi cất lên tiếng nói, có khói bay ra miệng

- Đẹp quá!

- Ủ, nơi đây không có người, em muốn giải tỏa căng thẳng không?

- Giải tỏa căng thẳng?

- Hãy hét lên đi, bỏ ra những thứ trong đầu em

Tôi cup mi mắt, và hét to lên

- Alex! Tớ nhớ cậu!!! Làm ơn hãy nghe thấy lời của tớ, Giáo sư, phu nhân! Con xin lỗi!!! Con xin lỗi vì đã không nghe hai người, Matthew!!! Xin lỗi cậu!! Thật sự rất xin lỗi cậu, Matthew!!!

Tôi hét cho đến khi rát cả cổ họng, vừa hét vừa khóc, tiếng hét cứ mãi vang vọng trong không khí

Tôi khóc, dựa vào ngực hấn khóc như một đứa con nít. Hấn vỗ về đau lòng, hôn lên mái tóc tôi

- Nín đi, đã bảo em khóc xấu lắm

- Hức! Tại em... tại em không ở bên cạnh họ... họ đã rời bỏ em mà đi!

- Không! Không phải lỗi tại em! Đó không bao giờ là lỗi của em

Hấn nói đúng, tôi đã nói ra hết tâm tư của mình, cảm thấy được giải thoát

Tôi hôn hấn, dưới bầu trời tuyết rơi dày thế này

.

.

.

- Anh dẫn em đến đâu vậy?

- Đến nơi có thể xoa dịu tâm hồn em

Là chỗ nào thế nhỉ? Sao cái tên không biết dùng điện thoại lại biết nhiều chỗ thế này

- Em cười cái gì? _ Hấn hỏi khi thấy tôi tự cười thầm

- Em thấy buồn cười, tại sao một kẻ không biết dùng đồ điện tử như anh lại có thể biết nhiều chỗ như vậy? Thường thì đi chơi người ta tra trên mạng trước rồi mới đi

- Anh hơn 100 tuổi đấy em ạ.

Ồ, tôi quên mất

Hấn lại dừng trước một chỗ gọi là

- Viện mồ côi? _ Tôi thốt lên

- Ủm, anh thấy, nếu muốn xoa dịu tinh thần của em chỉ có mấy đứa trẻ

Tôi véo má anh

- Không phải là em có cục cưng trong bụng và Jonathan nữa sao?

- Anh thích có một đại gia đình, nó làm anh cảm thấy ấm áp. Em sinh xong lần này thì anh sẽ không cho em sinh nữa

Tôi bật cười lớn, quả thật tôi rất thích trẻ con. Nhưng mà tận 3 đứa trẻ, thật khó tưởng tượng nổi

Hấn dẫn tôi vào trại trẻ, người quản lý cảm thấy ấn tượng khi phải đón hai người có khí thế lừng lừng làm người ta phải lùi một bước.

- Xin chào, à, đây có phải ngài Mars và phu nhân không?

Cụm từ " phu nhân " làm tôi đỏ mặt. Thật là khó quen hơn nữa được gọi là bà Mars

- Đúng vậy, vợ tôi không được khỏe cho lắm và cô ấy rất yêu trẻ con, cô ấy sợ sau khi sinh đứa con này thì không thể sinh nữa nên..._ Hấn thay tôi giải thích

- Ái chà chà, mọi người thật có lòng hảo tâm, vào đây, trời có vẻ lạnh, mọi đứa trẻ xinh đẹp đang chờ hai người

Hấn đỡ tôi bước vào căn phòng được lát bằng sàn gỗ, vào đó có máy sưởi sưởi ấm. Có nhiều đứa trẻ nô đùa đi suốt qua chúng tôi trông thật đáng yêu khi chúng nó cười tựa như bản nhạc giáng sinh

Lúc nhỏ, tôi cười vậy sao?

- Xin lỗi, mấy đứa nhỏ có vẻ nghịch quá_ Người quản lí xin lỗi dẫn chúng tôi đến phòng sinh hoạt

Ở đây có đầy ắp đứa trẻ giương đôi mắt tội nghiệp về phía chúng tôi như muốn tìm kiếm một mái nhà

- Mấy đứa trẻ dễ thương quá!_ Tôi khen

Jonathan cũng nhìn mấy đứa trẻ nhưng có vẻ mấy đứa đó có vẻ rất sợ khuôn mặt đáng sợ của hấn.

Mấy đứa trẻ có giác quan thứ 6 mà, chắc chắn biết Jonathan là...

- Anh hãy thân thiện với trẻ con coi!_ Tôi đánh vào ngực anh

Hấn gạt đầu, cúi người nhặt búp bê cho cô bé gần đó và nở nụ cười

- Oaaaa!_ Cô bé sợ hãi khóc thét lên và bỏ chạy về phía tôi

- Cô bé, đừng khóc!_ Tôi dỗ dành cô bé, quắc mắt sang Jonathan, tại tôi sợ nhiều đứa bị ghim mà thôi

- Hức! Hức!_ Cô bé nấc lên lau nước mắt, nhận lấy đồ chơi từ tay Jonathan mà chạy đi mất.

- Anh làm bọn nó sợ rồi_ Tôi thở dài

Hấn im lặng để mặc tôi tự làm thân với mấy đứa trẻ đó

Cuối cùng, đứa bé thu hút ánh mắt là một cậu bé có mái tóc đen nhánh, đôi mắt xa xăm như nghĩ ngợi làm cho người ta cảm thấy xa cách. Nó ngồi yên trong góc tự chơi đồ chơi của riêng mình trông thật cô đơn

- Đó là Micheal, à, tên tự đặt thôi, chúng tôi nhận nó từ lúc nó mới sinh đặt trước viện. Cậu bé luôn bị mấy anh lớn bắt nạt vì cậu ấy luôn khép mình vậy đấy

Hấn đỡ tôi về phía cậu bé, tôi khẽ gọi nó

- Xin chào anh bạn

Cậu bé quay đầu về phía tôi, cúi đầu chào tôi và hấn rồi tiếp tục chơi đồ chơi của mình

- Con đang làm gì thế, cậu bé?

Cậu bé không trả lời, tôi phát hiện, cậu bé không chơi đồ chơi nhưng vẽ gì đấy.

- Đó có phải là ước muốn của con không? Trở thành bác sĩ?

Cậu bé khá bất ngờ vì tôi đã đoán trúng, Jonathan cũng ngấm nhìn bức tranh của cậu bé

Hấn nhận xét

- Có tổ chức!

- Cô chắc chắn con sẽ làm được!_ Tôi cười thật tươi như ủng hộ cậu bé

Cậu bé ngượng ngùng quay đầu đi về tiếp

- Con mấy tuổi?

Cậu bé lợm lại mấy mảnh sáp nhét gọn gàng vào hộp. Tôi chợt thấy cậu bé thật giống hần.

Cậu bé giơ 3 ngón tay ra

- Con 3 tuổi hả?

Cậu bé gật đầu

Tôi giới thiệu tôi và hần

- Cô là Carolyn, chú dữ dằn này là Jonathan_ Và chỉ tiếp vào bụng - Và có đứa em trong này

Cậu bé đưa mắt ngón nhỏ xiu về phía Jonathan như bảo hần lại đây, tôi thúc hần bảo cậu bé gọi, hần chồm tới thì cậu bé chạm vào má hần

- Cậu bé không sợ anh kìa!!_ Tôi vui mừng reo lên

Hần bế cậu bé lên ngắm nhìn cho rõ

- Nhìn con làm chú thấy giống như cô Carolyn!

Giống... tôi? Há? Hần nhận xét kiểu gì vậy?

- Giống em?

- ù! Hồi nhỏ em cũng im lặng như vậy đó. Có đôi mắt và mái tóc đen giống em

Tôi tự nhủ trong lòng, trông nó giống anh hơn chứ!

- Con có thích tên Micheal không?_ Hần hỏi

Cậu bé lắc đầu

- Vậy con muốn có tên Harold không?

Mắt cậu bé sáng lên như đồng ý

- Harold Mars, con có muốn bảo vệ ai không?_ Jonathan nghiêm giọng hỏi cậu bé làm cậu bé đơ ra

Nói xong, anh đặt cậu bé lại xuống đất. Hai cánh tay rắn chắc đặt hai bên vai cậu.

Cậu bé nhìn tôi rồi nhìn hần đầy thắc mắc như không biết em là gì. Chắc cậu bé còn bé quá để hiểu.

Cậu bé gật đầu

- Giỏi lắm, con muốn bảo vệ ai?

Cậu bé không đáp, hần xoa đầu Harold

- Con sẽ tìm được thôi. Người đó sẽ biết kìm con lại và nhắc nhở cho con rằng mình là ai.

Tôi vén tóc ra sau tai, thầm cười một mình. Chồng của tôi cũng có lúc vậy à?

Cậu bé gật đầu, tôi cảm thấy hạnh phúc.

Tôi và hần bắt đầu vào phòng làm thủ tục nhận nuôi Harold. Việc nhận nuôi rất thuận lợi.

Tôi dặn Harold đang ở trong xe

- Con hãy gọi cô là mẹ và chú này là cha nhé? Bởi vì chúng ta là một gia đình

- Mẹ..._ Cậu bé bập bẹ

- Mẹ yêu con...

Tôi xoa đầu cậu bé, cậu bé bắt giắc đỏ mặt

- Liệu chúng ta sẽ trở thành cha mẹ tốt không?

Tôi đan hai tay vào nhau, trong lòng lo lắng bộn bề

- Không sao, anh tin chúng ta sẽ trở thành cha mẹ tốt!

Tuyết rơi, bầu trời trong xanh.

[To be continued]

(Truyện vẫn chưa kết thúc. Còn một quãng đường dài nữa. Các bạn mong hãy đón đọc)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

- Thế là công chúa và hoàng tử sống cùng nhau hạnh phúc đến cuối đời.

Tôi gấp sách lại, hôn lên trán con trai mình.

Jonathan đứng tựa cửa nhếch mép. Bàn tay nắm lấy tay tôi

- Vậy anh với em có coi như công chúa và hoàng tử không?

- Suyt... con đang ngủ... em thấy anh đúng là một người bố tốt.

- Sao em lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì anh đã chỉ con học, chỉ con cách đấu kiếm...

Jonathan mỉm cười, ôm tôi thật chặt.

- Bởi vì đó là con của chúng ta...

.

.

.

- Harold! Harold! Dậy đi! _ Hẳn gọi Harold

Cậu bé mơ màng mở mắt, thấy bóng dáng cao lớn của Jonathan trở nên sợ hãi nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sự sợ hãi.

- Mẹ đâu rồi ạ?

- Mẹ đã ngủ rồi. Ta có chuyện muốn nói với con.

- Nói với con? _ Cậu bé ngờ ra

- Phải! Và mặc đồ vào! Chúng ta sẽ đến nơi này. Con có đủ dũng cảm không?

- Dạ có!

- Tốt! Thay đồ đi

Harold gạt đầu nhanh chóng thay đồ. Sau một hồi bước ra khỏi phòng, thấy cha mình đứng chống gậy ba toong làm cậu bé cảm thấy xa cách. Người đàn ông này là một người đáng sợ.

- Chúng ta đi chứ? _ Hẳn nói

Hành lang của khách sạn này dài và im ắng. Cậu bé cảm thấy có bầu không khí ngột ngạt và thứ gì đó hắc ám.

Hắn dừng lại trước một cái cửa đã cửa nhưng được đóng bằng gỗ sồi nặng trĩu nhưng được khắc bao nhiêu hoa văn đẹp đẽ. Và khi hắn mở cửa ra, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt cậu bé nhỏ này.

- Đây là...

- Đây là phòng lưu trữ xác của khách sạn._ Hắn lạnh lùng nói - Nếu con có đủ dũng cảm muốn bảo vệ mẹ Carolyn và em con, thì hãy bước vào đó đi.

Cậu bé Harold bước vào, không khí xung quanh u tối và đầy rẫy mùi tanh làm cậu muốn chạy ra khỏi đây, nhưng bắt gặp ánh mắt đáng sợ của người cha cậu, cậu tự thâm nhủ là phải thật dũng cảm.

- Không tệ_ Hắn có chút khen ngợi đứa con của mình - Con có cảm nhận gì ở đây?

Cậu bé ngáp ngừng, nhìn xung quanh.

- Mặt trái của xã hội, sự đau khổ, thất vọng, bạo lực...

- Còn nhỏ mà biết nhiều vậy, mẹ con chọn con là không sai mà

Hắn quỳ xuống cho thân người hắn đối diện cậu bé, hắn sờ đầu cậu bé và nở một nụ cười mãn nguyện

- Ta nghĩ ta sẽ cho con trở thành người thừa kế của ta. Và ta sẽ rất tự hào về con.

- Này, hai cha con anh sao giờ thân thiết thế?_ Tôi chọc hắn vào buổi sáng, thấy hắn chỉ giăng rất tận tình cho Harold

Hắn trả lời rất điềm nhiên

- Nó là con anh. Và nó sẽ chuẩn bị rất nhiều để trở thành một người đàn ông tốt.

Ba cái vạch đen xuất hiện trên đầu tôi, ôi không, nó mà giống Jonathan là tôi thề tôi sẽ ngắt đấy.

Tôi mỉm cười, đóng cửa phòng của Harold lại tiến bước trở về phòng. Gió thổi phành phạch vào những khung cửa sổ tạo cảm giác lạnh người. Tôi về phòng, đột nhiên thấy có một bóng màu đen đang ngồi vào ghế mà Jonathan vẫn thường ngồi.

- Ai đó?

Người đó mở mắt ra, là đôi mắt mà tôi không thể nào quên được, tôi vội chạy về phía cửa cố mở ra nhưng nó đã bị khoá, bằng cách nào vẫn không mở ra được.

- Ôi Carolyn, tôi thấy rất thương cho chị.

- Cứu! Cứu tôi với!_ Tôi đập cửa mong ai đó sẽ nghe tiếng cầu cứu của tôi - Cậu muốn gì vậy, Rumpel?

- Tôi muốn gì à?_ Rumpel vội bật tràng cười khanh khách - Tôi muốn chị yêu tôi, tại sao chị lại yêu hắn ta?

- Đồ khốn, tôi sẽ không bao giờ yêu một người ác độc như cậu, và tôi không bao giờ có người em trai như cậu!!!

- Tôi với hắn ta... ai là kẻ độc ác nhất?

Tôi ôm bụng đau đớn ngồi xuống thở dốc, Rumpel tiến lại gần nâng khuôn mặt tôi tím tái của tôi lên.

- Chị thậm chí còn mang cho hắn một đứa con, chị không nghĩ điều này làm chị sẽ chết à?

- Cứu... cứu tôi với...

- Tôi đã từng mơ rằng, chị và tôi sẽ sống hạnh phúc đến cuối đời khi tôi tìm được chị, cùng nhau tạo nên một sinh linh tuyệt đẹp. Chị đã bỏ rơi tôi... như mẹ vậy!

- Carolyn? Carolyn!!! Mở cửa ra!!_ Jonathan cảm thấy có điều gì không lành khi có tờ giấy làm xước tay hắn, và hắn đã đứng

- Jonathan...

Rumpel liếc nhìn sang cửa, rồi nhếch mép. Cậu tặng cho tôi nụ hôn vào giữa trán, và cười một cách thâm độc nhất

- Cầu mong đứa bé có một số mệnh tốt!

Và Rumpel biến mất ở cửa sổ. Jonathan phá được cửa và chạy tới đỡ lấy tôi đang hấp hối

- Carolyn! Carolyn! Tỉnh dậy đi

- Rum... Rumple... Tyson...

Máu không ngừng tuôn ra từ phía dưới, hấn cảm thấy tức giận vì đã bỏ rơi tôi đi một mình, vội bế tôi lên giường

- Gọi Melissa và Ingrid nhanh lên!!!

Cả hai người đang ở dưới sảnh nghe tin vội sợ hãi chạy lên phòng và chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng.

- Chuẩn bị nước nóng lẹ lên!_ Bà Mel hối thúc Ingrid

Ingrid gạt đầu và chạy nhanh nhất có thể bằng đôi guốc 5 tấc.

- Chúng ta đành phải mổ bụng cô ấy ra thôi!

Bà Mel mở tủ gỗ bên kia phòng lấy biết bao nhiêu đồ nghề y học đưa cho hấn

- Đau quá...

- Cố lên Carolyn, cô phải tỉnh!_ Bà Mel bảo tôi - Nhưng sắp, cô ấy sẽ sinh non mất, còn 1 tháng rưỡi nữa mới chính thức đúng.

- Nhưng chúng ta phải cứu người mẹ đã!

- Cứu.. cứu con nữa...

Hấn dùng bàn tay thô ráp đỡ lấy khuôn mặt tôi, bà tay ấm áp ấy

- Cố lên Carolyn!

Hấn dùng chiếc dao nhỏ giờ lên cao rồi chợt ngừng, hấn không muốn làm đau cô. Nhưng rồi hấn phải làm để cứu cô.

- Oe...oe...oe..._ Tiếng bật khóc đáng yêu vang vọng như đem lại hy vọng cho căn phòng

Trong tay hấn là một sinh linh nhỏ bé chỉ nằm vừa gọn trong bàn tay hấn nhưng tràn đầy sức sống mãnh liệt.

- Là con gái...

- Jessica Mars_ Bà Mel đỡ lấy vội rơm rớm nước mắt

Tôi trong phút mê man, nghe được là con gái đã rất mãn nguyện, vội nhắm mắt.

- Không! Không! Carolyn, xin em hãy tỉnh dậy đi mà, tỉnh dậy đi!

Bà Mel đau lòng bế cô công chúa nhỏ ra khỏi phòng để khỏi thấy cảnh tượng đau lòng.

- Nước nóng đây!_ Ingrid chạy tới và suýt làm rơi chậu khi nhìn thấy trên tay bà Mel là một sinh linh nhỏ bé.

- Là một cô bé. Carolyn?

Bà Mel lắc đầu đau đớn. Ingrid vội cố che đi giọt nước mắt không ngừng chảy ra.

- Cô Ingrid, cô Mel? Có chuyện gì thế ạ?_ Harold đứng từ xa chạy đến và thấy mọi người thật kỳ lạ

- Không, không có chuyện gì, đây, gặp em gái của con đi!_ Bà Mel ngồi xuống đưa cô bé nhỏ trước mặt Harold

- Em ấy dễ thương quá, có phải là có chuyện với mẹ Carolyn?

- Mẹ... mẹ con sẽ không sao đâu!_ Ingrid nói mà trong lòng cũng hy vọng là như vậy

- Xin lỗi, cảm động qua rồi!_ Rumple cho tay vào túi đi từ từ lại gần

- Ngươi... ngươi đã hại chết chị mình rồi ...

Rumple liếc xéo mọi người ở đó

- Nếu tôi không làm thì tiểu quý kia cũng sẽ làm, cô công chúa nhỏ ấy đấy.

Ingrid kéo Harold và bà Mel ra sau như muốn bảo vệ họ khỏi tên ác độc kia.

- Người muốn cái gì?

- Đưa cho tôi cô công chúa nhỏ đó, không ai bị thương cả!

- Bước qua xác tao đi rồi tính!!

- Do người nói nhé!

Rumple vươn tay như đẩy Ingrid và tường, Harold thì bế em gái từ tay bà Mel, bà Mel có cảm giác như bị ai bóp cổ ngồi sụp xuống không thể nào động đây

- Cậu bé... đưa cho chú cô công chúa đó... chú là chú của cháu mà...

- Không!_ Harold kiên quyết ôm chặt em vào lòng rồi cố chạy đi nhưng không thể vì Rumple đã búng cậu ngã ra sau.

Rumple bế cô công chúa nhỏ lên, nghe tiếng cô bé khóc làm hắn thấy thích thú.

- Đẹp quá, rất đẹp... Tiếc là mẹ cháu không còn nữa rồi..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lost Him

Jonathan cố gắng để mang tôi trở lại, nhưng màn hình của sự sống cứ kêu một tiếng 'tít...' kéo dài khắp cả căn phòng.

- Không! Không! Khôn nạn thật! Carolyn, em không được rời bỏ anh!

Tôi vẫn nằm yên đấy, cảm thấy mọi thứ thật là tối xung quanh

- Oe...oe... oe...

Tiếng của con gái tôi khóc, con gái tôi. Tiếng của người tôi thương đang cố kéo tôi trở về sự sống nhưng ... tôi lại không thể...

- Carolyn..._ Hắn nấc lên, dùng một tay đầm mạnh vào ngực tôi

"Tít... tít tít..."

- Carolyn?

- Jonathan?_ Tôi mở mắt

- Em.. em còn sống!

Hắn vội ôm tôi vào lòng, hôn khắp khuôn mặt tôi sợ rằng tôi sẽ bỏ rơi hắn lại một lần nữa.

- Con... con...

Hắn chợt nhận ra mình vừa bỏ qua cái gì, cuối cùng phát hiện ra Rumple đứng đằng sau bế cô công chúa nhỏ của mình đầy nâng niu.

- Rumple!_ Jonathan nghiêng răng lại

- Sống dai thế, chị Carolyn?

Jonathan dùng bàn tay đầm ướt máu của tôi, mở học tủ ra cây súng lục chĩa về phía Rumple.

- Cứ việc bắn tôi đi, rồi coi ai sống rồi sẽ biết!_ Hắn đưa Jessie ra dọa chúng tôi

Tôi vội nắm lấy tay Jonathan

- Không! Đừng! Đừng bắn...

- Người trả con gái chúng ta lại đây!

- Carolyn, đây là hành động chị phải trả giá khi không yêu tôi! _ Rumpel nói ra những lời lẽ cay độc nhất - Hay là mình sẽ đào tạo cô công chúa trở thành kẻ giết chính cha mẹ mình?

- Tại sao vậy, Rumpel, tại sao em lại làm vậy? Chúng ta là chị em! Chúng ta không thể yêu nhau. Và chị cũng không yêu em!

- Vậy sao...? Hãy nói lời vĩnh biệt với cô công chúa này đi!

Rumpel rút ra cây dao, giơ lên cao chuẩn bị đâm

- Không!!

" Pằng... pằng.."

Jonathan không thương tình bắn vào tay của Rumpel, Rumpel làm rơi con gái nhưng may mắn là bà Mel đã chụp được.

- Ôi, Jessie! _ Tôi đau thương khi nhìn con gái mình lại như vậy

- Bà Mel! Đem Jessie chạy đi! _ Jonathan quát lên

Bà Mel tuân lời và vội ôm Jessie chạy đi và Ingrid cũng dẫn Harold đi trốn, cánh cửa phòng đóng sập lại

- Chuyện này chúng ta sẽ giải quyết, người làm con gái tao đau, vợ tao đau thì người sẽ phải trả giá!

Jonathan một tay không ngừng, tay kia bịt chặt tai tôi lại. Cả người Rumpel nhuộm đầy máu, nhưng cậu ta còn bật cười khanh khách

- Người nghĩ rằng ta rất dễ chết sao? Ta đâu phải là con người yếu đuối!

Khi Rumpel đứng dậy, cả xung quanh nổi lửa những ngọn lửa lan tã ra xung quanh và bao nhiêu mảnh vụn tường rớt xuống dưới đất.

- Khốn khiếp!

Jonathan dùng chân bao bọc tôi lại, bế bổng tôi lên. Từ dưới nhìn lên thấy khuôn mặt hằn đầy vẻ lo lắng nhưng không làm giảm đi vẻ cao ngạo của hắn.

Hắn dùng súng cổ bắn vào người Rumpel và tìm chỗ bế tôi ra khỏi chỗ này. Rumpel đẩy tức giận đuổi theo, mỗi chỗ hắn chạm vào đầy nổi lên lửa bùng lên khắp khách sạn.

- Chúng ta phải thoát ra khỏi đây _ Tôi nói với hắn - Chúng ta tìm mọi người rồi ra khỏi đây

- Cô Carolyn!

Bà Mel vẫy tay từ cuối cầu thang, trong tay là đứa con bé bỏng của tôi. Bà Mel trao lại cô công chúa cho tôi, rồi đi về phía bàn tiếp tân rút ra mấy cây súng

- Sếp đưa cô Carolyn đi trốn đi, ở đây để tôi lo. Tôi biết mình không thể rời khỏi đây

- Bà Mel, cảm ơn bà!

Tôi hét lên khi Jonathan bế tôi ra khỏi khách sạn, hắn đặt tôi vào một trong những chiếc xe đẩy bên ngoài của hắn.

- Em hãy ngồi ở trong đây với con, anh sẽ cứu Harold và mọi người

Tôi nắm lấy tay hắn, vì tôi biết mình có linh cảm không tốt

- Jonathan, hãy cẩn thận. Anh là những gì tất cả em có.

Hắn hôn tôi, tôi nghĩ đó là nụ hôn từ biệt của chúng tôi

- Anh sẽ không sao đâu, và hãy nhớ. Anh yêu em!

Hắn đóng cửa và tôi ngoảnh ra sau lưng thấy bóng dáng hắn bước vào khách sạn đang bốc cháy, đây chính là hình ảnh cuối cùng tôi ghi nhớ mãi về hắn. Một bóng dáng hiên ngang và hùng dũng tựa vị thần, một con người cao thượng hay điên cuồng, tôi cũng không rõ. Nhưng cảnh tượng đó in sâu trong từng nhịp thở gấp của tôi, về lãnh đạm, và sự lạnh lùng chỉ có hắn mới có làm tôi rơi nước mắt.

- Oe... oe...

Con gái tôi khóc động đậy như muốn an ủi mẹ nó, tôi vội lau nước mắt đi. Tôi nói với con gái rằng

- Cha con là một người, cha đi cứu anh trai con. Hãy nhớ điều đó Jessica. Cha con là một người tuyệt vời.

"Bùm"

Khách sạn nổ tung ngay trước mắt tôi, người tôi run rẩy, thời gian như ngừng lại. Tôi chỉ còn nghe mỗi tiếng đập thình thịch từ trái tim tôi

- Không! Không! Jonathan!!! Jonathan!!

"Ồ... e... ồ...e"

Tiếng xe cứu hỏa đến, tất cả lính cứu hỏa ra sức dập lửa, còn tôi cố mở cửa xe lao đảo chạy ra khỏi xe để vào trong được khách sạn.

- Cô ơi, cô không được vào! _ Người lính cứu hỏa ngăn tôi lại

- Không được! Chồng tôi trong đó! Con trai tôi cũng trong đó! _ Tôi hét lên nhưng không thể và sức tôi quá yếu nên ngồi bệt xuống đất để thấy đám cháy trước mặt mình dữ dội hơn

Đầu tôi chỉ vang lên được đúng 3 chữ "Anh yêu em". Mọi thứ xung quanh tôi như đang sụp đổ

Lời hứa của tôi và hắn, sống hạnh phúc bên nhau suốt đời, chỉ còn là hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

- Mẹ ơi, mẹ có thể kể cho con nghe câu chuyện trước khi ngủ được không?

Người mẹ mỉm cười hiền từ, sờ đầu con âu yếm vỗ về

- Được chứ, con muốn nghe chuyện gì?

- Về kẻ sát nhân rơi vào lưới tình ấy! Mẹ kể cho con nghe đi!

Người mẹ khá bất ngờ, câu chuyện này kể khá lâu mà con vẫn còn nhớ được.

- Jessica, con yêu. Con nên nhớ đó là thời kỳ khá là hỗn loạn.

- Mẹ... kể cho con đi! _ Cô con gái đòi nằng nặc

- Được rồi. Ngày xưa, có cô gái xinh đẹp, cô là một bác sĩ tâm lý rất nổi tiếng đến ở một khách sạn và gặp anh ấy.

- Anh ấy là kẻ sát nhân đẹp trai nhất mà cô từng gặp... _ Cô con gái hào hứng chêm vào

- Ừm, đúng rồi. Mẹ đừng nên kể cho con chi tiết này.

- Kể tiếp đi mẹ!

- Họ nhanh chóng rơi vào lưới tình, một cuộc tình lãng mạn, phải vượt qua rất nhiều khó khăn. Nhưng để ở bên cạnh anh, cô ấy phải hy sinh hết cả người thân của mình.

- Kết thúc sao hả mẹ? Kết thúc?

- Con yêu à, câu chuyện này không có kết thúc. Chỉ là ừm... cô và anh nhận nuôi một đứa con trai và cô sinh cho anh đứa con gái. Hết rồi

Cô con gái nhăn mặt, mẹ cô hôn lên trán cô và kêu cô nằm xuống giường

- Câu chuyện này cần thêm nhiều yếu tố nữa... nó cần quái vật. Mẹ không nói họ sống với nhau đến cuối đời!

Người mẹ đờ ra một chốc, rồi lại mỉm cười hiền từ.

- Họ sống với nhau đến cuối đời. Hết truyện.

Đường như thấy con gái mình vẫn không chịu nổi kết cục này, người mẹ thờ dãi xoa đầu con gái.

- Con à, không phải câu truyện nào kết cục cũng đẹp cả. Con biết đấy. Đó là định mệnh.

- Như mẹ và cha... mẹ có thể kể cho con về cha được không?

- Được rồi... con yêu. Mẹ hứa ngày nào đó sẽ cho con biết! Nhưng con phải nhớ rằng cha con là người tốt. Hiểu chưa?

- Vâng ạ

- Ngủ ngon nhé, con yêu.

Người mẹ dỗ dành con gái, và rời khỏi phòng trong trạng thái phức tạp.

Mấy năm sau,

- Jessica, cậu có nghe mình nói không?

Tôi đi ra rồi quay lại nhìn lấy Betty đang nhướn mày chờ đợi câu hỏi từ tôi

- À, về vụ việc bạn bị cha mua cho bạn điện thoại Iphone nhưng đã lỗi thời.

- Phải! Và giống như mình mặc đồ lỗi mốt ra đường ấy. Thật xấu hổ.

Tôi ậm ờ bỏ sách vào cặp chuẩn bị cho tiết học tiếp theo thì Betty gõ gõ tôi.

- Cái bọn phách lối kia lại đến kìa!

Từ phía xa có 3 đứa con gái xinh đẹp nhất trường cũng như quyền lực nhất trường mà nhanh tiến về phía chúng tôi.

Đứa chính giữa là Flora là mẫu người phụ nữ của bao nhiêu người ở đây khinh bỉ nhìn tôi

- Jessica Mars? Mày còn dám đi học nữa hay sao? Không học được bài học nào à?

Tôi đóng cửa tủ lại định kéo tay Betty đi nhưng bị chặn lại bởi 2 đứa kia

- Cậu muốn gì đây, Flora?

- Đơn giản, mày biến khỏi mắt tao!

- Tôi đã cố nhưng cậu cứ tìm lấy tôi. Giống như bọn ruồi bâu vào chỗ không nên bâu ấy.

Flora tròn tròng mắt, cổ kiềm lấy sự tức giận trong lòng.

- Đồ con gái không có cha! Mày là đứa mồ côi cha duy nhất trong trường. Có thể cha mày đã đi theo con nào đó bỏ rơi mẹ con mày.

Tôi im lặng, không dám bàn cãi. Đúng là tôi không có cha nhưng mẹ tôi luôn nói cha tôi là người tốt và tôi tin ở mẹ.

- Còn cậu thì sao, Flora? Cậu nghĩ trên chộc tôi là vui lắm sao?

"Bốp"

Một cái bạt tai ngay má tôi làm tôi ngã sòng soài ra đất, sách trong cặp vurun vãi đầy ra. Flora kiêu ngạo dẫm lên đám tập nó và cảnh cáo với toàn trường.

- Nếu như mà tôi bắt gặp ai bắt chuyện hay liếc nó thì tôi chính thức cho người đó không học tại đây nữa. Nghe rõ không?

Flora liếc nhìn tôi lấy guốc cao dẫm lên bàn tay tôi.

- Mày biết không? Mày mãi mãi là đứa lập dị, xấu xí, kinh tởm nhất. Đồ mồ côi. Có thể mày giống mẹ mày kinh tởm như thế.

Nếu như đó có thể xúc phạm tôi là được rồi, mà còn dám xúc phạm đến mẹ tôi thì tôi thề tôi không tha đâu. Ai đụng đến gia đình tôi thì hãy coi chừng.

- Flora_ Tôi gạt tay ra đứng dậy - Cậu đừng nghĩ cậu là con gái của hội trưởng hội phụ huynh ở đây thì tôi sợ cậu. Nghe nè...

Tôi từng bước, từng bước tiến về phía Flora, đôi mắt đầy thù hận, trong lòng rực lên ngọn lửa đáng sợ. Một khi thể đóng băng mọi thứ.

- Cậu có thể chửi tôi, la mắng tôi nhưng cậu đừng đến mẹ tôi là tôi không tha cho cậu!

Do quá tức giận, tôi đã đâm vào bụng Flora làm cô ta ngã té nhào dưới con mắt kinh ngạc của nhiều người. Betty kể lại với tôi cái khí tỏa ra quanh người tôi thật lạnh lẽo và đáng sợ. Giống như là có cái gì muốn giết hết tất cả nơi đây

- Mày... mày... _ Flora ôm bụng đầy đau đớn không gượng dậy nổi

- Thầy hiệu trưởng đến! Thầy hiệu trưởng đến!

Hiệu trưởng là tên đàn ông tuổi trung niên vẻ mặt hăm hăm nhìn tôi và thương xót cho học sinh "cưng" do cha mẹ hay rớt tiền vào trường.

- Jessica, em lên phòng hiệu trưởng nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Trước khi vào vấn đề, xin chào, tôi là Jessica Mars. 14 tuổi, con gái của mẹ Carolyn Mars. Mọi người ắt hẳn đã biết về mẹ tôi, vậy mọi người biết về cha tôi. Có thể ai đó nói cha tôi là ai không? Tôi chả biết cha là ai cả ngoại trừ là họ Mars. Mẹ nói tất cả các tính cách của tôi đều có từ cha dĩ nhiên ngoại trừ cái sự mạnh mẽ ra kế thừa từ mẹ. Giống ông ta à? Cho xin đi, tôi ghét cha mình. Tại sao ông ta không bao giờ xuất hiện 1 lần đến thăm tôi và mẹ?

Ừm... đúng là tôi khá nóng tính, và hiện giờ do 1 số sai sót. Tôi đang ở phòng hiệu trưởng đây.

Hiệu trưởng khoanh tay lên bàn nhìn hai học trò của mình. Flora luôn mồm miệng giải thích kêu oan, còn tôi thì cứ khoanh tay im lặng nhìn sang chỗ khác cứ như chuyện này không phải của mình.

- Tôi đã gọi cho phụ huynh 2 em. Jessica, thầy không ngờ một người như em lại đánh bạn!

Nghĩ đến mẹ mình, tôi bực tức định đáp lại nhưng lại thôi.

- Tùy thầy!

- Nó gây sự trước. Em thể! _ Flora chỉ vào mặt tôi

- Em Flora, tôi đề nghị em yên lặng không tôi sẽ chuẩn bị hình thức kỷ luật khác dành cho em đấy! _ Hiệu trưởng lên tiếng

Flora câm họng, hẳn học chĩa tia giết người về phía hiệu trưởng, miệng lẩm bẩm

- Đợi mẹ tôi đến đây thì mấy người biết tay...

"Cộc... cộc.."

Cô nhân viên bên ngoài thò đầu vào, bẽn lẽn nói

- Thưa ngài, phụ huynh của em Mars đến rồi!

- Mời vào!

Tôi thực sự muốn đâm vào bản mặt mình khi thấy mẹ bước vào, tự dung bị lôi vào mớ hỗn độn này. Hiệu trưởng khi thấy mẹ bước vào thì khuôn mặt nghiêm túc nhất thời trở nên đỏ lên

- Cô là chị của Jessica? _ Hiệu trưởng nheo mắt hoài nghi

Mẹ tôi nhìn về phía tôi ra dấu hiệu như là "Con gấp rắc rối lớn rồi" và quay sang mỉm cười với hiệu trưởng.

- Tôi xin lỗi, tôi là mẹ của Jessica. Thật xin lỗi về những chuyện con gái tôi đã làm.

- À... chị ngồi đi... ngồi đi! Chị uống trà không?

Hiệu trưởng lóng ngóng lấy ghế mời mẹ ngồi làm Flora và tôi ngạc nhiên.

Mặc dù để tôi miêu tả mẹ cho, mẹ có mái tóc dài đen tuyền, khuôn mặt cực kỳ trẻ trung- không phải tôi tụng bốc đầu mà là thật! Tôi đã xem ảnh lúc trẻ của mẹ, không hề khác bây giờ là mấy, ai cũng tưởng chúng tôi là 2 chị em. Mẹ rất điềm tĩnh, không hề quát tháo nhưng tỏa ra khí chất làm người khác phải kính nể.

- Mẹ... _ Tôi cúi đầu xuống tránh ánh mắt mẹ

Đột nhiên, có phụ nữ nào hung hăng đẩy cửa đập vào tường, miệng hét lớn.

- Con nào là Jessica?

- Mẹ! _ Flora xấu hổ đứng dậy khi thấy hành động của mẹ mình

Mẹ của Flora hung tợn chạy về phía tôi định tát tôi 1 cái nhưng bị hiệu trưởng ngăn lại.

- Phụ huynh của Flora. Xin chị hãy bình tĩnh, nếu còn làm ồn thì chúng tôi sẽ kiện chị về tội quấy rối và hành hung đấy!

Mẹ Flora tức giận trở về chỗ ngồi của Flora rồi tuân những lời hoa mỹ lo lắng cho con gái cưng của mình.

- Con không sao chứ? _ Mẹ tôi hỏi, cầm bàn tay bị Flora dùng guốc giẫm lên

- Con ổn mà.

Hiệu trưởng ho khan để lấy sự chú ý

- Chuyện là vậy, như tôi đã nói sơ qua trong điện thoại là em Flora bị em Jessica đánh!

- Tôi đề nghị phải có sự kỷ luật thích đáng. Con gái tôi hiện giờ đang rất đau đớn kia!!! _ Mẹ Flora chen vào giả vờ bắt Flora đau

- Mẹ Flora, tôi chưa nói xong. Nhưng theo nhiều nhân chứng xác nhận là em Flora đã hành động ra tay trước đẩy em Jessica xuống sàn, còn buông ra lời lăng mạ em ấy. Tôi còn nghe nói em Flora hình như đã bắt nạt em Jessica rất nhiều đúng không?

- Bằng chứng! Bằng chứng đâu! Em bị nó đánh! Nó mới là người bị xử! Đừng vu oan cho em! _ Flora ré lên thanh minh

Hiệu trưởng ậm ừ không biết nói sao thì mẹ đã lên tiếng

- Khi này lúc tôi bước vào đây thấy có rất nhiều camera giám sát. Không lẽ cái đó vẫn chưa đủ làm bằng chứng sao? Còn nữa... _ Mẹ tôi giờ bàn tay bị Flora đâm lên - Nếu như theo lời hiệu trưởng nói, tôi sẽ tổng hợp camera lại và chúng tôi sẽ đi kiện. Tôi không thể để con mình bị bắt nạt mãi được. Con tôi là phòng vệ chính đáng.

- Đúng vậy! _ Hiệu trưởng gật đầu lia lịa. Ông ta cũng chưa ưa mẹ Flora là mấy

- Cô có biết tôi là ai không mà nói? Cô nghĩ cô sẽ kiện được sao?

- Mẹ Flora! Tôi chịu đủ rồi! Đây là trường học! _ Hiệu trưởng quát lên

Tôi nghe xong thật sự muốn đâm cho bà ta một cái khi nghe bà ta nói về mẹ như vậy nhưng mẹ tôi đã giữ vai lại ra lệnh phải ngồi im

- Phải. Tôi có thể là ai chứ? _ Mẹ nói đột nhiên làm tôi sồn cả da gà lên - Những lời chị nói đã bị cảnh sát đầu dây bên kia nghe hết. Mong chị hãy sớm chuẩn bị tinh thần để chịu trách nhiệm hình sự

Mẹ giờ điện thoại lắc lắc 3 số "911" trong tay. Cảnh sát bên kia háng giọng.

- Thưa cô Mars, chúng tôi rất xin lỗi để cô và con chịu thiệt. Chúng tôi đã cử người đến để bắt giữ. Xin cô cứ yên tâm!

Những người trong phòng này đóng băng, kể cả tôi.

- Chúng tôi cần 1 lời xin lỗi thích đáng bằng không, tôi không biết chuyện gì xảy ra đâu

Mẹ Flora tỏ ra ngang bướng nhưng bắt gặp ánh mắt đầy lạnh lùng, kiên quyết từ mẹ thì sợ hãi tột cùng. Cái ánh mắt ấy đối với tôi như có thể cắt đôi người ra.

Mẹ Flora cắn môi đứng dậy, cúi đầu bắt con gái phải cúi đầu theo

- Xin... xin lỗi...

- Lời xin lỗi được chấp thuận _ Mẹ cầm tay dắt tôi ra khỏi cái nơi đó

Lúc ra khỏi cổng trường, mẹ bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, bật khóc nức nở.

- Mẹ xin lỗi, mẹ thật là 1 người mẹ tồi khi không biết con bị bắt nạt rất nhiều. Mẹ đúng là vô tâm quá mà! Mẹ thật sự xin lỗi con!!! Mẹ đã khiến con chịu nhiều tủi nhục rồi

Bắt ngờ bởi hành động của mẹ, tôi chỉ càng ôm chặt mẹ hơn. Không phải là mẹ vô tâm mà tôi rất giỏi ở khoản che giấu.

- Con cũng có lỗi mà._ Tôi an ủi

- Chỉ là mẹ không thể chịu được khi họ nói con như thế. Mẹ đã làm con chịu rất nhiều oan ức.

- Con không sao đâu. Con ổn mà. Việc làm lúc này của mẹ rất ngầu đấy!!!!

Những lời tôi nói là thật. Bởi vì tôi biết mẹ đã cực khổ nuôi lớn tôi. Tôi không muốn làm cho mẹ buồn phiền nhiều về mình. Và việc hồi này mẹ làm đúng là "Tuyệt cú mèo"

- Mẹ có thật là gọi điện cho cảnh sát không?

Vừa đi ra xe tôi vừa hỏi mẹ

- Thật._ Mẹ trả lời ngắn gọn

- Trời! Mẹ quen biết cảnh sát thế sao?

- Thì những lúc rồi mẹ có tới đó giúp nên quen biết. Vậy thôi.

- Tuyệt đỉnh!

Mẹ lấy đồ băng bó ở tủ học chỗ ghế phụ rồi cầm lấy tay bị thương xoa thuốc cho tôi. Việc mẹ làm vừa nhẹ nhàng, vừa ấm áp. Tôi không bao giờ giận mẹ, tôi đã tựa hứa sẽ không bao giờ thấy mẹ buồn vì tôi

- Có đau không con?

- Hơi nhói thôi ạ. Mà mẹ của Flora vào tù thật hả?

- Ừ. Bà ta làm cấp cao bên ngành thuế, cảnh sát đang nghi bà ta đang ăn hối lộ nhưng không đủ bằng chứng giờ đến vụ của con, cảnh sát sẽ lấy làm có để điều tra bà ta nhiều hơn.

Tôi nuốt nước miếng, không ngờ mẹ tôi lại lợi hại như vậy.

Xức thuốc xong, mẹ tôi nhìn vào mắt tôi đầy âu yếm, rồi sờ lên má tôi, miệng mỉm cười. Tôi rất thích hành động này của mẹ, tôi có cảm giác như mình đang được bảo vệ vậy

- Tại sao chúng nó lại bắt nạt con?_ Mẹ hỏi

- Nó nói con mồ côi, không có cha. Mẹ có thể kể cho con nghe về cha được không? Chỉ 1 chút thôi.

Cả đời tôi không biết gì về người cha của mình. Cái duy nhất mà tôi biết mà mẹ vẫn luôn nói "Ông ấy là người tốt". Thực sự tôi rất muốn biết cha đã làm gì xấu sao mà mẹ lại che giấu!

Mẹ thu tay lại, nỏ máy xe.

- Dẫu sao thì con cũng được nghỉ hôm nay đúng không? Đến chỗ làm mẹ nhé!

- Mẹ... chỉ là con...

- Jessica Mara_ Mẹ đọc đầy đủ họ tôi ra - Mẹ hứa là mẹ sẽ kể cho con vào 1 thời khắc thích hợp

Xe lăn bánh, để lại nỗi hoài nghi của tôi ở đây.

Lời tác giả: Thật cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình *tung bông*. Mọi người có thể vào wattpad của mình để theo dõi nhiều truyện mới và cũng có tác phẩm viết về 1 cặp trong này ;).

Nick wattpad: Alexandra Eve.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

- Jessie! Jessie! _ Chú Hans khều khều tôi

Tôi bực mình cố dứt mình khỏi những trang sách ngẩng đầu lên, nhú mảy với thủ phạm.

- Chú làm phiền cháu à? Xin lỗi. Chú có chuyện muốn nói với cháu

Trong căn phòng làm việc của mẹ do mẹ bận đi kiểm tra sức khỏe bệnh nhân nên nhờ 1 chú đồng nghiệp trông tôi dùm.

Tôi cúi đầu xuống như mặc kệ những lời chú Hans nói, làm bài tập trên trường của mình.

- Chú... chú muốn theo đuổi mẹ cháu!

" Rắc"

Đầu bút chì gãy, tôi ngẩng đầu lên.

- Chú muốn theo đuổi mẹ cháu! Chú muốn sự đồng ý của cháu!

- Tùy chú thôi_ Tôi đáp hờ hững - Đó là hạnh phúc của mẹ, do mẹ quyết định.

- Cháu không ngăn sao? Tốt quá! Cháu có biết mẹ cháu thích nhất gì không? _ Hans vui vẻ khi được nghe tôi nói vậy rồi tiếp tục làm phiền tôi

Thật ra chú Hans cũng được gọi là tuấn tú trong mắt cô y tá và bác sĩ ở đây nhưng mẹ tôi lại nổi tiếng hơn với y tá, bác sĩ, bệnh nhân và cả người nhà bệnh nhân do có học vị là Giáo Sư tâm lý và được gọi là nữ bác sĩ xinh đẹp nhất nên có rất rất nhiều người theo đuổi.

- Cha cháu_ Tôi đáp

- Không phải là cha cháu bỏ rơi 2 mẹ con cháu sao?

Căn phòng trở nên im lặng chỉ nghe tiếng máy lạnh thổi phà phà

Nghe đến đây, tôi nắm chặt cây bút chì gãy làm đôi.

- Không. Cháu nghĩ cha cháu chỉ là có lý do của riêng ông ấy thôi. Ông ấy không bỏ rơi 2 mẹ con! _ Tôi gằn từng chữ

Mẹ đã từng khóc rất nhiều khi tôi nhắc về cha nên tôi luôn luôn tránh nói về đề tài này.

- Chú xin lỗi! Cháu có thể nói ngoài cha cháu còn gì nữa không?

Vừa dứt lời, cánh cửa mở ra thì thấy người mẹ xinh đẹp trong chiếc áo blouse bước vào

- Đây Hans, có bệnh nhân giường số 14 đang cần anh. Có lẽ theo tôi thấy thì anh rảnh rồi nhỉ?

- Xin lỗi sếp! Tôi đi ngay đây!

Chú Hans ngồi dậy tuân lệnh và chạy tót ra khỏi phòng.

Mẹ thờ dãi đặt hồ sơ lên bàn, lấy ghế ngồi đối diện bên cạnh tôi.

- Để con một mình rồi. Jessie, nếu con có chuyện gì khó nói hãy nói với mẹ, mẹ có thể giúp con

Được rồi, kỳ khám bệnh tâm lý của người mẹ là bác sĩ tâm lý bắt đầu đây.

- Con không có gì đâu ạ và mẹ đừng làm thế được không? Con có cảm giác như đang khám bệnh chứ không phải nói chuyện với mẹ.

- Được rồi, con gái. Mẹ không hỏi nữa

Mẹ lật hồ sơ lên chăm chú làm việc, tôi cảm thấy khó chịu khi trong phòng lại im lặng như vậy.

- Mẹ à, hình như chú Hans định theo đuổi mẹ đấy_ Tôi mở miệng trước để giảm sự khó chịu của mình

- Thế à _ Mẹ tỏ ra không quan tâm về vấn đề này cho lắm

- Ý con là, mẹ có thể quen ai đó mà, con không sao đâu..

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt đen ám áp của mẹ ngạc nhiên rồi lại chùn xuống.

- Không. Sự quan tâm của mẹ hiện giờ là con.

- Con biết là mẹ vẫn còn rất yêu cha phải không? _ Tôi nói

Mẹ gấp hồ sơ lại, hai bàn tay đan vào nhau, vẻ mặt đầy bi thương

- Phải. Mẹ yêu cha con rất nhiều, rất nhiều!

- Con hiểu rồi..

Tôi không dám nói gì nữa, bèn im lặng tiếp tục công việc làm toán của mình

- Bác sĩ Mars, có 1 bệnh nhân lên con diện tấn công các bác sĩ khác. Mời cô ra hỗ trợ!

Có 1 cô y tá thờ hờn hèn chạy vào, mặt cô y tá xanh ngắt vì sợ hãi.

- Có chuyện gì vậy?

- Bệnh nhân giường số 14 lên con lấy chiếc kim tiêm đâm vào đùi bác sĩ Hans và đang đe dọa 1 y tá khác. Người đó đòi về nhà. Tôi đã gọi bảo vệ tới rồi!

- Ôi thật tình chứ! Jessie, ngồi yên ở đây! _ Mẹ ra lệnh cho tôi và chạy ra ngoài

Tôi thấp tha thấp thỏm muốn biết tình hình bên ngoài nhưng lệnh mẹ là không được ra. Ngồi được 1 tý thì tôi lại nghe nhiều tiếng ồn ào khác

- Bác sĩ Mars! Cẩn thận!

- Tụi bay! Phải cho tao ra khỏi đây! Khốn nạn thật chứ! Tao muốn về nhà!

- Thưa ngài, không được đâu bởi vì ngài đã suýt đánh bom vào 1 buổi diễu hành của thị trưởng. Ngài có tiền sử mắc bệnh tâm thần. Ngài không được ra khỏi đây! Đây là lệnh từ tòa án!

- Tao cóc quan tâm! Tụi bay nghĩ tụi bay là ai mà đòi giam giữ tao!

Tôi lấp ló ở ô cửa và thấy mẹ đang thuyết phục tên bệnh nhân. Thật tình, mẹ đang làm gì thế?

- Làm ơn. Tin tôi đi... tôi sẽ giúp ngài! _ Mẹ nài nỉ tên bệnh nhân

- Không đáng tin! Mày là ai mà tao phải tin?

- Hãy bắt tôi làm con tin thay cô ấy, tôi hứa sẽ cho ngài về nhà!

Bắt con tin thay?

Quả nhiên với ánh mắt quả quyết của mẹ, tên bệnh nhân thả cô y tá và định túm mẹ lại nhưng mẹ đã nhanh tay hất con dao ra khỏi tay tên bệnh nhân và hạ gục hắn xuống sàn mặc cho hắn giãy dụa.

- Thả tao ra! Thả tao ra!!!

Tên bệnh nhân được bảo vệ kiểm lại đưa vào phòng cách ly, mẹ được 1 tràn vỗ tay nồng nhiệt với hành động của mình. Tôi mở cửa lạnh lùng ném cho mẹ cái nhìn khắt nghiệt

- Phải nghĩ đến sự an nguy của mẹ chứ.

Mẹ ôm lấy tôi, xoa xoa đầu tôi.

- Không sao đâu. Con y như cha con vậy.

Đến giờ tan làm của mẹ, hai mẹ con cùng nhau đi xuống những bậc thềm đá của bệnh viện thì chốc mẹ lại dừng người lại.

- Không thể nào... _ Mẹ lấp bắp, ánh mắt mẹ hướng về phía trước.

Tôi dõi theo ánh mắt của mẹ nhưng không thấy gì cả nhưng tôi vẫn cảm nhận ánh mắt đang hướng về nơi này.

- Mẹ?

- Jonathan? Không thể nào...

Nước mắt mẹ rơi ra, tôi lay lay tay mẹ. Mẹ vội lau đi nước mắt và quay sang tôi

- Mẹ ổn

Bàn tay tôi siết chặt lại khi nhìn thấy nước mắt mẹ rơi ra. Trong thâm tâm tôi sẽ không tha cho cái người đàn ông đã bỏ rơi hai mẹ con tôi.

Giới thiệu đôi lời về nhân vật mới (1):

Jessica Mars (14 tuổi)

Con gái của Jonathan và Carolyn.

Theo nhận xét, Jessica giống cha mình về ngoại hình lẫn tính cách lạnh lùng, khó chịu. Rất thương mẹ. Cực kỳ hâm mộ giáo sư Hannibal.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Bữa tối về kết thúc, tôi và mẹ vừa rửa chén, bột xà phòng bắn tung tóe, bỗng dưng tôi cảm thấy có cái gì đó bứt rứt trong lòng.

- Mẹ à... cha... _ Tôi nuốt nước miếng - Cha tên gì ạ?

Mẹ nhìn tôi đến ngẩn người rồi bật vùi rửa chiếc ly cầm trên tay.

- Con chỉ hỏi vậy thôi! Mẹ không cần nói đâu!

- Cha con à... hmm... là Jonathan Mars.

Khuôn mặt tôi lạnh như tiền như muốn nắm chặt vỡ lấy chiếc đĩa đang cầm trên tay

- Mẹ quen cha ở đâu ạ?

- Từ khách sạn mẹ đi công tác. _ Có nét ửng hồng lên từ khuôn mặt xinh đẹp của mẹ- Jessie! Tại sao con lại hỏi về cha con thế?

Mẹ dường như đã nhận ra tôi đang muốn tìm hiểu về cha.

- Con cảm thấy hận cái người đã bỏ rơi hai mẹ con mình.

Mẹ tôi đặt chiếc chén cuối cùng lên kệ và quay sang nhìn tôi với nỗi buồn hiện lên trong mắt.

- Con yêu, con đừng nói vậy. Mọi thứ cha làm vì chúng ta. Ông ấy không bỏ rơi chúng ta

- Thế à. Trong suốt 14 năm? Ất hẳn phải lý do chính đáng lắm. _ Tôi trở nên tức giận tột độ

- Jessica! _ Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như tiền. - Cha con là người tốt! Con phải nhớ điều ấy! Dù ai có nói gì nhưng cha con là người tốt!

- Con không hiểu. Ông ta tốt chỗ nào? Vô tâm? Bỏ rơi? Ôi hay thật

- Con còn quá nhỏ để biết. _ Mẹ ôm tôi vào lòng dỗ dành tôi. Có lẽ bản thân mẹ cũng thấy có lỗi. - Nhưng mẹ tin rằng con sẽ hiểu. Cha con sẽ không làm gì nếu không có lý do. Mẹ yêu ông ấy rất nhiều và mẹ yêu con.

Nghe mẹ nói vậy, tôi ôm mẹ thật chặt.

- Con cũng yêu mẹ.

Nhưng đến nửa đêm tôi nghe tiếng khóc nức nở của mẹ ở phòng bên cạnh.

- Jessica! Hôm qua mẹ bạn đã dọa cho mẹ con nhỏ Flora xanh mặt. Mẹ bạn đáng sợ thật!_ Betty khi thấy tôi bước vào trường liền chạy đến

Cả trường thấy tôi bước vào liền xì xầm khi tôi đi qua và tránh lối không dám đụng đến tôi.

- Kệ họ đi! Họ chả biết cái gì đâu!_ Betty trừng mắt với mọi người xung quanh

Vấn đề tôi không quan tâm hiện giờ tôi là 1 đứa bạo lực, mà là tôi đang tự hỏi. Tôi là ai?

- Jessica Mars, như thường lệ. A+ cho bài Sinh học. Đường như em có năng khiếu ở bộ môn này đây, Jessica. Em định làm bác sĩ à?

Cô giáo sinh mỉm cười khi phát bài kiểm tra cho tôi.

- Chỉ là em thấy hứng thú thôi ạ_ Tôi đáp, cầm lấy bài kiểm tra trên tay

- Ghê vậy! Tôi chỉ được B-_ Betty nhìn vào giấy kiểm tra của mình - Tôi thật sự không hiểu mấy cái đồng mô, tìm là cái gì cả! Sao cậu lại nuốt nổi đồng này vậy?

Tôi không trả lời. Bởi vì tôi có cảm giác mình rất thành thạo cơ thể người từng chút một và rất thích nội tạng. Thật ra mà nói tôi thích làm pháp y hơn.

" Xin lỗi con gái, hôm nay con hãy tự bắt xe buýt qua bệnh viện. Mẹ có 1 cuộc họp khẩn cấp. Đồ ăn trong tủ nhớ hâm lại. Yêu con!"

Tin nhắn mẹ nhắn vào lúc trời bắt đầu tối xầm xì khi báo hiệu trời sắp mưa.

Tôi cất điện thoại lại vào túi, kéo chiếc mũ trùm lên đầu đứng đợi chuyển xe của mình.

Tiểu là trạm xe buýt chỉ là có 1 cái cột màu vàng biểu hiện đây là trạm xe, còn lại chả có mái che hay là gì cả.

Đối diện là tiệm áo cưới, tôi ngẩng nhìn chiếc áo cưới ở đó mê mẩn.

Mưa bắt đầu rơi tí tách, từng chiếc xe lái qua đầy vội vã.

Bỗng tôi thấy 1 chàng trai cầm chiếc dù màu đen nhìn cực kỳ bắt mắt nổi bật trong đám người đứng lại ở bên đường ngược nhìn tôi. Hai ánh mắt giao nhau.

Tìm tôi đập nhanh đến lạ thường.

Nhưng chàng trai đó đã biến mất khi tôi chớp mắt lấy. Tôi chỉ cứ ngỡ đó là ảo giác hoặc mình nhìn lầm.

- Jessica!!_ Một giọng nói hung dữ vang sau lưng tôi

Tôi quay lại đằng sau thì nghe tiếng bóp đầu điên, từ từ ngã xuống chìm vào bóng đêm vô tận

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

" Chát "

Một cú tát ngay mặt làm thức tỉnh tôi, tôi từ mở mắt và thấy trước mặt mình là bao nhiêu những người lạ mặt mang bộ mặt cực kỳ hung dữ dùng ánh mắt thích thú về phía tôi.

- Cái gì?

Xung quanh nơi mình có vẻ là một kho cảng cũ. Loay hoay và thấy mình ngồi trên cái ghế và bị trói trên dây xích bằng sắt.

- Dậy rồi à, con mồ côi kia! _ Một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên trong đám người đầu gấu hung ác đó

- Flora? _ Tôi nhận ra giọng nói đó

Flora kiêu ngạo bước lên, tay không ngừng chọc những lọn tóc xoắn mới được làm. Cô nàng mỉm cười

- Mày đã hủy hoại thanh danh của tao. Lúc đầu tao đã cảnh báo mày đừng đụng vào tao nhưng giờ hãy xem hậu quả đây.

Những người đầu gấu xung quanh cười ré lên.

- Flora...

" Chát "

Tiếp một cú tát vào mặt tôi đầy đau đớn.

- Mày không có quyền gọi tên tao ở đây con ấ ơ. Ở đây, tao là sếp. Mày thấy đó, nhà tao giàu, đương nhiên sẽ rất dễ dàng làm cho mẹ mày và mày sống không bằng chết. Nhưng... tao sẽ nghĩ là nên hạ nhục mày trước rồi đến mẹ mày.

Tôi ngẩng lên kinh ngạc. Tại sao một cô gái xinh đẹp như Flora lại có suy nghĩ ác độc như thế.

- Mày có thể làm hại tao nhưng nhất quyết không được đụng vào mẹ tao!

Flora đen mặt, túm tóc tôi kéo về sau

- Thì ai bảo mẹ mày lại đe dọa mẹ tao? Xem nào... nên làm gì với khuôn mặt xinh đẹp này đây... _ Flora giả vờ ngẫm nghĩ rồi quay sang tôi - Đầu tiên tao sẽ cho những người bạn tao một đêm sung sướng với mày và tao sẽ quay video đăng lên để cho mẹ mày... à không... toàn đất nước sẽ thấy.

Flora thả tóc tôi ra, vuốt mái tóc xinh đẹp ra sau. Với hành động đó của Flora đã kích thích cái gì đó trở dậy sâu trong tôi.

- Flora. Mày nghĩ chuyện đó làm mày thoải mái suốt đời sao? _ Tôi cất tiếng, đôi mắt đen trở nên vô hồn - Tao còn có cách khác, cực cung à...

- Há? _ Flora trừng mắt với tôi với lúc này kiêu ngạo nhưng bây giờ lùi bước khi thấy gương mặt vô hồn.

- Tao chỉ cho, một cách đủ làm cho mày thỏa mãn. Nếu tao là mày, tao sẽ tự giết tao và tự chặt xác mình để thỏa mãn.

- Jessica. Mày muốn vậy à _ Flora mở to con mắt

- Đúng vậy. Thử đi. Sẽ vui lắm đấy. Giết tao đi!

- Cô chủ... _ Những người đầu gấu bắt đầu sợ hãi khi nhìn thấy khuôn mặt điên cuồng của tôi

- Sao thế? 1 đám người sợ một con nhỏ yếu đuối sao? GIẾT TAO ĐI!!! _ Tôi hét lên yêu cầu bắt buộc - Ra tay đi! Mày muốn vậy mà.

Flora cảm phần cắn chặt môi

- Mọi người, hãy làm những gì cần làm.

Lúc đó, tôi không biết mình bị gì, cảm giác như muốn điên cuồng cầu xé ai đó, đầu óc trở nên điên dại mất kiểm soát.

- Mày muốn thế mà! Giết tao đi! Đồ vô dụng. Mấy tên kia, giết tao đi!

Những tên đó bị tôi chọc tức thì tôi bị một đám vào bụng ngã ngửa xuống sàn. Thay vì đau đớn thì tôi lại cười điên dại.

- Giết nó đi! _ Flora ra lệnh - Tao đã cho mày con đường sống nhưng mày không chịu.

Những bọn đó cầm mấy cây gậy sắt chuẩn bị xông vào tôi nhưng bị 1 giọng bí ẩn cắt ngang.

- Giết?

Cánh cửa kho mở ra để lộ ra một người con trai trong bộ măng tô màu đen với bộ dạng lạnh lùng ngạo nghễ.

Những người đầu gấu bắt ngờ, kèm tôi.

- Mày là ai? Định làm bộ dạng anh hùng cứu mỹ nhân à? _ Flora nói

- Anh hùng cứu mỹ nhân? Bộ trông tôi rất giống sao?

Người con trai ở trạng thái bình tĩnh đến lạ thường, đôi môi nhếch lên.

Anh từ từ tiến lên ngao nghễ với bàn tay không.

Những người đầu gấu xông lên, anh ta nhanh chóng cho những người đó nằm gục và tước lấy cây gậy ống nước bằng sắt, dùng cái đó hạ những người còn lại. Trông giống như anh đang trong trạng thái đầu kiếm vậy.

Bãi chiến trường đầm máu nhưng không dính lên bộ áo măng tô lịch lãm của anh.

- Cái gì?

Flora quá sợ hãi nên sụi lơ, anh ta dùng cái ống nước dính máu đó nâng cầm cô nàng lên làm, đôi mắt lạnh lẽo tựa như giết người ngay lập tức nhưng anh ta đã ném cây gậy ra xa.

- Lũ tội phạm ngày càng trẻ ra.

- Anh... anh là ai? _ Flora lắp bắp

Anh ta không trả lời, rút súng từ tay áo gιο về phía Flora nhưng lại chìa ngược khẩu súng bắn mấy cái dây xích để cứu tôi.

- Anh là ai? _ Tôi cũng bất ngờ không kém Flora rồi tôi sực nhớ đến người tôi gặp lúc chiều

Là anh ta..

- Trả lời tôi, giết là gì? _ Anh hỏi tôi

Tôi thật không hiểu ý anh ta.

Flora nước mắt rơi ra, anh ta bế tôi lên đi qua bãi chiến trường đó và ra khỏi cái chỗ ẩm thấp đó.

Ánh trăng soi xuống chỗ chúng tôi đang đứng làm rõ gương mặt anh. Thật kỳ lạ, trông anh thật tuấn tú với mái tóc đen dày

- Tên anh là gì?

Anh nhìn tôi vẻ hiền hậu khác hẳn lúc này

- Rồi em sẽ biết...

.

.

.

Cô bỗng dưng cảm thấy bất an khi mình bắt đầu lái xe trên đường về nhà

- Không biết Jess có sao không? _ Cô lo lắng cho con gái mình đang ở nhà 1 mình

" Kết "

Carolyn dừng xe trước cửa nhà, nhưng thấy lạ khi trong nhà tối om.

Linh tính chẳng lành, cô cho chìa vào nhưng cửa lại không khóa.

" Có kẻ đột nhập? "

Carolyn chạy thẳng vào nhà và hét lên.

- Jess! Jess! Con ở đâu rồi?

" Búp "

Đèn được bật sáng lên khắp mọi nơi trong nhà và hiện ra có một người mặc áo đen trùm kín mít.

Cô kinh hãi lùi lại nhưng bản năng làm mẹ lại đẩy lên

- Jessica đâu rồi?

- Xin chào, Carolyn...

Một giọng nói làm cô sởn gai ốc, người đàn ông đó từ từ ngẩng đầu lên

- Tyson... à không... Rumple

Người đàn ông mặc chiếc áo vest màu đen, nửa khuôn mặt bị bóng vì vụ năm xưa nhưng điều chẳng thay đổi là ánh mắt độc ác đó.

- Chị vẫn đẹp như ngày nào.

Dù đó là lời khen nhưng cô chẳng lấy vui về gì, thậm chí muốn giết tên trước mặt

- Jessica đâu rồi?? _ Carolyn quát lên

- Gặp lại em trai mình không định chào lại sao?

- Chào lại? Đồ khốn! Cậu đã giết gia đình tôi.

Ký ức năm xưa vẫn không thể nào phai trong trí nhớ cô, thậm chí nó còn rõ mồn một khi cô nhìn đứa con gái của mình.

Rumple nở một nụ cười mỉa mai.

- Đồ không phải gia đình chị. Chắc chắc bà chị à, họ làm sao mà chết được. Ba người kia là ma mà? Chị nên nhớ! Và còn chồng chị...

- Hả?

- Ồ, để tôi kể lại chuyện năm xưa cho. Chồng chị cứu chị ra ngoài và chạy vào trong cứu con trai chị, hắn ta cũng đã nhanh chóng định kết liễu tôi nhưng tôi nào dễ chết thế? Hắn ta sau đó phải nhận một hậu quả lớn _ Rumple chỉ lên khuôn mặt bóng của mình - Hắn ta sẽ phải trả giá về việc làm đó!

Rumple cho hai tay vào túi, tựa lưng vào tường

- Tôi bắt hán phải quên đi tất cả mọi thứ về chị! Tất cả!! Đó là hậu quả của hán

- Cái gì?

Cô từng sợ, dù là rất hạnh phúc khi nghe hán còn sống nhưng lại đau đớn tột cùng khi biết hán đã quên đi mình. Thì ra do 14 năm không tìm cô là do hán... đã quên mất cô!

Carolyn sụi lơ ngã xuống mặt đất, nước mắt rơi ra

- Nói dối! Là nói dối! _ Cô ôm đầu thét lên

Rumple từ từ tiến lại quỳ xuống bên cô, hai bàn tay lạnh ngắt đặt lên đôi vai run rẩy của cô.

- Chị đừng buồn, nên vui mừng đi chứ. Một kẻ sát nhân làm chồng, chẳng hay tí nào

Cô hất tay Rumple ra khỏi người.

- Đừng nghĩ cậu có thể làm lung lay tôi bằng câu nói đó!

Cô gạt nước mắt đứng dậy.

- Tôi sống vì con gái. Bây giờ, con gái tôi đâu? Cậu đã làm gì nó?

- Con gái? Cô công chúa nhỏ suýt giết chị ấy à? Tôi chẳng làm gì hết _ Rumple nhún vai - Ất hán nó đang chơi vẫn vợ đầu đó ở nhà bạn.

Rumple nâng cằm cô lên, vuốt má cô đầy dịu dàng.

- Chị biết không, thứ tôi quan tâm duy nhất chỉ là con của chúng ta. Chị có biết tôi hằng đêm ao ước chúng ta sẽ có con với nhau, con sẽ gọi chị bằng mẹ, gọi tôi bằng cha! Nhưng chị đã làm tôi thất vọng. Chị đã đẻ con cho hán! Điều đó đối với tôi thật đau đớn.

- Không bao giờ! Có chết cũng không bao giờ!

- Hán ta đã quên mất chị rồi, chị còn yêu hán ta sao?

Cô khựng lại, đôi mắt tối sầm. Rumple ôm cô vào lòng vỗ về

- Tôi yêu chị, Carolyn! Đừng bận tâm về hấn nữa. Hãy nghĩ về gia đình mới của chúng ta đi.

Những lời nói đó dường như đã thôi miên lấy cô nhưng cô đẩy hấn ra.

- Không bao giờ! Bởi vì tôi chỉ làm vợ của một mình người tên Jonathan Mars và tôi đã nguyện yêu người đó suốt đời.

- Chẳng có thứ tình yêu nào là vĩnh cửu cả... Thật ngu ngốc!

Mặt đất rung chuyển, chén bát rơi xuống sàn tạo thành tiếng vang lớn

- Rượu mời không uống, đòi uống rượu phạt.

Căn nhà đột nhiên bốc hỏa, cô thì định mở cửa chạy ra ngoài nhưng nó bị khóa.

Rumple giờ tay về hướng cô kéo cô vào lòng cậu và đánh ngất cô.

- Ngoan lắm.

Cậu hôn lên đôi môi cô và biến mất trong biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Anh ta đưa tôi về nhà và tôi nghe thấy tiếng còi cảnh sát hú lên ở đó.

- Cảnh sát?

Tôi mở cửa leo xuống thì thấy xe cảnh sát bao quanh nhà tôi. Linh cảm chẳng lành, tôi chạy hỏi một vị cảnh sát đang ghi chép lời khai.

- Có chuyện gì vậy?

- Hàng xóm nói có tiếng nổ lớn trong nhà.

- Mẹ cháu! Còn mẹ cháu!

- Từ từ đã. Cháu là con gái của chủ nhà này?

Tôi không thèm nghe kéo dây màu vàng chạy vào nhà.

- Mẹ ơi!!!_ Tôi hét lên và nhà tôi là một đồng hồ hỗn độn

Những bát đĩa để trên kệ tủ rơi xuống sàn vỡ tan tành, bàn ghế gỗ bay tứ tung, có vài chỗ bốc cháy, kể cả phòng khác cũng vậy.

Dưới sàn là đầm nước do lính cứu hỏa đã nhanh chóng dập lấy để lại vài vết cháy xém loang lổ

- Chuyện... gì vậy? Mẹ ơi!

Cả người run lên bần bật cầu nguyện là mẹ không sao nhưng có vẻ chúa không nghe tôi rồi.

- Cháu là con của chủ nhà này?_ Chú cảnh sát hỏi này giữ tôi khỏi bị kích động - Chú nghe hàng xóm là mẹ cháu đã lái xe về nhà rồi nhưng bỗng trong nhà nghe một tiếng nổ cực lớn. Chú rất tiếc. Chú cũng đã kiểm tra camera nhưng có vẻ không ai đến nhà cháu. Cháu có biết ai thù ghét gia đình cháu không? Và cháu đã đi đâu?

- Thù ghét?

Tôi sức nhớ đến Flora, rồi tôi nói lại vụ việc cho cảnh sát. Chú gật đầu, bảo là sẽ cử người đi bắt những tên đó.

- Có vẻ như là cô bé Flora sai người làm gì đó rồi.

- Không phải do Flora._ Anh nói, đi sau tôi tự lúc nào.

- Tại sao cậu lại chắc như vậy? _ Cảnh sát nghi hoặc

Anh quét mắt quanh nhà, sau đó kiểm tra gian bếp.

- Không có hiện tượng chập mạch điện hay bị đốt. Chỉ có khả năng là có người nào đó phóng hỏa.

Anh chỉ vào chỗ gần cầu thang, nơi bị cháy xém nhiều nhất.

- Lửa có thể bắt đầu từ chỗ này.

Chú cảnh sát bước tới đó quan sát, rồi kêu những đồng đội của mình tới chụp hình chỗ này là bằng chứng.

- Bọn đó dù có khả năng làm nhưng chúng chỉ là những tên côn đồ đường phố, chúng không có khả năng phóng hỏa

- Nhưng đó có thể là ai? _ Tôi nắm lấy cổ áo anh, gào lên vô vọng - Liệu mẹ tôi đã...

- Cháu hãy bình tĩnh lại. Không tìm thấy xác... à mẹ cháu hay máu nên chú khẳng định mẹ cháu chưa chết.

Chú cảnh sát dường như thấy mình lơ lửng với một cô nhóc như tôi.

Tôi buông cổ áo anh ra, tức giận đập vỡ đồ gần đó.

- Chết tiệt! Minh sẽ giết tên nào dám làm chuyện này!

Tôi đập cửa chạy ra ngoài nhưng bị anh kéo tay lại.

- Em định đi đâu?

- Anh buông tôi ra, dù tôi rất biết ơn anh đã cứu tôi tôi phải tìm được tên nào dám bắt cóc mẹ!

- Em định làm bằng cách nào? _ Anh hỏi tôi, đôi mắt anh đầy vẻ quyết đoán

Nghe đến câu hỏi đó, tôi ngưng giãy dụa, trầm mặc cúi đầu xuống.

- Chú biết cháu rất kích động nhưng phải giữ mình tỉnh táo. Mẹ cháu chưa chết. Đó là tin tốt. Tin xấu là camera không quay được tên này đã bắt cóc mẹ cháu và phóng hỏa._ Chú cảnh sát cố xoa dịu tình hình

" Ách "

Bây giờ mới sực nhớ, vùng bụng tôi đau âm ỉ. Tôi từ từ kéo áo thì có vài vết bầm xuất hiện.

Là do bọn côn đồ đánh vài bụng tôi và do những mảnh xích cửa vào.

- Cháu có sao không?

Tôi giả vờ gạt đầu nói vẫn ổn nhưng có vẻ không thể nào qua được cái người đã cứu tôi.

- Bây giờ cháu sẽ sống ở đâu? _ Chú cảnh sát hỏi tôi

Sống ở đâu mà không có mẹ thì đáng gì chứ.

Tôi định nói cháu không biết thì anh lại trước mặt một bậc.

- Em ấy sẽ ở cùng cháu cho đến khi mọi người giải quyết việc này ổn thỏa.

Cảnh sát nheo mắt quan sát khuôn mặt cười cười của anh rồi nhún vai đồng ý.

Đi ra ngoài, gương mặt tôi không thể nào nguôi lên. Người như tôi mà cũng có lúc yếu đuối như thế ư.

- Tức thật. Minh đúng là vô dụng.

Tôi ngồi sụp xuống sân, nước mắt rơi lã chã xuống mặt đất.

- Mẹ...

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi

- Tại sao anh lại muốn tôi đi theo anh?

- Em còn ai sao?

Lời nói của anh làm tôi đau đớn.

- Tôi đã tự hứa với bản thân dù có chuyện gì phải bảo vệ mẹ. Tôi đã thất bại rồi. Lỗi là do tôi!

Anh ta không trả lời làm tôi càng thêm tủi thân.

- Tôi tìm thấy cái này!

Tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng húp vì nước mắt thấy anh đưa 1 cuốn sổ nhìn có vẻ cũ kỹ bằng da màu đen cho tôi.

Tôi nhận lấy, đây là cuốn nhật ký của mẹ. Tôi khá bất ngờ khi mở trang đầu tiên.

" Gửi con yêu của mẹ. "

- Chúng ta phải đi thôi. Phòng viên mà tôi sẽ rất phiền phức. _ Anh liếc nhìn xung quanh cảnh báo tôi

Ngồi trong xe, tôi vẫn không nói một tiếng nào, tay vẫn giữ khư khư cuốn sổ

- Kéo áo lên đi.

Tôi ngẩn người ra quay về phía anh nhưng có vẻ anh chẳng có biện hộ lời nói của mình.

- Đừng nói dối, lúc này em ôm bụng. Chắc chắn những tên côn đồ đã đánh em. Kéo áo lên.

Tôi vẫn một mực ôm người lắc lắc đầu.

Anh dùng một tay kéo hai tay tôi lên đầu và tay còn lại kéo từ bụng ra để lộ vết bầm màu đen và vài vết máu lan ra do bị kim loại đâm vào

- Đừng nhúc nhích, sẽ đau đấy.

Khuôn mặt đỏ lên do bị người con trai này thấy hết. Còn anh thì dường như chẳng bận tâm, mở tủ nhỏ chỗ băng ghế của tôi lôi ra băng, thuốc nhẹ nhàng băng cho tôi.

- Tại sao... anh lại giúp tôi nhiều thế? Ý tôi là... chúng ta quen nhau sao? Ách...

Anh nhìn tôi rồi nhìn về phía vết bầm trên bụng.

- Phải. Chúng ta biết nhau. Mà không chỉ quen biết.

- Biết? _ Tôi tỏ ra không hiểu lắm

Anh cắt miếng băng ra và hoàn thành xong quá trình băng bó của mình.

- Em còn quá nhỏ để nhớ.

Tôi thật sự không hiểu, anh ta tại sao lại mờ ám đến thế?

- Tôi tên là Harold. Harold Mars... _ Ánh mắt anh đầy lạnh lùng khi nói ra câu đó

Giới thiệu nhân vật (2)

Harold Mars (17)

Trên thực tế thì Harold là con nuôi nhưng anh không bao giờ nghĩ xấu gì về cha mẹ. Anh rất là nhớ mẹ. Cực kỳ yêu em gái. Harold là tủy người ám áp trái ngược hoàn toàn với em gái của mình

" They say all good boys go to heaven

But bad boys bring heaven to you "

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

- Tôi tên là Harold. Harold Mars

" Harold Mars..."

" Mars?"

Vô lý!

- Harold... Mars... _ Tôi kinh hãi đọc lại tên anh

- Phải Jessica Mars, tôi chính là anh trai của em

Cái cảm giác này là sao? Tại sao tôi lại đau đớn như thế?

- Anh trai? Tôi.. em chưa bao giờ nghe mẹ nói về anh.

Harold nỗ lực trầm lặng, còn tôi vẫn không hết hoang mang tột độ.

- Mẹ... không nói... sao? _ Giọng điệu anh trở nên lạnh tanh

- Anh là anh trai em? Vậy 14 năm qua anh đã ở đâu?

Hàng ngàn câu hỏi trong đầu tôi, mẹ tôi rất cuộc đã giấu tôi những gì và ông anh trai này là như thế nào?

Hôm nay cả đồng chuyện xảy ra cái gì mà bị bắt cóc rồi mẹ bị tên điên khủng nào đó phóng lửa rồi đột nhiên xuất hiện anh trai.

- Anh đừng nói là ở với...

- Chúng ta đến nơi rồi!

Chưa kịp để tôi thoát lên từ "cha" thì anh đã dừng xe lại.

- Hôm nay chúng ta sẽ nghỉ tạm ở đây?

Tôi mở cửa ra và nhận ra đây là một khách sạn 6 sao sầm uất!! Nghĩ... nghỉ tạm sao?

Cái sự nhộn nhịp ở đây làm tôi thấy chán ghét nhưng đồng thời cũng khá ngại ngùng bởi vì ở đây họ ăn mặc lộng lẫy, còn đồ tôi như đang trở về sau cuộc chiến dù nó đồng nghĩa như vậy

Tôi bám theo Harold khi anh đi vào bên trong đến quầy tiếp tân.

Người tiếp tân nở một nụ cười khi gặp khách.

- Chào buổi tối thưa ngài, ngài đã đặt phòng chưa ạ?

- Tôi cần gấp giám đốc, hãy bảo ông ấy là có ngài Mars đến tìm _ Harold nói

Người tiếp tân đơ ra dường như không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng đành gật đầu và gọi điện.

- Dạ... thưa ngài. Có ngài Mars đến gặp ngài _ Giọng người tiếp tân trở nên run rẩy qua điện thoại

Tôi nghe mang máng có tiếng kêu " Cái gì? " và nói gì đó với người tiếp tân làm người đó xanh mặt gấp điện thoại xuống, đích thân đứng dậy cúi đầu mời anh và tôi ngồi ở quầy sofa, cung kính nói

- Xin ngài hãy chờ một chút, giám đốc sẽ xuống ngay. Ngài cần gì không ạ?

- Không cần.

Tôi túm lấy tay áo của anh, đôi mắt tôi đầy quyết liệt

- Chúng ta chưa nói xong, anh... có thật là anh trai em và anh đã sống với cha?

- Đúng vậy _ Anh nhìn tôi đầy trù mến, bàn tay anh đặt lên lọn tóc tôi - Anh đã rất mong gặp em lâu lắm rồi.

Tìm tôi đập thình thịch, anh ta... anh ta nói cái gì thế?

- Giám đốc, xin hãy từ từ!

Có tiếng người rầm rập chạy đến, đi đầu là người đàn ông mặc vest trắng cực kỳ phô trương, có bụng bự đến nỗi dây belt đeo trên bụng muốn đứt ra, mái tóc hói lưa thưa vài cọng tóc. Đi sau hình như là cấp dưới của ông ta.

Ông ta nhìn tới nhìn lui để tìm kiếm và chạy đến chỗ chúng tôi, cúi đầu làm mọi nhân viên ở đó sững sờ, há hốc miệng.

- Xin kính chào ngài Mars! Cung nghênh ngài đến với khách sạn của chúng tôi, tôi rất lấy làm vinh hạnh.

Harold đứng dậy, gương mặt lạnh băng làm nhiệt độ ở đây giảm đi không ít.

Những người nhân viên ở đó quan sát thì thầm với nhau

"Nè nè, người đó là ai vậy? Nhìn trẻ măng à, người đó còn để giám đốc tự thân đến đón và cúi người!"

"Cái gì?? Lão già đó? Lão cúi mình? Trời ạ, chuyện động trời. Ai mà có thể để lão ta dễ dàng cúi người như thế. Lão ta là một tên hồng hách, kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì mà có ngày như vậy"

"Nhìn đi kia! Người con trai đó. Chúa ơi, đẹp trai quá nhưng vẫn còn trẻ quá. "

- Nhìn cái gì! Đã sắp xếp phòng cho ngài Mars chưa? _ Lão giám đốc hỏi thúc người thư ký gầy cộc kẻ bên - Phòng tổng thống hạng sang ấy! Phải sạch sẽ và sang trọng vào

- Vâng! _ Người thư ký cúi chào và chạy mất

Lão giám đốc nhìn sang tôi liền thay đổi ánh mắt khinh bỉ khi nhìn tôi lem luốc, chỉ về phía tôi

- Đây là ai ạ?

- EM GÁI TÔI. Có chuyện gì sao?

- Em... em gái?

Lão nhìn sang tôi và nhìn sang Harold, cười cười giả tạo mong muốn có lợi cho mình.

- Ồ... thế thì thưa ngài và tiểu thư đây hãy cùng tôi đi lên phòng. Sau đó chúng ta có thể bàn về hợp đồng được chứ?

Harold chẳng thèm trả lời, quay sang mỉm cười với tôi.

Lão giám đốc dẫn chúng tôi lên phòng, bắt đầu giới thiệu phòng ốc sao bla bla bla. Nhưng đúng là phòng tổng thống có khác à, nó to gấp mấy lần phòng thường và được trang trí bằng chùm đèn kim cương, khung cảnh nhìn ra toàn thành phố đẹp lộng lẫy, ở đâu cũng sang trọng chẳng khác gì lời lão giám đốc ba hoa.

- Thưa ngài, ngài có vừa ý không?

Harold nhìn sang tôi đang thích thú ngắm cảnh bảo lão giám đốc

- Tìm cho tôi bộ đồ dành cho nữ. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Vâng. Ngài nghỉ ngơi nhé, chừng nào ngài nghỉ xong hãy báo cho tôi biết để chúng ta tiếp tục hợp đồng ấy.

Lão tổng giám đốc đóng cửa lại, mặt mày nghiêng rảnh rảnh lợi, gân máu nổi lên hết trên mặt. Người thư ký sợ hãi nhưng không kiềm được nỗi tò mò mà hỏi lão.

- Thưa giám đốc, người đó là ai thế?

- Cái thằng ôn con chết tiệt ấy, nhìn bộ dáng cao ngạo của nó làm ta phát bực muốn đâm cho nó một cái. Còn ai nữa, thằng nhãi đó chính là người thừa kế của chuỗi dây khách sạn Tập đoàn February nổi tiếng nhất thế giới, nghe nói chủ tịch ấy là 1 người bí ẩn chỉ xử lý công vụ qua điện thoại nhưng đủ làm lay chuyển cả tập đoàn. Tập đoàn ấy còn ảnh hưởng đến chính trị rất lớn, chúng ta mà đụng vào chỉ như trúng chọi với đá.

Lão giám đốc hít một hơi đi trên hành lang

- Bỗng dưng có một ngày dưng một cái xuất hiện người thừa kế mà chỉ là một thằng nhãi ranh. Đừng quên, chủ tịch chắc giờ chỉ là 1 ông lão bảo thằng cháu non nớt lên. Nếu không vì đạo này tập đoàn chúng ta đang lung lay và đang bị thu mua bởi tập đoàn February thì ta sẽ làm mọi cách để hạ gục tập đoàn ấy và chiếm vị trí độc tôn! Hahahaha!

Ở bên trong phòng, tôi ngắm nhìn thành phố vào ban đêm với ánh đèn của xe cộ, tòa nhà,... sáng lấp lánh làm tôi mê mẩn. Ước gì mình được ở đây ngắm với mẹ.

Harold cởi chiếc áo măng tô bên ngoài, để lộ chiếc áo sơ mi trắng thơm, khoanh tay đứng kế bên tôi

- Đẹp nhỉ? _ Anh nói

Tôi gật đầu đồng ý.

- Em biết không... anh rất rất muốn gặp mẹ đây.

Tay tôi nắm chặt lại, quay sang anh

- Ý anh muốn nói là gì?

- Mẹ rời đi khi anh 3 tuổi, nhưng trong trí nhớ của anh, mẹ là 1 người phụ nữ mạnh mẽ, ấm áp, có thể xoa dịu tâm hồn bất cứ ai. Anh quá nhỏ để nhớ hết về mẹ.

- Tại sao mẹ lại rời đi?

Anh nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt anh chứa chan nỗi buồn không thể nói. Đột nhiên, anh giơ bàn tay ôm lấy tôi.

- Cảm ơn em... vì đã ở đây.

Cái ôm của anh quá ấm áp, nó làm tôi đau đến độ không thể nào tưởng tượng nổi. Trong một giây lát, tôi bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Past

Bây giờ tôi chỉ nghe được nhịp tim của tôi và anh đang đập cùng nhau. Nhận thức được hành vi của mình, anh nhanh chóng buông tôi ra.

- Anh hãy nói cho em nghe đi. Tại sao mẹ lại... bỏ đi?

- Cha chúng ta không phải người thường nên em hãy hiểu theo cách đó. Ông ấy... là 1 con quỷ theo đúng nghĩa đen. Tên sát nhân.

Thì ra đó là lý do mà mẹ không chịu nói với tôi về cha. Bởi vì mẹ sợ tôi kinh tởm ông ta. Không nói thì tôi cũng đã ghét ông ta rồi. Nhưng ý mẹ là sao khi nói

" Cha con là người tốt "

- Cha con là người tốt _ Tôi lặp lại lời mẹ từng nói - Mẹ đã nói như thế. Em không hiểu gì cả.

- Mẹ không nói sai. Cha là người tốt. Cha đã yêu mẹ từ cái nhìn đầu tiên khi thấy mẹ bước vào khách sạn, mẹ đã là người sưởi ấm trái tim ông ấy, cái trái tim tàn nhẫn bị bóp méo đến mức không còn hình dạng

Mẹ đúng là kiểu người nhân hậu, ai trong bệnh viện thấy mẹ đều cảm thấy ấm áp, yên lòng

- Như thế đấy. Hai người đó yêu nhau sâu đậm rồi ngày em ra đời. Nó đáng lẽ là ngày vui nhưng mẹ đã định đoạt phải chết nhờ cha nên mẹ đã sống lại. Em thấy đấy. Cha đối với gia đình, ông ấy không xấu xa. Nhưng mà, có 1 tên đã chia rẽ gia đình chúng ta. Gã đó tên Rumpel.

- Rumpel?

Harold nhắm mắt lại cố quên đi cảnh đó.

- Nói cách khác, gã chính là cậu của 2 chúng ta, gã là em trai mất tích lúc nhỏ của mẹ.

- Gã đã yêu mẹ đến mất nhân tính. Gã suýt nữa đã giết em, và phóng hỏa nơi chúng ta đang ở. _ Anh nghiến răng, nắm đấm siết lại - Cha cứu mẹ và em ra ngoài, quay vào để cứu anh, lúc đó, khi cứu anh cha đã chạm trán với gã. Cha không giết được gã, bù lại... gã đã làm cha mất đi ký ức về cuộc sống trước đây của mình. Cha đã quên mất mẹ, ông ta bây giờ như... một thân thể vô hồn... _ Giọng anh nghe càng nghẹn đi

- Harold!

Nghe câu đó, anh ngỡ như nghe mẹ đang nói với anh thì quay sang bên cạnh thấy tôi ở đó, bàn tay đặt lên tay anh

- Anh ổn rồi.

- Em không nghĩ là mình hiểu hết nhưng mà em tin anh cũng có quãng thời gian khó khăn. Em đã từng rất ghét cha nhưng em hiểu mẹ em, mẹ yêu cha. Em cũng nên vậy. Cho nên, anh cũng đừng ghét mẹ, mẹ đã khóc rất nhiều khi nhắc về cha và anh. Mẹ ắt hẳn rất muốn gặp anh.

Anh đặt bàn tay anh lên gò má của tôi, trông anh thật dịu dàng khác xa lúc nãy. Chúa ơi, anh ấy thật điển trai.

- Em thật là giống mẹ. Rất giống.

Tôi mỉm cười, bỗng có nghe âm thanh gõ cửa

- Đây là quần áo mà ngài dặn _ Người tiếp tân đưa cho tôi - Tôi đặc biệt chọn đây, mong nó vừa đáng với tiểu thư

- Cảm ơn. _ Tôi nhận lấy. Nó chỉ là quần jean áo thun bình thường

Tôi đi vào nhà tắm mặc vào, nó vừa in.

Gương phản chiếu khuôn mặt tôi, tôi khẽ chạm lên đó, tựa như mình đã thấy mẹ.

- Mình giống mẹ thế sao?

Cuốn nhật ký màu đen nằm ngay ngắn bên cạnh. Tôi do dự một lúc rồi mở nó ra. Những dòng chữ đó như ghim thẳng vào tim tôi.

"Nhật ký thân mến,

Hôm nay con đã được 3 tháng, con rất ngoan ngoãn trong bụng mẹ. Cha và mẹ rất mong con ra đời. Dù không biết con là trai hay gái nhưng cha mẹ mong đó là con gái, nhưng dù con là ai, cha mẹ vẫn luôn yêu con"

"Nhật ký thân mến, chào mừng thành viên mới đến với gia đình chúng ta. Harold. Cảm ơn con đã đến với chúng ta. Mẹ yêu 2 đứa."

"Nhật ký thân mến,

Mẹ biết cha con mỗi lần nhìn mẹ luôn mang đôi mắt bi thương tội cùng. Mẹ biết mẹ không còn nhiều thời gian nữa. Nhưng dù có chết mẹ vẫn muốn con được ra đời dù nó đánh đổi tính mạng mẹ. Mẹ muốn con được thấy thế giới này đẹp như thế nào, muốn con kiên cường, mạnh mẽ, muốn con yêu sâu đậm một ai đó"

"Nhật ký thân mến,

Em yêu anh... "

Nước mắt cứ thay nhau rơi xuống không kiềm được. Mẹ không hề để cập tôi đã xem giết mẹ. Mẹ thật là chẳng bao giờ nghĩ cho bản thân mình cả.

Lau nước mắt, tôi đọc lại những dòng ấy và phát hiện trang cuối có chữ còn rất mới

"Gửi cho Harold..."

Nó dành cho anh.

Tôi bước ra ngoài thì thấy anh đan hai tay vào nhau chống cằm, con người lạnh lẽo tội độ.

- Vậy là người đã bắt mẹ là cậu của chúng ta? _ Tôi tiếp tục cuộc trò chuyện

- Phải. Không dễ gì tìm được gã ta.

Tôi ngồi lên giường, mặt mày tôi sầm lại.

- Vậy thì chúng ta sẽ làm gì?

- Anh sẽ đưa em về NHÀ. Nhà của chúng ta. Có nhiều người rất muốn gặp em đấy

Tôi suy nghĩ một hồi rồi quyết định đi tới đặt cuốn nhật ký lên bàn anh.

- Mẹ gửi cho anh.

Và không nhiều lời, tôi lên giường nhắm mắt cố quên đi ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nightmare

Đội cô em gái mình chìm vào giấc ngủ, anh nhìn ra bên ngoài, và nhìn xuống cuốn nhật ký.

"Mẹ gửi cho anh "

Harold lật ra mấy trang đầu, nó dành cho Jessica. Không phải cho anh nhưng mỗi con chữ làm anh đau tận tột độ. Nước mắt của 1 người đàn ông rơi lệ khi nhìn sang trang cuối...

"Gửi cho Harold,

Mẹ biết rằng mẹ không phải là mẹ ruột con nhưng con vẫn mãi là con mẹ. Lần đầu mẹ nhìn thấy con, tựa như lần đầu mẹ nhìn thấy cha con, mẹ đã chắc chắn con là con mẹ. Con không phải là người thay thế, con là con của mẹ. Mẹ biết mẹ là một người mẹ tồi khi bỏ chạy tất cả mà quên đi con còn ở trong đó. Chúng ta đã quen nhau ở một khoảng thời gian ngắn nhưng con đã mang cho mẹ hạnh phúc của 1 gia đình trọn vẹn. Ước gì con có thể đọc được những dòng này. Mẹ ước gì được thấy con lớn lên, thấy con trưởng thành mạnh mẽ. Mẹ xin lỗi vì đã để con một mình, Harold. Mẹ không trách con đã giận mẹ bởi vì mẹ xứng đáng bị thế. Mẹ yêu con. Con chắc chắn còn sống, hãy thực hiện lời hứa của 2 mẹ con mình. Hãy bảo vệ em gái con. Bởi vì em gái con..."

Harold run run ngẩng đầu về phía cô em gái mình.

Thì ra mẹ không quên anh. Mẹ đã dẫn vật rất nhiều.

"Bởi vì em gái con..."

Anh gấp cuốn nhật ký lại, nằm xuống bên cạnh cô em gái say sưa ngủ, bàn tay anh chạm vào gò má hồng hào của em, gương mặt chốc thay đổi.

- Bảo vệ em... mãi mãi...

Chìm vào trong giấc mơ sao một ngày mệt nhọc. Vốn tưởng mình sẽ có một giấc mơ đẹp đoàn tụ với mẹ nhưng không, giấc mơ này quả là ác mộng.

Tôi mơ thấy mẹ... đang ngủ. Mẹ nằm trên một chiếc giường trắng lộng lẫy rải đầy hoa hồng. Gương mặt mẹ hồng hào thở đều đặn. Ngồi kế bên mẹ là một người đàn ông có vết bóng nửa khuôn mặt. Nếu không có vết bóng đó ắt hẳn là một người tuấn tú.

- Jessica Mars!

Người đàn ông đó gọi tôi làm tôi giật mình, giọng nói này làm tôi sồn gai ốc. Gã có thể thấy tôi sao? Bất chợt, người tôi run lấy bầy

- Bình tĩnh nào "công chúa nhỏ", con chắc ngạc nhiên lắm đúng không khi ta có thể thấy con trong giấc mơ của con

- Rumple phải không? _ Tôi nhớ đến kẻ mà Harold đã nói bắt cóc mà

- Rất thông minh. Y chang như mẹ con vậy.

- Ông đã làm gì mẹ?

- Mẹ con chỉ đang ngủ mà thôi._ Rumple cầm tay mẹ tôi hôn lấy - Một giấc mộng chỉ có ta và cô ấy

- Thả mẹ tôi ra! Đừng nói những thứ nhảm nhí như vậy!

- Suyt. Con sẽ đánh thức mẹ con mất

- Tỉnh dậy đi mẹ ơi! Tỉnh dậy đi! _ Tôi cố gào thét nhưng mẹ dường như không lay chuyển - Không thể nào...

- Ta đã bảo mẹ con đang trong giấc ngủ dài mà _ Rumple vuốt ve má mẹ tôi

Người tôi cứng đờ không thể nào di chuyển được.

- Ta đã từng khuyên cô ấy hãy trở về với ta và chúng ta sẽ trở lại thành 1 gia đình mà chúng ta đã từng. Nhưng... cô ấy lại chọn hắt ta.

Mẹ đã chọn cha.

- Nhưng không sao, bây giờ cô ấy đang ở đây rồi. _ Harold nhìn sang tôi - Còn con, Jessica. Con là lý do mà ta tha thứ cho hành động của mẹ con năm xưa. Dầu gì con cũng mang dòng máu của chúng ta.

- Không bao giờ. Ông đừng ăn nói hàm hồ như vậy!

Rumple đứng dậy, khoanh 2 tay sau lưng và đứng bên cửa sổ ngắm ánh trăng rơi vào phòng.

- Quà là rất giống mẹ con đấy. Con không thích nhìn mẹ mình mặc áo cưới ư?

Đúng là trong lòng tôi từng có suy nghĩ muốn mẹ mặc áo cưới và yêu người đàn ông khác vì mẹ đã quá đau khổ vì cha nhưng điều đó nhanh chóng dập tắt khi tôi biết đến cha mình và tình yêu của cha dành cho mẹ

- Không phải với ông, đồ khốn nạn!

- Có vẻ như con sắp đoàn tụ với người cha không hề biết mặt đúng không? Ta dặn dò, gã ta chẳng tốt đẹp mấy đâu! À... còn 1 điều nữa.

Rumple nhếch mép cười tạo nên một tia ác độc đáng sợ.

- Đừng cố giấu nó nữa, Jess. Ta biết hết tất cả rồi

Khuôn mặt tôi tái xanh, miệng không thể cất nên lời

- Không. Ông đang nói dối.

- Công chúa nhỏ, ta không bao giờ nói dối. Thật là một cô nhóc hư đốn!

- Không! Không phải!

- Chấp nhận nó đi, Jess. Con gái của một tên sát nhân thì cũng sẽ trở thành 1 tên sát nhân. Ta nhầm... nữ sát nhân!

- Ông câm họng lại!

Giấc mơ dần dần khép lại, tôi lại chìm trong bóng tối vô tận, sau đó lại xuất hiện một hình ảnh khác.

Đó là một người đàn ông cực kỳ điển trai mặc vest, bộ dáng u buồn tựa vào ghế nhưng không làm giảm vẻ điển trai của người đàn ông đó. Nhưng toàn thân toát ra tia lạnh lẽo khó gần, một cảm giác làm người đối diện phải ngẹt thở. Tôi có cảm giác mình đã gặp người này ở đâu hoặc là giống ai đó...

- Người phụ nữ đó là ai mà cứ mãi xuất hiện trong trí nhớ ta vậy?

Người đàn ông đó cầm lên 1 bức ảnh trên bàn, tôi nhận ra bức ảnh đó là hình của mẹ. Hình mẹ xinh đẹp dưới bầu tuyết trắng. Người đàn ông hỏi một người phụ nữ đứng co rúm trong góc, trên ngực có ghi chữ "Melissa".

- Ngài thật sự không nhớ gì sao?

- Ta đã từng quá yếu đuối!

Người đàn ông đó tức giận đứng dậy gạt hết tất cả đồ vật trên bàn rơi xuống đất.

- Điều đó không thể.

- Ngài Jonathan...

Jonathan! Người đó là cha tôi sao? Đúng như lời Harold nói, ông ấy chẳng nhớ gì cả.

- Carolyn. Ngài yêu cô ấy mà? Đó là vợ ngài mà!

Cha tôi liếc bà Melissa

- Thì ra đó là tên của người phụ nữ ấy sao? Tên đó nghe thật đẹp, đủ để làm đàn ông say đắm...

Cha tôi ngồi xuống, đan 2 tay vào nhau, trầm ngâm

Cuối cùng giấc mơ thay đổi, tôi thấy cha mình cả người đầm máu bước ra từ căn phòng bí mật, đôi mắt ông ta vẫn lạnh như tiền.

" Con gái của một tên sát nhân thì cũng sẽ trở thành 1 tên sát nhân "

Tôi nhìn vào 2 bàn tay mình, nắm chặt nó lại. Cuối cùng, tôi bị đánh thức bởi ánh ban mai chiếu vào phòng.

Ánh sáng ban ngày rọi vào cửa sổ, tôi nhăn mày, cả người rũ rượi bởi không có giấc ngủ ngon.

Tôi ngồi dậy, ngó quanh phòng thì không thấy bóng dáng Harold đâu. Chắc anh đã đi ăn sáng rồi.

Cuốn nhật ký nằm trên bàn thắng thơm, tôi đi tới đó mở cuốn nhật ký lên. Có vài giọt nước còn ướt trên đó. Tôi đưa tay sờ lấy vết ướt nhỏ giọt ấy.

Anh ấy hẳn đã rất buồn. Tôi thăm nhủ, điều đó làm tôi nhớ đến người cha của mình.

"Kết..."

Có tiếng người bước vào, tôi ngoái đầu lại là thấy Harold khuôn mặt đầm máu.

- Harold! Anh...! _ Tôi kinh hãi khi thấy vết máu trên khuôn mặt anh nhỏ giọt

Anh chạm lên khuôn mặt rồi ngừng lên nhìn tôi, khuôn mặt thật... không một chút cảm xúc.

- Không phải máu của anh

- Anh!

- Hợp đồng đã xong. Chúng ta sẽ đi trong 30 phút nữa

Anh đặt cây súng bằng bàn tay đầy máu làm bắn hết tay áo sơ mi lên cái bàn gần đó

Anh tiến đến gần tôi nhưng tôi lại cố tránh xa anh bởi vì anh đã...

"Bịch"

Anh ngã vào người tôi, cả thân hình anh nằm gọn trên người tôi.

Tôi thấy anh thở hồng hộc đầy khó khăn, tôi muốn đẩy anh ra nhưng hai bàn tay nhuộm máu của anh đã giữ chặt ôm lấy tôi, van xin bên tai tôi.

- Đừng đi...

- Không! Anh tránh xa em ra!

- Mẹ ơi... đừng đi mà... _ Anh càng ôm chặt lấy tôi

Tâm trạng từ sợ hãi lại chùn xuống, không hiểu sao tôi lại vươn tay qua người anh, ôm lấy anh.

- Sẽ không đi đâu cả... _ Tôi nói

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Là Kẻ Sát Nhân Hàng Loạt (18+)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.